

ရွှေပိရမီ တာဝန် (၃)

အရှင်ဆန္ဒာမိက

၆ ရွှေပိရမီ ၃ အိမ် ၆၈၈ ၄

မသေခင် ဘာလုပ်ကြမလဲ

www.burmeseclassic.com

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

- စာမူခွင့်ပြုချက် * ၂၈၄/၉၉ (၅)
- မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက် * ၂၂၁/၉၉ (၈)
- ပထမအကြိမ် * အုပ်ရေ (၅၀၀၀)
- ၁၉၉၉ ခုနှစ် * ဇွန်လ
- မျက်နှာဖုံးပန်းချီ * မြင့်မောင်ကျော်
- ကွန်ပျူတာစာစီ * ရွှေပါရမီ
- တန်ဖိုး * ၂၅၀ ကျပ်

ပုံနှိပ်သူ

ဦးသန်းဝင်း (၀၃၁၀၅)

လမင်းပုံနှိပ်တိုက်

အမှတ် ၁၁၃၊ ၃၂ လမ်း (အလယ်)၊ ရန်ကုန်မြို့။

ထုတ်ဝေသူ

ဦးရှိန်ဝင်း (ဥက္ကဋ္ဌ)

ရွှေပါရမီဓမ္မစာပေပြန့်ပွားရေးအဖွဲ့

အမှတ် (၁၉ အေ/၂)၊ ဗိုလ်ရာညွန့်လမ်း၊ ဒဂုံမြို့နယ်။

ဖြန့်ချိရေး

ရွှေပါရမီဓမ္မစာပေပြန့်ပွားရေးအဖွဲ့

၁၉ (အေ/၂)၊ ဗိုလ်ရာညွန့်လမ်း၊ ဒဂုံမြို့နယ်။

(၂၄၉၅၇၃၊ ၂၈၁၆၆၃၊ (၀၉)၂၁၁၉၈)

အရှင်ဆန္ဒာဓိက ၊ ရွှေပါရမီတော်ရ

၁၉၆၈ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ(၉)ရက်၊ အင်္ဂါနေ့တွင် ရေနံချောင်းမြို့၊ သူဌေးကုန်းရပ်ကွက်၌ အဖ ဦးစိန်ဝင်း၊ အမိ ဒေါ်သိန်းသိန်းတို့မှ ဖွားမြင်သည်။ ၁၉၈၄ ခုနှစ်တွင် ခေယံတန်းစာမေးပွဲကို ရေနံချောင်းမြို့ အထက(၁)မှ ခြောက်ဘာသာ(ဘာသာစုံ) ဂုဏ်ထူးဖြင့် မြန်မာတစ်နိုင်ငံလုံး ဒုတိယရလျက် အောင်မြင်သည်။ သုံးထပ်ကွမ်းလူရည်ချွန်အဖြစ် ၈ တန်း၊ ၉ တန်း၊ ၁၀ တန်းတို့၌ သုံးနှစ်ဆက်တိုက် ရွေးချယ်ခံခဲ့ရသည်။

၁၉၈၄ ခုနှစ်၊ ခေယံတန်းအောင်မြင်ပြီးနောက် သာသနာ့ဘောင်သို့ဝင်ရောက်ခဲ့ပြီး အမရပူရမြို့၊ မဟာကန္တာရကျောင်းတိုက်တွင် ပရိယတ္တိစာပေများ လေ့လာဆည်းပူးခဲ့သည်။ ၁၉၉၂ ခုနှစ်တွင် ပထမကျော်ဘွဲ့နှင့် ၁၉၉၅ ခုနှစ်တွင် ဓမ္မာစရိယဘွဲ့တို့ကို ရရှိခဲ့သည်။ ၁၉၉၈ ခုနှစ်တွင် အသက်(၃၀)ပြည့် ပုလဲရတုမွေးနေ့အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် တစ်ယောက်ထဲနေ တစ်စိတ်ထဲထား စာအုပ်ကို စတင်ထုတ်ဝေခဲ့သည်။

ယခုအခါ သထုံမြို့၊ ကေလာသတောင်၊ ရွှေပါရမီဓမ္မစာရကျောင်း၌ တစ်ပါးတည်း ဧကစာရီ တော်ရဆောက်တည်လျက် ပရိယတ်၊ ပဋိပတ်အလုပ် အားထုတ်လျက်ရှိသည်။ ။

ရွှေပါရမီဗေဒိကဏ္ဍန်း

ဤစာအုပ်အပါအဝင်
ရွှေပါရမီစာစဉ်အားလုံးကို
ဓမ္မဒါနအလှူရှင်အသီးသီးတို့မှ
လှူဒါန်းထားသော
ရွှေပါရမီဓမ္မစာပေပြန့်ပွားရေး ထာဝရအလှူတော်ရွှေဖြင့်
ထုတ်ဝေပါသည်။

ရွှေပါရမီဓမ္မစာပေပြန့်ပွားရေးအဖွဲ့

(အလှူရှင်စာရင်းကို နောက်၌ သီးခြားဖော်ပြထားပါသည်။)

သဗ္ဗဒါနံ ဓမ္မဒါနံ ဇီနာတိ။
အလှူအားလုံးတို့တွင် တရားအလှူသည် အမြတ်ဆုံးဖြစ်၏။

မာတိကာ

၁။ မသေခင် ဘာလုပ်ကြမလဲ	၁၁
၂။ အရေးကြီးဆုံးဘဝမေးခွန်း	၁၅
၃။ ရေပူမြစ်၏ ရာဇဝင်	၂၂
၄။ မြင်မြင်ချင်းပဲ ချစ်မိတယ်	၂၄
၅။ ဒီအချိန်မှာ ပျော်ပျော်နေ	၂၇
၆။ သေချိန်မသိတဲ့ဘဝ ပျော်နေလို့ ဖြစ်ပါ့မလား	၂၉
၇။ အသေမေ့တော့ အနေမေ့	၃၂
၈။ လောကဓံခံနိုင်သော စိတ်စွမ်းအား	၃၅
၉။ လိုအင်မများအောင် ထိန်းချုပ်နိုင်သော စိတ်စွမ်းအား	၄၀
၁၀။ စိတ်ယုတ်ဖယ်ရှား စိတ်ကောင်းပွားစေနိုင်သော အစွမ်းသတ္တိ	၄၃
၁၁။ ဝိပဿနာစိတ် ခိုင်မြဲစေသော အစွမ်းသတ္တိ	၅၀

၁၂။	အသေမမေ့တော့ အနေမမေ့	၅၄
၁၃။	မမျှော်လင့်ပဲ ပြုန်းကန် သေပွဲဝင်နိုင်သည်	၅၇
၁၄။	တရားအားထုတ်ဖို့ ဘာလို့အချိန်ဆွဲနေဦးမှာလဲ	၆၂
၁၅။	ဘယ်အသက်အရွယ်မှာ သေမလဲ	၆၈
၁၆။	ဘယ်အနာရောဂါနဲ့ သေမလဲ	၇၀
၁၇။	ဘယ်အချိန်မှာ သေမလဲ	၇၂
၁၈။	ဘယ်သူသားနဲ့မှာ မြှုပ်နှံမလဲ	၇၄
၁၉။	သေပြီးရင် ဘယ်ဘဝရောက်မလဲ	၇၆
၂၀။	မသိခြင်းငါးပါးနဲ့ အသက်ရှင်နေရတဲ့ဘဝ	၇၈
၂၁။	ဓာတ်ခံမတူတော့ ခံယူချက်မတူ	၈၁
၂၂။	ကာလိကချမ်းသာနှင့် အကာလိကချမ်းသာ	၈၆
၂၃။	အချိန်မဆိုင်းပဲ ချက်ချင်းအကျိုးရသောချမ်းသာ	၈၈
၂၄။	အဆင့်အမြင့်ဆုံး လောကီချမ်းသာ	၉၁
၂၅။	ချက်ချင်းအကျိုးမရ အချိန်ဆိုင်းရသောချမ်းသာ	၉၇
၂၆။	အသေမလွတ်သောချမ်းသာ	၁၀၂
၂၇။	အသေလွတ်သောချမ်းသာ	၁၀၄
၂၈။	ကုန်ပျက်သွားမယ့်ချမ်းသာ	၁၀၇
၂၉။	မကုန်ပျက်မယ့်ချမ်းသာ	၁၀၉
၃၀။	မြင့်မြတ်သောရှာဖွေခြင်း	၁၁၂
၃၁။	မသေချင်ရင် အသက်ရှူပါ	၁၁၄

၃၂။	အသေလွတ်စေနိုင်သော အာနာပါနကမ္မဋ္ဌာန်း	၁၂၁
၃၃။	မမှတ်ရင် မနေနိုင်တာကလွဲလို့	၁၂၆
၃၄။	သက်တမ်းတိုလှ လူ့ဘဝ	၁၃၆
၃၅။	ဘဝဆိုတာ ဆီးနှင်းတစ်ပေါက်	၁၃၈
၃၆။	ဘဝဆိုတာ ရေပွက်တစ်ခု	၁၄၀
၃၇။	ဘဝဆိုတာ ရေပြင်ပေါ်က မျဉ်းတစ်ကြောင်း	၁၄၂
၃၈။	ဘဝဆိုတာ တောင်ကျမြစ်တစ်စင်း	၁၄၄
၃၉။	ဘဝဆိုတာ တံတွေးတစ်ပေါက်	၁၄၆
၄၀။	ဘဝဆိုတာ သံအိုးပူထဲက အသားထစ်တစ်တုံး	၁၄၈
၄၁။	ဘဝဆိုတာ သားသတ်ရုံသွားနေတဲ့ နွားတစ်ကောင်	၁၅၀
၄၂။	ရှင်သန်ခြင်းလဲ အင်မတန်ဆင်းရဲ	၁၅၂
၄၃။	မွေးလာတုန်းက အဖော်မပါဘူးဆို	၁၅၆
၄၄။	ဘဝဆိုတာ မှိုပွင့်တစ်ခု	၁၅၈
၄၅။	နေထွက်လာတာ ဝင်ဖို့ပါ	၁၆၀
၄၆။	အိုလူသား၊ သင့်ခေါင်းမှာ မီးလောင်နေပြီ သင်ဘာဆက်လုပ်မလဲ	၁၆၂
၄၇။	မေ့မဖြစ်လုပ်ငန်းတွေကို မေ့ပစ်နေကြတာ ဘာကြောင့်လဲ	၁၆၅
၄၈။	သေမယ်ဆိုတာ အစကကြိုသိခဲ့ရင်	၁၇၀

၄၉။	သေချိန်ကို ကြိုသိစေနိုင်သော အာနာပါနသတိပဋ္ဌာန်	၁၇၇
၅၀။	တကယ်မသေခင် အစမ်းသေကြည့်ကြရအောင်	၁၈၄
၅၁။	ကိုယ့်အကျိုးမထိခိုက်သော သူတစ်ပါးအကျိုး သူတစ်ပါးအကျိုးမထိခိုက်သော ကိုယ့်အကျိုး	၁၉၂
၅၂။	မသေခင်ဖြည့်ဆည်းရမည့် ဘဝအရည်အသွေးများ	၁၉၉
၅၃။	ကြံရင်းနဲ့ကြံဖျားဘယ်နားက စ စုပ်မလဲ	၂၀၈
၅၄။	အပွမာဒေန သမ္မာဒေထ	၂၁၁

တရားဖွင့် ဂုဏ်တော်ပွား

အရဟံ၊
ကိလေသာတင်းစင်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရား။

အရဟံ၊
ဆိတ်ကွယ်ရာအရပ်၌ပင် မကောင်းမှုတို့
ပြုတော်မမူသော မြတ်စွာဘုရား။

အရဟံ၊
ပူဇော်အထူးကို ခံယူတော်မူထိုက်သော မြတ်စွာဘုရား။

မသောင် ကလုပ်ကြမလဲ

လူသားတွေရဲ့ ဘဝမှာ စိတ်ဝင်စားစရာ အကောင်းဆုံး အရာဟာ သေခြင်းတရား ဖြစ်ပါတယ်။

ဘာလို့လဲဆိုတော့ သေခြင်းတရားဟာ လူသားအားလုံးနဲ့ သက်ဆိုင်နေလို့ပါပဲ။

လူသားတစ်ဦးချင်းမှာ သူ့ဘဝနဲ့သူ စိတ်ဝင်စားစရာ အကောင်းဆုံးအရာတွေ အသီးသီး ရှိကြပါလိမ့်မယ်။

သူရဲ့ လက်ရှိဘဝ၊ လက်ရှိအနေအထားနဲ့ လက်ရှိခံစားချက်အပေါ် မူတည်ပြီး စိတ်ဝင်စားကြမှာမို့ လူသားတစ်ဦးနဲ့ တစ်ဦးရဲ့စိတ်ဝင်စားဆုံးအရာတွေဟာလည်း မတူထူးခြား ကွဲပြား

ရွှေပါရမီခေန်မြင့်
ခေမာပြည့်လှမ်းနိုင်ကြပါစေ။

နကြမှာ မလွဲပါဘူး။

〈ကုန်သည်တစ်ယောက်ရဲ့ စိတ်အဝင်စားဆုံး ကုန်ပစ္စည်းတစ်ခုဟာ ဆေးပညာရှင်တစ်ယောက်အတွက်တော့ စိတ်ဝင်စားစရာ ဖြစ်ချင်မှ ဖြစ်ပါမယ်။〉

〈ဆေးပညာရှင်တစ်ယောက်ရဲ့ စိတ်အဝင်စားဆုံး ဆေးကုသုံးတစ်ခုဟာလည်း ကုန်သည်တစ်ယောက်အတွက်တော့ စိတ်ဝင်စားစရာ ဖြစ်ချင်မှ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။〉

〈ဘာလို့လဲဆိုတော့ ကုန်သည်တစ်ယောက်စိတ်အဝင်စားဆုံးအရာဟာ ဆရာဝန်တစ်ယောက်နဲ့ ဘာမှ မသက်ဆိုင်သလို ဆရာဝန်တစ်ယောက် စိတ်အဝင်စားဆုံးအရာဟာလဲ ကုန်သည်တစ်ယောက်နဲ့ ဘာမှ မသက်ဆိုင်လို့ပါပဲ။〉

ကိုယ်နဲ့ မသက်ဆိုင်တဲ့ အရာကို စိတ်မဝင်စားတာ၊ တကယ်လို့ စိတ်ဝင်စားခဲ့ရင်တောင်မှ စိတ်အဝင်စားဆုံး မဟုတ်တာဟာ လူသဘာဝတစ်ခု ဖြစ်ပါတယ်။

အသိဉာဏ်ရှိတဲ့ လူသားမှန်ရင် ကိုယ့်ဘဝရဲ့ တိုးတက်မှုကို လိုလားရစဉ်မှာ ကိုယ်နဲ့ မသက်ဆိုင်တာကို စိတ်ဝင်စားနေရင် ကိုယ့်ဘဝ ဘယ်တိုးတက်နိုင်ပါတော့မလဲ။

ဒီတော့ ကိုယ့်ဘဝ တိုးတက်မှုနဲ့ မသက်ဆိုင်တာတွေကို စိတ်မဝင်စားတာ၊ တကယ်လို့ စိတ်ဝင်စားခဲ့ရင်တောင်မှ အဝင်စားဆုံးအရာ မဟုတ်တာဟာ သဘာဝကျပါတယ်။

〈ဒါပေမယ့် သေခြင်းတရားကျတော့ လူသားအားလုံး သက်ဆိုင်နေပါတယ်။〉

ဆင်းရဲချမ်းသာမရွေး၊ ဂုဏ်ရှိဂုဏ်မဲ့ မရွေး၊ ဉာဏ်နုဉာဏ်ရှင်းမရွေး၊ လူသားအားလုံးနဲ့ တပြေးညီ သက်ဆိုင်နေပါတယ်။

အသက်ကြီးသူတွေနဲ့ သာမကပဲ အသက်ရွယ်သူတွေ အသက်ငယ်သူတွေနဲ့ပါ သက်ဆိုင်နေတာဟာ ဘယ်လိုမှ ငြင်းလို့မရပါဘူး။

အသက်အရွယ်မရွေး၊ အဆင့်အတန်းမရွေး လူသားအားလုံးနဲ့ သက်ဆိုင်နေတဲ့အတွက် သေခြင်းတရားဟာ လောကမှာ စိတ်ဝင်စားစရာ အကောင်းဆုံး ဖြစ်ပါတယ်။

တစ်ချို့က သေခြင်းတရားကို သိသိသာသာ စိတ်ဝင်စားကြပါတယ်။

တစ်ချို့က ကိုယ့်ကိုယ်ကို သေခြင်းတရားကို စိတ်ဝင်စားလို့ဝင်စားနေမှန်းမသိဘဲ (လုံးဝ စိတ်မဝင်စားဘူးလို့တောင် အထင်ရှောက်နေရက်နဲ့) စိတ်ဝင်စားနေကြပါတယ်။

ကိုယ်ကသာ စိတ်ဝင်စားနေမှန်း မသိတာ၊ ကိုယ့်စိတ်ဝင်စားတော့ မသိမသာ စိတ်ဝင်စားနေပါတယ်။

〈လောကီအလုပ်တွေကို အရှိန်အဟုန်နဲ့ အပင်ပန်းခံလုပ်နေတာဟာ မသေခင် ခံစားစံစားဖို့၊

လောကုတ္တရာအလုပ်တွေကို အရှိန်အဟုန်နဲ့ အပင်ပန်းခံ

လုပ်နေတာဟာ သေပြီးနောက် ခံစားစံစားဖို့၊ ဒါမှမဟုတ် သေခြင်း
တရားက လွတ်မြောက်ဖို့။

သေခြင်းတရားကိုပဲ စံထားပြီး လူသားတွေ အလုပ်လုပ်
နေကြတာပါ။

“မသေခင်” ဆိုတဲ့ မျှော်လင့်ချက်ကလေးနဲ့ လူသားတွေ
အလုပ်လုပ်နေကြတာပါ။

တစ်ချို့က သေခြင်းတရားအကြောင်းပြောတာ မင်္ဂလာ
မရှိဘူးလို့ ယူဆကြတယ်။

တက်တက်စင်မှားတဲ့ အယူအဆပါပဲ။

သေခြင်းတရား အကြောင်းပြောဆိုတာလောက် မင်္ဂလာ
ရှိတာ လောကမှာ မရှိတော့ပါဘူး။

သေခြင်းတရားအကြောင်း တွေးတောခြင်းဟာလဲ လော
ကမှာ ကျက်သရေအရှိဆုံးပါပဲ။

ဘာလို့လဲဆိုတော့ သေခြင်းတရားကို အမှတ်ထင်ထင်
သတိရနေမှသာ မသေခင် အခိုက်အတန့်ကာလလေးကို လုပ်သင့်
လုပ်ထိုက်တဲ့ အလုပ်၊ အလုပ်သင့်အလုပ်ထိုက်ဆုံး အလုပ်တွေနဲ့
တန်ဖိုးရှိရှိ အသုံးချသွားနိုင်မှာ ဖြစ်လို့ပါပဲ။>

အရေးကြီးဆုံး ဘဝမေးခွန်း

လူသားတိုင်းမှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို မကြာခဏ မေးသင့်တဲ့
မေးခွန်းတွေ အများကြီးရှိပါတယ်။

တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် တူတဲ့မေးခွန်းတွေလဲ ရှိသလို
မတူတဲ့မေးခွန်းတွေလဲ ရှိပါလိမ့်မယ်။

“မသေခင် ဘာလုပ်ကြမလဲ” ဆိုတဲ့မေးခွန်းကတော့ လူ
သားအားလုံးရဲ့တူညီတဲ့ မေးခွန်းတစ်ခုဖြစ်ပါတယ်။

လူသားအားလုံးရဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို မကြာခဏမေးသင့်တဲ့
မေးခွန်းတွေထဲမှာ အရေးအကြီးဆုံး ဘဝမေးခွန်းကတော့ “မသေ
ခင် ဘာလုပ်ကြမလဲ” ဆိုတဲ့ မေးခွန်းပါပဲ။

တိုးတက်ချင်စဉ်မှာဆိုတာ မေးခွန်းတွေကို ချစ်မြတ်နိုး တတ်ရပါတယ်။ မေးခွန်းတွေကို ကြောက်ရင် မတိုးတက်နိုင်ပါဘူး။

စာမေးပွဲဆိုတာ မေးခွန်းတွေနဲ့ တည်ဆောက်ထားတာပါ။

ပညာရည်တိုးတက်လိုတဲ့သူဟာ စာမေးပွဲမှာ မေးထားတဲ့ မေးခွန်းတွေကို ပျော်ပျော်ကြီး ဖြေဆိုရပါတယ်။

မေးခွန်းတွေကို မှန်မှန်ကန်ကန် တိတိကျကျ ဖြေဆိုနိုင် တာနဲ့အမျှ ကိုယ့်ရဲ့ပညာအရည်အချင်းဟာလည်း တိုးတက်မြင့် မားလာရပါတယ်။

စာမေးပွဲ တစ်ခုအောင်ပြီးတိုင်း ပညာရည် တစ်ဆင့်မြင့် လာတာဟာ မျက်မြင်ထင်ရှားတဲ့ သဘာဝတရားကြီးပါ။

ဘဝအရည်အသွေးမြင့်မားလိုသူတိုင်း ဘဝစာမေးပွဲရဲ့ မေးခွန်းတွေကို ပျော်ပျော်ကြီး ရင်ဆိုင်နိုင်ရပါမယ်။ မှန်မှန်ကြီး ဖြေဆိုနိုင်ရပါမယ်။

ဘဝအရည်အသွေးကို ထိပ်တန်းအကျဆုံး မြှင့်တင်ပေး မယ့် ဘဝမေးခွန်းတွေထဲမှာ အချက်အချာအကျဆုံး မေးခွန်းက တော့ “မသေခင်ဘာလုပ်ကြမလဲ” ဆိုတဲ့ မဟာမေးခွန်းကြီးပါ ပဲ။

မသေခင်ဘာလုပ်ကြမလဲ ဆိုတဲ့မေးခွန်းထဲမှာ အပိုင်းနှစ် ပိုင်း ပါပါတယ်။

တစ်ပိုင်းက “မသေခင်” ဆိုတဲ့အပိုင်းပါ။ တစ်ပိုင်းက

“ဘာလုပ်ကြမလဲ” ဆိုတဲ့ အပိုင်းပါ။

“မသေခင်” ဆိုတဲ့ အပိုင်းနဲ့ သေခြင်းတရားကို သတိရ အောက်မေ့ဖို့၊ ကိုယ့်ဆီ မလွဲမသွေရောက်လာမယ့် သေခြင်းတရား ကို ဧည့်သည်ကောင်းပမာ ကျေကျေနပ်နပ် လက်ခံဖို့၊ ကိုယ် တ ကယ်ပိုင်ဆိုင်တဲ့ ဘဝဟာ အချိန်ကာလအားဖြင့် ခဏတာလေး မျှသာ ဖြစ်တယ်ဆိုတာ နားလည်သဘောပေါက်ဖို့ ရည်ညွှန်းပါ တယ်။

“ဘာလုပ်ကြမလဲ” ဆိုတဲ့ အပိုင်းနဲ့ ကိုယ်တကယ်ပိုင် ဆိုင်တဲ့ မသေခင် တစ်ခဏ ဘဝတိုလျလျလေးကို တလေးတစား တန်ဖိုးထားတတ်ဖို့၊ အလုပ်ပိုနဲ့ အလုပ်လို၊ အကာအလုပ်နဲ့ အနှစ် အလုပ်ကို ခွဲခြားသိမြင်ပြီး အလုပ်ပိုတွေ၊ အကာအလုပ်တွေကို အတတ်နိုင်ဆုံး ရှောင်ရှား၊ အလုပ်လိုတွေ၊ အနှစ်အလုပ်တွေကို အစွမ်းနိုင်ဆုံး ဆောင်ပွားဖို့၊ လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်တဲ့အလုပ်၊ အလုပ် သင့်အလုပ်ထိုက်ဆုံးအလုပ်တွေကို အရည်အသွေး ပြည့်မီအောင်၊ အပြီးအဆုံး ပေါက်မြောက်အောင် အားထုတ်ဖို့ ရည်ညွှန်းပါတယ်။

သေခြင်းတရားကို သတိရအောက်မေ့တာ၊ သေခြင်းတ ရားကို ဆင်ခြင်ပွားများတာဟာ စိတ်ညစ်ဖို့၊ စိတ်ဓာတ်ကျဖို့ မဟုတ်ပါဘူး။ စိတ်ခိုင်ဖို့၊ စိတ်ဓာတ်မြင့်ဖို့ပါ။

သေခြင်းတရားကို နည်းမှန်လမ်းမှန် ပွားများတတ်ရင်၊ စိတ်ညစ်တာ၊ စိတ်ဓာတ်ကျတာတွေ လုံးဝပျောက်ကင်းတဲ့အပြင်-

စိတ်ဓာတ်တွေ ခိုင်မာလာမယ်။ စိတ်အရည်အသွေးတွေ
မြင့်စားလာမယ်။ အသိဉာဏ်ရင့်ကျက်လာမယ်။ ကိုယ်တကယ်
လုပ်ရမယ့် အဓိကအလုပ်ဟာ ဘာလဲဆိုတာ ခွဲခြားတတ်လာမယ်။
ကိုယ်ရွေးချယ်ထားတဲ့အလုပ်ကို အကောင်းဆုံးနဲ့ အမြန်ဆုံး ပြီးစီး
အောင် လုပ်တတ်လာမယ်။

⟨ကောင်းကျိုးတရားတွေ မရေမတွက်နိုင်အောင် များပြား
လှပါတယ်။⟩

⟨သေခြင်းတရားကို တွေးတဲ့စိတ်ဟာ အဖျက်စိတ်မဟုတ်
ပါဘူး။ အပြုစိတ်ပါ။

သေခြင်းတရားကို သတိရတဲ့သဘောဟာ အဖျက်သ
ဘောမဟုတ်ပါဘူး။ အပြုသဘောပါ။⟩

အပြုသဘောဆောင်တဲ့စိတ်ဓာတ်နဲ့ အပြုသဘောဆောင်
တဲ့ လုပ်ရပ်တွေကို အရှိန်အဟုန်ကောင်းကောင်း၊ အင်အားပါပါ၊
စွမ်းရည်ပြည့်ပြည့် လုပ်ဆောင်နိုင်ဖို့အတွက် “ မသေခင် ဘာလုပ်
ကြမလဲ ” ဆိုတဲ့ တရားကို ဒီနေ့ ဟောရခြင်းဖြစ်ပါတယ်။

ဒီနေ့ (၂၇-၁၂-၉၇)ဟာ ၁၉၉၇ ခုနှစ်ကုန်ဖို့ လေးရက်ပဲ
လိုတော့တဲ့နေ့ ဖြစ်ပါတယ်။ နောက် လေးရက်လွန်ရင် ၁၉၉၈
ခုနှစ်ကို ရောက်ပါတော့မယ်။

နှစ်ဟောင်းကုန်လို့ နှစ်သစ်ကူးခါနီးကာလ၊ နှစ်ဟောင်း
တိုစွန့်ခွာပြီး နှစ်သစ်မှာ ခြေမချခင် လမ်းဆုံမှာ ခြေစုံရပ်ပြီး ဆင်

ခြင်သုံးသပ်ရပါမယ်။

“ နှစ်ဟောင်းကနေ နှစ်သစ်ကို ကူးပြောင်းခွင့်ရတာဟာ
နှစ်ဟောင်းမှာ ငါမသေခဲ့လို့ပဲ။ နှစ်ဟောင်းမှာ မသေခဲ့ပေမယ့်
နှစ်သစ်ကို ရောက်တာနဲ့ ငါ့အသက်တစ်နှစ်ကြီးလာပြီ။ သေဖို့တစ်
နှစ်ပိုနီးလာပြီ။

နှစ်သစ်ရဲ့ရက်စွဲတစ်ခုခုမှာ ငါဝေချင်သေသွားနိုင်တယ်။
နှစ်ဟောင်းမှာ သေခြင်းတရားကို လွန်မြောက်ခဲ့ပေမယ့် နှစ်သစ်
မှာ လွန်မြောက်ချင်မှ လွန်မြောက်မယ်။

အဲဒီလို သေခြင်းတရားနဲ့ပတ်သက်ပြီးတော့လဲ ဆင်ခြင်
သုံးသပ်ရပါမယ်။

နှစ်ဟောင်းမှာ အလုပ်ပိုတွေ၊ အကာအလုပ်တွေနဲ့ အချိန်
ဖြုန်းခဲ့လား၊ အလုပ်လိုတွေ၊ အနှစ်အလုပ်တွေနဲ့ အချိန်သုံးခဲ့လား။

အနှစ်အလုပ်တွေလုပ်ခဲ့တယ်ဆိုရင်လဲ ဘယ်လောက် အ
တိုင်းအတာအထိ လုပ်ခဲ့လဲ၊ ဘယ်လောက်အရည်အသွေးပြည့်မီ
အောင် လုပ်ခဲ့လဲ။

နှစ်သစ်မှာရော၊ အလုပ်ပိုတွေ၊ အကာအလုပ်တွေနဲ့
အချိန်ဖြုန်းမှာလား၊ အလုပ်လိုတွေ၊ အနှစ်အလုပ်တွေနဲ့ အချိန်သုံး
မှာလား။

အနှစ်အလုပ်တွေ လုပ်မယ်ဆိုရင်လဲ ဘယ်လောက် အ
တိုင်းအတာအထိ လုပ်မှာလဲ။ ဘယ်လောက်အရည်အသွေး ပြည့်မီ

အောင်လုပ်မှာလဲ။

အဲဒီလို မသေခင်လုပ်ရမယ့် အလုပ်တွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး တော့လဲ ဆင်ခြင်သုံးသပ်ရပါမယ်။

ကိုယ်လုပ်ချင်တဲ့အလုပ်၊ ကိုယ်လုပ်သင့်တဲ့အလုပ်ဆိုတာ မသေခင်ကာလလေးမှာပဲ လုပ်ပိုင်ခွင့်ရှိပါတယ်။ သေပြီးရင် ဘာမှ လုပ်ပိုင်ခွင့် မရှိတော့ပါဘူး။

ကိုယ့်ရဲ့လုပ်ပိုင်ခွင့်ကာလဟာ မသေခင်အချိန်ပိုင်းလေးမျှသာ ဆိုတာကို အမြဲသတိရနေမှ ကိုယ်လုပ်ချင်တဲ့အလုပ်၊ ကိုယ်လုပ်သင့်တဲ့အလုပ်တွေကို မြန်မြန်ထက်ထက် သွက်သွက်လက်လက်နဲ့ အချိန်မီ ပြီးစီးအောင်၊ အကောင်းဆုံး ပြည့်စုံအောင် လုပ်နိုင်မှာဖြစ်ပါတယ်။

ခုလို နှစ်ဟောင်းကုန်ကျူး နှစ်သစ်ကူးတော့မယ့်အချိန် ကာလမှာ ကိုယ့်ရဲ့ လုပ်ပိုင်ခွင့်ကို ကန့်သတ်ထားတဲ့ သေခြင်းတရားကိုလဲ သတိရဖို့ လိုအပ်ပါတယ်။

မသေခင် လုပ်ပိုင်ခွင့်ရှိတဲ့ ကာလလေးမှာ ဘာအလုပ်တွေ လုပ်မယ်၊ ဘာအလုပ်တွေ ဦးစားပေးမယ်ဆိုတာကိုလဲ ကြိုတင်စီမံကိန်း ချထားရပါမယ်။

တစ်ချို့အလုပ်တွေဆိုရင် မလုပ်မဖြစ် လုပ်မယ်လို့ကို အဓိဋ္ဌာန်ဆောက်တည်ထားရပါမယ်။

ဒါကြောင့် ဒီနေ့ တာမွေမြို့နယ်၊ ၁၃၃လမ်း၊ လူငယ်များ

နဲ့ လမ်းမိသားစုက ပထမအကြိမ် ဆင်ယင်ကျင်းပတဲ့ နှစ်သစ်ကူး အကြိုတရားပွဲမှာ အချိန်မရွေး ရောက်လာနိုင်တဲ့ သေခြင်းတရားကို အမြဲဆင်ခြင်သတိရဖို့နဲ့ မသေခင်အချိန်ပိုင်းလေးမှာ လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်တဲ့ အလုပ်တွေကို အမြန်ဆုံးနဲ့ အကောင်းဆုံး လုပ်သွားနိုင်ဖို့ “မသေခင် ဘာလုပ်ကြမလဲ” ဆိုတဲ့ တရားကို ဟောရခြင်းဖြစ်ပါတယ်။

ရေပူမြစ်၏ ရာဇဝင်

အချိန်အားဖြင့် မြတ်စွာဘုရား ရာဇဂြိုဟ်မြို့၊ တပေါဒါ ရုံကျောင်းတိုက်မှာ သီတင်းသုံးတော်မူနေတဲ့အချိန်။

တပေါဒါရုံကျောင်းတိုက်ဆိုတာက တပေါဒါမြစ်ရဲ့ အနီးအနားမှာတည်ထားတဲ့ကျောင်းတိုက်ပါ။

အဲဒီတပေါဒါမြစ်ရဲ့ ထူးခြားချက်တစ်ခုက တပေါဒါ မြစ်ရေတွေဟာ ပူပြီးတော့နေတယ်။

ဘာကြောင့် တပေါဒါမြစ်ရေတွေ ပူနေရသလဲဆိုရင် ရာဇဂြိုဟ်မြို့ကို ဝန်းရံထားတဲ့ တောင်ကြီးငါးလုံးထဲမှာ တစ်ခုအပါအဝင်ဖြစ်တဲ့ ဝေဘာရတောင်ရဲ့အောက်မှာ နဂါးပြည် ရှိတယ်။

အဲဒီနဂါးပြည်က နဂါးတွေ မြူးတူးပျော်ပါးကစားကြတဲ့

ရေအိုင်ကြီးကနေ အဲဒီတပေါဒါမြစ် စတင်ပြီးတော့ စီးဆင်းလာတယ်။

လမ်းခရီးမှာ လောဟကုမ္ဘီငရဲကြီးနှစ်ခုရဲ့ ကြားကနေ ဖြတ်သန်းပြီးတော့ စီးဆင်းလာတယ်။

လောဟကုမ္ဘီငရဲဆိုတာက အလျှံတပြောင်ပြောင်တောက်တောက် လောင်နေတဲ့ သံပူအိုးကြီးတွေထဲက ကျိုက်ကျိုက်ဆူနေတဲ့ သံပူတွေထဲမှာ ငရဲသူ၊ ငရဲသားများ မြုပ်လိုက်ပေါ်လိုက် မြုပ်လိုက်ပေါ်လိုက်နဲ့ ဆင်းရဲဒုက္ခ ခံစားကြရတဲ့ ငရဲကြီးပါ။

အိုးရဲ့အဝကနေ အောက်ကို မြုပ်သွားလိုက်တာ အိုးရဲ့အောက်ခြေကြမ်းပြင်ကိုရောက်ဖို့အတွက် နှစ်ပေါင်း သုံးသောင်းကြာတယ်။

အိုးရဲ့အောက်ခြေကြမ်းပြင်ကနေ အိုးရဲ့အဝကို ပြန်ရောက်ဖို့အပေါ်ပြန်တက်လာတာ နှစ်ပေါင်းသုံးသောင်းကြာတယ်။

အဲဒီလိုအားဖြင့် နဂါးပြည်ရေအိုင်ကနေ မြစ်ဖျားခံပြီး လောဟကုမ္ဘီငရဲကြီးနှစ်ခုရဲ့ ကြားကနေ ဖြတ်သန်းစီးဆင်းလာတဲ့အတွက်ကြောင့် တပေါဒါမြစ်ရေတွေဟာ ပူနေရခြင်း ဖြစ်တယ်။

အဲဒီတပေါဒါမြစ်ရဲ့အနီးမှာ တည်ထားတဲ့ တပေါဒါရုံကျောင်းတိုက်မှာ မြတ်စွာဘုရား သီတင်းသုံးနေတော်မူတဲ့အချိန်

မြင်မြင်ချင်းပဲ ချစ်မိတယ်

<တပေါဒါရုံကျောင်းတိုက်က “အရှင်သမိဒ္ဓိ” လို့ခေါ်တဲ့ ရဟန်းတော်လေးတစ်ပါးဟာ တစ်ခုသောမနက်မှာ အိပ်ယာက စောစောထပြီးတော့ စင်္ကြံ ကမ္မဋ္ဌာန်း ရှုမှတ်ပွားများပြီးတော့နေ တယ်။

အတောင်ခြောက်ဆယ်လောက်ရှိတဲ့ စင်္ကြံလမ်းမှာခေါက် တုန့်ခေါက်ပြန်စင်္ကြံ လျှောက်ပြီးတော့ နံနက်အရုဏ်တက်တဲ့ အချိန်လောက်မှာ တပေါဒါမြစ်ထဲ ဆင်းပြီးတော့ ရေချိုးတယ်။

ရေချိုးပြီးတော့ ကုန်းပေါ်ပြန်တက်လာတဲ့အခါမှာ သင်း ပိုင်ကိုပဲ ဝတ်ပြီးတော့ ဧကသီကိုတော့မဝတ်သေးဘဲ လက်တစ်ဖက်

နဲ့ကိုင်ထားတယ်။

အပေါ်ပိုင်းခန္ဓာကိုယ်မှာ စိုနေတဲ့ရေတွေ ခြောက်သွား အောင်ဆိုတဲ့သဘောမျိုးနဲ့ ရပ်နေတာ ဖြစ်တယ်။

ခန္ဓာကိုယ်အစိုကြီးနဲ့ သင်္ကန်းဝတ်လိုက်မယ် အဝတ်ဝတ် လိုက်မယ်ဆိုရင် အဲဒီသင်္ကန်း၊ အဲဒီအဝတ်တွေဟာ အနဲ့အသက် လဲ မကောင်းဘူး၊ ညစ်လဲညစ်နွမ်းလွယ်တယ်၊ ရဟန်းတစ်ပါး အ နေနဲ့ ဝိနည်းအပြစ်လည်းသင့်တယ်။

ဒါကြောင့် ခန္ဓာကိုယ် အထက်ပိုင်းမှာ စိုနေတဲ့ရေတွေ ခြောက်သွားအောင် အခြောက်ခံတဲ့အနေနဲ့ ဧကသီကို မဝတ် သေးဘဲ လက်တစ်ဖက်က ကိုင်ပြီး မတ်တပ်ရပ်နေတယ်။

အဲဒီလိုရပ်နေတာကို နတ်သမီးတစ်ယောက်က မြင်တော့ အရှင်သမိဒ္ဓိရဲ့အပေါ်မှာ ချစ်ခင်နှစ်သက်တပ်မက်တဲ့စိတ်တွေ ဖြစ် တယ်။

အရှင်သမိဒ္ဓိဆိုတာက ခန္ဓာကိုယ်အချိုးအစား ကျနုပြီ တော့ ရုပ်ဆင်းဥပမီ အင်မတန်ချောမောတင့်တယ်တဲ့ ရဟန်းတော် ဖြစ်တယ်။

ပင်ကိုကချောမောတင့်တယ်ရတဲ့အထဲမှာ တရားရှုမှတ် ပွားများပြီးကာစလဲဖြစ်တော့ တရားရဲ့အရှိန်အဝါနဲ့ ရုပ်အဆင်း က အထူးတောက်ပနေတယ်။

ရေချိုးပြီးခါစလဲဖြစ်တော့ ခန္ဓာကိုယ်သန့်စင်ပြီး အထူး

ကြည်ကြည်လင်လင် ဖြစ်နေတယ်။

ခန္ဓာကိုယ်အထက်ပိုင်းကလည်း ဧကသီမကပ်ဘဲ ဗလာ ကျွင်းထားတဲ့အတွက်ကြောင့် ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ ပင်ကိုယ် အလှအပွဟာ ထင်ထင်ရှားရှား ပေါ်လွင်နေတယ်။

အဲဒီလို လှချင်တိုင်းလှ တောက်ပချင်တိုင်းတောက်ပနေ တဲ့ ကျက်သရေပိုင်ရှင် အရှင်သမိဒ္ဓိကို မြင်တော့ ချစ်ခင်နှစ်သက် တပ်မက်တဲ့စိတ်တွေ ဖြစ်တယ်။

ရဟန်းတစ်ပါးကို မြင်မြင်ချင်းချစ်မိတဲ့ နတ်သမီးဟာ ရင်ထဲကအချစ်စိတ်ကို မျိုသိပ်မထားနိုင်တဲ့အတွက်ကြောင့်ကောင်း ကင်ကနေ မတ်တပ်ရပ်ပြီး အရှင်သမိဒ္ဓိကို စကားတစ်ခွန်း လှမ်း ပြောလိုက်တယ်။

ဒီအချိန်မှာ ပျော်ပျော်နေ

“ အို...ချစ်သောရဟန်း...။

အသင်ဟာ အသက်အားဖြင့်လည်း အင်မတန် ငယ်ပါ သေးတယ်။ အရွယ်အားဖြင့်လည်း အင်မတန် နုပျိုပါသေးတယ်။

ရုပ်ဆင်းဥပမိအားဖြင့်လည်း အင်မတန် ချောမောတင့် တယ်လှပါတယ်။

ခန္ဓာကိုယ်သွေးသား အင်အားတွေပြည့်ဝပြီး၊ ကျန်းမာ သန်စွမ်းနေပါတယ်။

ဒီလိုအချိန်မျိုးမှာ လောကီအာရုံ ကာမဂုဏ်ချမ်းသာတွေ ကို မခံစားဘဲနဲ့ ဘာဖြစ်လို့ ရဟန်းတရား ပွားများအားထုတ်နေ

ရတာလဲ။

အခုလို ငယ်တုန်းရွယ်တုန်း၊ သန်တုန်းမြန်တုန်းမှာ လောကီအာရုံ ကာမဂုဏ်ချမ်းသာတွေကို မခံစားဘဲ ရဟန်းတရား ပွားများအားထုတ်မှု မပြုသင့်ပါဘူး။

လောကီအာရုံကာမဂုဏ်ချမ်းသာဆိုတာ ငယ်တုန်းရွယ်တုန်း ခံစားမှ ကောင်းတာ။

သင်က မခံစားဘဲ ရဟန်းတရားပွားများ အားထုတ်နေတော့ ကာမဂုဏ်ချမ်းသာခံစားရမယ့်အချိန်ကောင်း၊ အခွင့်ကောင်းကြီးကို သင် လက်လွတ်ဆုံးရှုံးသွားမှာပေါ့။

အခွင့်ကောင်းကိုတော့ လက်မလွတ်လိုက်စမ်းပါနဲ့၊ ငယ်တုန်းရွယ်တုန်းမှာ လောကီအာရုံကာမဂုဏ်ချမ်းသာတွေကို အားရပါးရ၊ ပြည့်ပြည့်ဝဝ ခံစားပြီးတော့ အသက်ကြီးတဲ့အချိန်ကျမှပဲ ရဟန်းတရား ပွားများအားထုတ်စမ်းပါ။

တမလွန်ဘဝကောင်းရာကောင်းကြောင်းအတွက် ရဟန်းတရားပွားများ အားထုတ်တယ်ဆိုတာ အသက်ကြီးမှ အားထုတ်တာပဲ ကောင်းပါတယ်။ "

အဲဒီလို နတ်သမီးကပြောတော့ အရှင်သမိဒ္ဓိက ခုလို ပြန်ပြီး မိန့်ကြားတော်မူပါတယ်။

သေချိန်မသိတဲ့ဘဝ ပျော်နေလို့ ဖြစ်ပါ့မလား

ကာလံ ဝေါဟံ န ဇာနာမိ၊
ဆန္ဒော ကာလော န ဒိဿတိ။
တသ္မာ အဘုတ္တာ ဘိက္ခာမိ၊
မာ မံ ကာလော ဥပစ္စဂါ။

“နတ်သမီး သင်က ငါ့ကို အသက်အားဖြင့် ငယ်သေးလို့၊ အရွယ်အားဖြင့်နုပျိုသေးလို့ ရဟန်းတရားပွားများအားထုတ်မှု မပြုပါနဲ့ဦး၊ လောကီအာရုံ ကာမဂုဏ်ချမ်းသာတွေကို ခံစားပေးဦးလို့ပြောတယ်။

အသက်ကြီးမှပဲ ရဟန်းတရားကို ပွားများအားထုတ်ပါလို့

ပြောတယ်။

ဒါပေမယ့် ငါကတော့ သေရမယ့်အချိန်ကို ကြိုတင်ပြီး တော့ မသိပါဘူး။ အသက်ကြီးမှပဲ သေရမယ်။ အသက်ငယ်တုန်း တော့ မသေသေးဘူးလို့ ငါသေရမယ့်အချိန်ကို အဲဒီလိုခန့်မှန်း လို့ မရပါဘူး။

အသက်ကြီးမှပဲ တရားအားထုတ်တော့မယ်၊ အသက်ငယ် တုန်းတော့ ကာမဂုဏ်အာရုံ ခံစားအုံးမယ်လို့ ရည်မှန်းထားပေမယ့် အသက်ကြီးတဲ့အထိ ငါက အသက်မရှင်ရဘဲ အသက်ငယ်တုန်း များ သေသွားခဲ့ရင် ရဟန်းတရားပွားများအားထုတ်ရမယ့် အချိန် ကောင်း၊ အခွင့်ကောင်းကြီးကို ငါ လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးသွားမှာပေါ့။

အချိန်ကောင်း၊ အခွင့်ကောင်းကြီးတော့ ငါ လက်လွှတ် ဆုံးရှုံးမခံနိုင်ဘူး၊

အချိန်ကောင်း၊ အခွင့်ကောင်းကို ငါလုံးဝ လက်မလွှတ်ဘူး ဆိုတဲ့စိတ်နဲ့ ငါသည်ရဟန်း တရားပွားများ အားထုတ်မှုပြုနေရ ခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။

လောကီအာရုံကာမဂုဏ် ချမ်းသာတွေကို မခံစားတော့ ဘဲ၊ ရဟန်းတရားပွားများ အားထုတ်နေခြင်းဖြစ်ပါတယ်။”

အရှင်သမိဒ္ဓိရဲ့ ဖြေကြားချက်ကို ကောက်ချက်ချကြည့် လိုက်မယ်ဆိုရင်

(၁) အရှင်သမိဒ္ဓိဟာ သေခြင်းတရားကို အမြဲမပြတ် ဆင်

ခြင်နေတယ်။ သေခြင်းတရားကို အမြဲမပြတ်သတိရနေတယ်။

အချိန်မရွေး သေသွားနိုင်တယ်ဆိုတဲ့အသိ အရှင်သမိဒ္ဓိ ရဲ့ နှလုံးသားထဲမှာ စွဲစွဲမြဲမြဲ ရှိနေတယ် ဆိုတာကို ကောက်ချက် ချလိုရတယ်။

(၂) သေခြင်းတရားကို ဆင်ခြင်ပွားများမှုဟာ ရဟန်းတ ရား ပွားများအားထုတ်မှုကို အင်အားကြီးမားစွာနဲ့ အထောက်အ ထူပြုတယ်” ဆိုတာကို ကောက်ချက်ချလိုရတယ်။

ရဟန်းတရား ပွားများအားထုတ်တယ်ဆိုတာကတော့ အဓိကအားဖြင့် ဝိပဿနာအလုပ် အားထုတ်ခြင်းပါပဲ။

သီလသမာဓိကို အခြေခံပြီးတော့ ဝိပဿနာအလုပ် အား ထုတ်တာကိုပဲ ရဟန်းတရားပွားများအားထုတ်တယ် လို့ ခေါ်ပါ တယ်။

အသေမေ့တော့ အနေမေ့

သေခြင်းတရားကို ဆင်ခြင်အောက်မေ့မှုဟာ ဝိပဿနာ အလုပ် အားထုတ်မှုကို အင်အားကြီးမားစွာနဲ့ အထောက်အကူပြု တယ်။

သေခြင်းတရားကိုမဆင်ခြင်မိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်များကတော့ အကာအလုပ်တွေနဲ့ပဲ အချိန်ကုန်နေတတ်တယ်။ အနှစ်သာရရှိတဲ့ အလုပ်တွေကို မေ့လျော့ပြီး နေတတ်ကြတယ်။

လောကီအာရုံ ကာမဂုဏ်ချမ်းသာတွေကို ခံစားနေတယ်၊ မကောင်းမှုဒုစရိုက်တွေကို ပြုလုပ်နေတယ် ဆိုတာကတော့ အကာ အလုပ်တွေလုပ်နေတယ် ဆိုတာထင်ရှားပြီးသားပါ။

အဲဒီအကာအလုပ်တွေ မလုပ်ပါဘူး၊ ကုသိုလ်အလုပ်တွေ ဝဲ လုပ်နေတယ်လို့ ဆိုပြန်တော့လည်း ကုသိုလ်အမည်ခံထားတဲ့ အပေါ်ယံဂုဏ်ပကာသန၊ ထင်ပေါ်ကျော်ကြားမှု၊ လာဘ်လာဘ အရှေ့တဲ့ အကျိုးတွေအတွက်ပဲ အချိန်ကုန်နေတတ်ကြတယ်။ အဲဒီ အလုပ်တွေ လုပ်နေတာလည်း အကာအလုပ်တွေနဲ့ အချိန်ကုန် နေခြင်းပါပဲ။

အဲဒီ အကာကိစ္စတွေလည်းမလုပ်ပါဘူး၊ အနှစ်စစ် အနှစ် နှုန်ဖြစ်တဲ့ ဝိပဿနာအလုပ်ကိုပဲ အားထုတ်တယ်လို့ဆိုပြန်တော့ တယ် အဲဒီ ဝိပဿနာအလုပ်ကို အေးအေးဆေးဆေး ပေါ့ပေါ့လျော့ လျော့နဲ့ ဖြည်းဖြည်းလေးလေး အားထုတ်နေတတ်ကြတယ်။

သေခြင်းတရားကို မဆင်ခြင်မိဘူးဆိုရင်ပေါ့။

သေခြင်းတရားကို ဆင်ခြင်မိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကတော့ ဝိပဿနာ အလုပ်ကို အရှိန်အဟုန်ကောင်းကောင်း၊ အင်အားပါပါ၊ စွမ်း ချည်ပြည့်ပြည့်နဲ့ လုပ်ဖြစ်ပါတယ်။

ဒါနအလုပ်၊ သီလအလုပ်၊ သမထအလုပ်တွေကိုလဲ အ ထွက်စေ့စေ့ အနှစ်ပါပါ၊ စံချိန်များများနဲ့ တင်းတင်းရင်းရင်း လုပ်ဖြစ်ပါတယ်။

ဒါ့ကြောင့် အပေါ်ယံအကာအလုပ်တွေနဲ့ အချိန်မကုန် ကြပေပဲနဲ့ အနှစ်စစ် အနှစ်မှန်ဖြစ်တဲ့ အလုပ်တွေကို ဦးစားပေးပြီး လုပ်နိုင်ဖို့အတွက် သေခြင်းတရားကို အမြဲမပြတ်ဆင်ခြင်ကြရ

မယ်။

- (၁) “တစ်နေ့ကျရင်သေရမှာပဲ” ဆိုတဲ့အသိ၊
 - (၂) “အချိန်မရွေး သေသွားနိုင်တယ်” ဆိုတဲ့အသိ၊
- နလုံးသားထဲမှာ စွဲစွဲမြဲမြဲ ရှိနေအောင် ကြိုးစားကြ
ရမယ်။)

လောကခံခံနိုင်သော စိတ်စွမ်းအား

“တစ်နေ့ကျရင် သေရမှာပဲ” ဆိုတဲ့ အသိကတော့ သေ
ခြင်းတရားကို အဝေးမှာထားပြီး ဆင်ခြင်တဲ့သဘော သက်ရောက်
ပါတယ်။

ဒါပေမယ့်လည်း အဲဒီဆင်ခြင်မှုက လိုအပ်တဲ့ဆင်ခြင်မှု
ပါပဲ။

တစ်နေ့ကျရင်သေရမှာပဲလို့ ဆင်ခြင်ထားတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ
လောကခံတရားတွေနဲ့ ကြုံတွေ့လာတဲ့အခါမှာ ခံနိုင်ရည်ရှိ
တယ်။

⟨လူရယ်လို့ဖြစ်လာရင်တော့ လောကခံဆိုတာ ဖာရိယာဇ်ပါးပါး

www.burmeseclassic.com

(သို့မဟုတ်)တစ်ပါးထက်များစွာကို ကြုံတွေ့နေရတာချည်းပါပဲ။)

လာဘော၊ အလာဘော။

တစ်ခါတရံမှာ ပစ္စည်းဥစ္စာတွေပြည့်စုံပြီး၊

တစ်ခါတရံမှာ ပစ္စည်းဥစ္စာ ချို့တဲ့တယ်။

ယသော၊ အယသော။

တစ်ခါတရံမှာ အခြံအရံတွေပေါများပြီး၊

တစ်ခါတရံမှာ အခြံအရံတွေ ကင်းမဲ့တယ်။

နိန္ဒာ၊ ပသံသာ။

တစ်ခါတရံမှာ ကဲ့ရဲ့ခံရပြီး၊

တစ်ခါတရံမှာ ချီးမွမ်းခံရတယ်။

သုခံ ၊ ဒုက္ခံ။

တစ်ခါတရံမှာ ကိုယ်စိတ်နှစ်ပါး ချမ်းသာပြီး၊

တစ်ခါတရံမှာ ကိုယ်စိတ်နှစ်ပါး ဆင်းရဲတယ်။

အဲဒီလိုအားဖြင့် လောကဓံရှစ်ပါး တစ်ပါးပါး (သို့မဟုတ်)

တစ်ပါးထက်များတဲ့ လောကဓံတွေနဲ့ လူသားတွေဟာ အချိန်တိုင်း အချိန်တိုင်း တွေ့ကြုံနေကြရတာပါပဲ။

အဲဒီလိုလောကဓံတွေနဲ့ တွေ့ကြုံလာတဲ့အခါမှာ “တစ်နေ့ကျရင် သေရမှာပဲ” လို့ ဆင်ခြင်လိုက်မယ်ဆိုရင် ကြုံလာတဲ့ လောကဓံကို ခံနိုင်ရည် ရှိသွားပါတယ်။

ကြုံတွေ့လာခါမှ ကောက်ကာငင်ကာ ဆင်ခြင်မယ်ဆိုရင်

ဘော့ သိပ်စိတ်မချရဘူး။

လောကဓံတွေနဲ့မကြုံတွေ့သေးခင် ကြိုတင်ပြီး ဆင်ခြင်ထားနိုင်မှ စိတ်ချရမယ်။

မကြုံတွေ့သေးခင်ဆိုတာကတော့

အမှန်ကတော့ ...လောကဓံဆိုတာကတော့ အချိန်တိုင်း

ကြုံတွေ့နေတာချည်းပါပဲ။

သို့သော်လည်း သိသိသာသာ ဆိုးတဲ့လောကဓံ၊ သိသိသာသာကောင်းတဲ့ လောကဓံကိုမှ လူအများက လောကဓံလို့ သတ်မှတ်ကြတော့၊ အဲဒီလို သိသာထင်ရှားတဲ့ လောကဓံတွေနဲ့ မကြုံတွေ့ခင်ကတည်းက “တစ်နေ့ကျရင် သေရမှာပဲ” လို့ ထပ်ကာထပ်ကာ ဆင်ခြင်ထားနိုင်တဲ့ အင်အားပါအောင် ဆင်ခြင်ထားနိုင်မယ့်ဆိုရင်

တကယ်တမ်း သိသာထင်ရှားတဲ့ လောကဓံကြုံလာတဲ့ အခါမှာ “တစ်နေ့ကျရင် သေရမှာပဲ” လို့ ဆင်ခြင်လိုက်ရုံနဲ့ လောကဓံကို အလိုအလျောက် ခံနိုင်ရည်ရှိ သွားပါတယ်။

ကောင်းတဲ့လောကဓံပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဆိုးတဲ့လောကဓံပဲဖြစ်ဖြစ်၊ လောကဓံမှန်သမျှ ဘယ်လောကဓံမှ မတည်မြဲပါဘူး။

အကောင်းပြီးရင် အဆိုးလာနိုင်သလို အဆိုးပြီးရင်လဲ အကောင်းလာနိုင်တာပါပဲ။

နေမင်းကြီးဟာ အမြဲတမ်း ထွက်ပေါ်ထွန်းပမနေပါဘူး။

အချိန်တန်ရင် ချုပ်ကွယ်မှောင်မိုက်ရပါတယ်။

လမင်းကြီးဟာလဲ အမြဲတမ်း ဆန်းတက်ပြည့်ဖြိုးမနေပါဘူး။ အချိန်တန်ရင် ဆုတ်ကျကွယ်ပရပါတယ်။

လပြည့်ရက်ရှိရင် လကွယ်ရက်ရှိသလို လဆန်းရှက်ရှိရင် လဆုတ်ရက်လဲ ရှိရတာပါပဲ။

လောကခံတရားတွေဟာ နေမင်း၊ လမင်းကြီးတွေနဲ့ သဘောချင်းတူပါတယ်။

လောကခံကောင်းဆိုး အမျိုးမျိုးနဲ့ တွေ့ကြုံလာတိုင်း ဆင်ခြင်ပွားများ ခံနိုင်အားရှိဖို့အတွက် မဃဒေဝလင်္ကာလေးတစ်ခု လက်ဆောင်ပေးလိုက်ပါရစေ။

နေကိုပုံပြ

လကိုပုံထား

မှတ်တုံငြားလော့၊

နေကားထွက်ဝင်

ပေါ်ချုပ်ထင်၏၊

လပြည့်လကွယ်

ကြီး၍ငယ်ခဲ့၊

ထို့နယ်မလွဲ

လူခပဲတို့

အမြဲချမ်းသာ

မရှိစွာရှင့်။

သေခြင်းတရားကို ဆင်ခြင်မှုရဲ့ အစွမ်းသတ္တိဟာ အင်မတန် အံ့သြစရာကောင်းပါတယ်။

လောကခံခံနိုင်တဲ့ စိတ်စွမ်းအားကို သေခြင်းတရား ပွားများမှုက ဖန်တီးပေးနိုင်ပါတယ်။

ဆန္ဒများနေတတ်ကြတယ်။

ကိုယ်နဲ့ပတ်သက်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကို ဟိုဟာလဲဖြစ်စေချင်၊ ဒီဟာလဲဖြစ်စေချင်၊ ဟိုဟာလဲလုပ်စေချင်၊ ဒီဟာလဲလုပ်စေချင်၊ ဟိုဂုဏ်လေးလဲယူစေချင်၊ ဒီဂုဏ်လေးလဲယူစေချင် စသည်အားဖြင့် လိုအင်ဆန္ဒတွေ များနေတတ်ကြတယ်။

အဲဒီ လိုအင်ဆန္ဒက ဘဝအေးချမ်းမှုကို ဖြစ်စေတဲ့ လိုအင်ဆန္ဒဆိုရင်တော့ တော်ပါသေးရဲ့၊ ဘဝအေးချမ်းမှုကို ပျက်စီးစေတဲ့ လိုအင်ဆန္ဒဆိုရင်တော့၊ ဥပမာ၊ ဂုဏ်ပကာသနတို့၊ ထင်ပေါ်ကျော်ကြားမှုတို့၊ အဲဒီလို လိုအင်ဆန္ဒမျိုးဆိုရင်တော့

အဲဒီလိုအင်ဆန္ဒကို အကောင်အထည်ဖော်နေတဲ့အချိန်မှာလည်း လောဘစိတ်၊ လောဘအပူနဲ့ ပင်ပန်းဆင်းရဲရပါတယ်။

အကောင်အထည်ပေါ်လာလို့ မိမိလိုချင်တဲ့ ဂုဏ်ပကာသန၊ ထင်ပေါ်ကျော်ကြားမှုရပြန်တော့လည်း သောက္ခစိတ် သောဏအပူနဲ့ ပင်ပန်းဆင်းရဲရပါတယ်။

(ဂုဏ်ကြီးလေ အပူကြီးလေ၊

ထင်ပေါ်ကျော်ကြားလေ ပင်ပန်းဆင်းရဲလေပါပဲ။)

တစ်နေ့ကျရင် သေရမှာပဲလို့ ဆင်ခြင်ထားနိုင်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်၊ တစ်နေ့ကျရင်သေရမှာပဲဆိုတဲ့ ခံစားချက် ထင်ထင်ရှားရှား ဖြစ်နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကတော့

မိမိအတွက်လည်း လိုအင်ဆန္ဒမများတော့ဘူးအတွက်

လိုအင်မများအောင် ထိန်းချုပ်နိုင်သော စိတ်စွမ်းအား

တစ်နေ့ကျရင် သေရမှာပဲလို့ ဆင်ခြင်မှုဟာ ဘဝမှာ လိုအင်ဆန္ဒတွေ မများဖို့အတွက်ကိုလဲ အထောက်အကူပြုတယ်။

လူသားတွေဟာ အများအားဖြင့် ဘဝမှာ လိုအင်ဆန္ဒတွေ သိပ်များနေတတ်ကြတယ်။ ဟိုဟာလည်းဖြစ်ချင်၊ ဒီဟာလည်းဖြစ်ချင်၊ ဟိုဟာလည်းလုပ်ချင်၊ ဒီဟာလည်းလုပ်ချင်၊ ဟိုဟာလည်းရယူချင်၊ ဒီဟာလည်း ရယူချင်နဲ့ လိုအင်ဆန္ဒတွေများနေတတ်ကြတယ်။

တစ်ချို့ကျတော့ ကိုယ်ကိုယ်တိုင်က လိုအင်ဆန္ဒများရုံ တင်မကဘူး၊ ကိုယ်နဲ့ပတ်သက်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေအတွက်ပါ လိုအင်

ကြောင့် စိတ်အေးချမ်းပါတယ်။

မိမိနဲ့ပတ်သက်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေအတွက်လည်း လိုအင်ဆန္ဒ
မများတော့တဲ့အတွက် မိမိနဲ့ပတ်သက်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်က မိမိရဲ့လိုအင်
ဆန္ဒကို ဖြည့်မပေးတဲ့အခါမှာ စိတ်ပင်ပန်းဆင်းရဲခြင်း မဖြစ်တော့
တဲ့အတွက် စိတ်အေးချမ်းရပါတယ်။

တိုတောင်းလှတဲ့
ဘဝလေးမှာ
စိတ်အေးချမ်းစွာ
နေသွားရဖို့က
အဓိကပါပဲ။

စိတ်ယုတ်ဖယ်ရှား စိတ်ကောင်းပွားစေနိုင်သော
အစွမ်းသတ္တိ

နောက်တစ်ခုက “အချိန်မရွေးသေသွားနိုင်တယ်” ဆိုတဲ့
ဆင်ခြင်မှု၊ တစ်နည်းအားဖြင့် “ခဏနေ သေရင်သေ သွားနိုင်တယ်”
ဆိုတဲ့ ဆင်ခြင်မှု၊ ဒီဆင်ခြင်မှုကတော့ အရေးကြီးဆုံးပါပဲ။

အချိန်မရွေးသေသွားနိုင်တယ် လို့ ဆင်ခြင်ထားနိုင်တဲ့
ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ မိမိရဲ့နလုံးသားမှာ စိတ်ဆိုး စိတ်ယုတ် စိတ်ပုပ်တွေကို
လက်ခံထား၊ မွေးမြူထားမှာ မဟုတ်တော့ပါဘူး။

စိတ်ကောင်း၊ စိတ်မြတ်၊ စိတ်သန့်ကလေးတွေကိုပဲ လက်ခံ
ထား၊ မွေးမြူထားမှာ ဖြစ်ပါတယ်။

စိတ်ဆိုး၊ စိတ်ယုတ်၊ စိတ်ပုပ်၊ စိတ်ညံ့တွေဆိုတာ ကိလေ

သာတွေကို ပြောတာပါ။

ကိလေသာ၊ ကိလေသာနဲ့ ပြောပြောနေကြတယ်။ ကိလေသာဆိုတာဘာလဲ။

ကိလေသာဆိုတာ စိတ်ကို ပူလောင်စေတတ်၊ ညစ်နွမ်းစေတတ်တဲ့ စိတ်ဆိုး၊ စိတ်ယုတ်၊ စိတ်ပုပ်၊ စိတ်ညံ့တွေပါပဲ။

ကိသောမုန်သမျှ ဘယ်ကိလေသာမှ ကောင်းတာ၊ မြတ်တာ၊ သန့်စင်တာ မရှိပါဘူး။ လောဘကိလေသာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဒေါသကိလေသာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ မာနကိလေသာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ကိလေသာအားလုံး ဘယ်ကိလေသာမဆို ဆိုးတာ၊ ပုပ်တာ၊ ယုတ်ညံ့တာချည်းပါပဲ။

ဝိပဿနာနယ်ပယ်၊ လောကုတ္တရာနယ်ပယ်မှာတော့ သိမ်မွေ့နူးညံ့တဲ့ အသေးစား ကိလေသာလေးတွေကိုတောင် ဆိုးတယ်၊ ပုပ်တယ်၊ ယုတ်ညံ့တယ်လို့ သတ်မှတ်ပြီး ရှုမှတ်-ပယ်ကြရပါတယ်။

ကိုယ့်ခန္ဓာကိုယ်မှာ အသားအရေ ပြည့်ဖြိုးစိုပြေနေတာကို ကြည့်ပြီး သဘောကျကျေနပ်သွားရင်တောင် “ လောဘကိလေသာဟဲ့၊ စိတ်ဆိုး၊ စိတ်ယုတ်၊ စိတ်ပုပ်၊ စိတ်ညံ့တွေဟဲ့ ” လို့ နှလုံးသွင်း ပြီး အဲဒီ သဘောကျကျေနပ်နေတဲ့ စိတ်ကလေးကို သတိပဋ္ဌာန်နည်းကျ ရှုမှတ်ပွားများပြီး ပယ်သတ်ကြရပါတယ်။

နေပူလွန်း၊ မိုးရွာလွန်း၊ ဆောင်းအေးလွန်းလို့ မကျေနပ်

ဖြစ်သွားရင်တောင် “ ဒေါသကိလေသာဟဲ့၊ စိတ်ဆိုး၊ စိတ်ယုတ်၊ စိတ်ပုပ်၊ စိတ်ညံ့တွေဟဲ့ ” လို့ နှလုံးသွင်းပြီး အဲဒီ မကျေနပ်ဖြစ်နေတဲ့ စိတ်ကလေးကို သတိပဋ္ဌာန် နည်းကျ ရှုမှတ်ပွားများပြီး ပယ်သတ်ကြရပါတယ်။

ဒါက ဝိပဿနာနယ်ပယ်၊ လောကုတ္တရာ နယ်ပယ်မှာပါ။

လောကီနယ်ပယ်၊ လက်တွေ့ဘဝ နယ်ပယ်မှာတော့ ပုထုဇဉ် သဘာဝ၊ ပုံမှန်ဖြစ်နေကျ လောဘ၊ ပုံမှန်ဖြစ်နေကျ ဒေါသ၊ ပုံမှန်ဖြစ်နေကျ မာနလေးတွေကို စိတ်ဆိုး၊ စိတ်ယုတ်၊ စိတ်ပုပ်၊ စိတ်ညံ့တွေလို့ လူ့အသိုင်းအဝိုင်းက မသတ်မှတ်ကြပါဘူး။

ပုံမှန်ထက်လွန်ကဲလာတဲ့လောဘ၊ ပုံမှန်ထက်လွန်ကဲလာတဲ့ ဒေါသ၊ ပုံမှန်ထက် လွန်ကဲလာတဲ့ မာနတွေကိုတော့ စိတ်ဆိုး၊ စိတ်ယုတ်၊ စိတ်ပုပ်၊ စိတ်ညံ့တွေလို့ လူ့အသိုင်းအဝိုင်းက သတ်မှတ်ကြပါတယ်။

ဥပမာ၊ သူတပါးပစ္စည်းကို မတော်မတရားလိုချင်တဲ့လောဘ၊ အကြောင်းမလုံလောက်ပဲ ပေါက်ကွဲပြင်းထန်တဲ့ ဒေါသ၊ မပြောပလောက်တဲ့ ပြည့်စုံမှုလေးအပေါ်မှာ ဝင့်ဝါထောင်လွှားပြီး “ ငါသာ တကယ့်အကောင်၊ ကျန်တဲ့လူတွေ အလကားအကောင် ” လို့ ထင်မြင်ယူဆတဲ့ မာန၊ ဒါတွေကတော့ စိတ်ဆိုး၊ စိတ်ယုတ်၊ စိတ်ပုပ်၊ စိတ်ညံ့တွေပါ။

တစ်နည်းပြောရရင်တော့ သူတစ်ပါးအကျိုးပျက်စီးရာ

ပျက်စီးကြောင်းနဲ့ တိုက်ရိုက်ဖြစ်စေ၊ သွယ်ဝိုက်၍ဖြစ်စေ၊ ဆက်စပ်ပတ်သက်နေတဲ့ ကိလေသာမျိုးကို စိတ်ဆိုး၊ စိတ်ယုတ်၊ စိတ်ပုပ်၊ စိတ်ညံ့တွေလို့ ခေါ်ဆိုနိုင်ပါတယ်။

အဆိုးဆုံးကတော့ ဣဿာ၊ မစ္ဆရိယ လို့ခေါ်တဲ့ ကိလေသာပါပဲ။

ဣဿာ၊မစ္ဆရိယဆိုတဲ့ ကိလေသာကတော့ ပုံမှန်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ပုံမှန်ထက် လွန်လွန်ကဲကဲပဲ ဖြစ်ဖြစ် စိတ်ဆိုး၊ စိတ်ယုတ်၊ စိတ်ပုပ်၊ စိတ်ညံ့တွေလို့ပဲခေါ်ဆိုရပါတယ်။

ဘယ်အတိုင်းအတာ၊ ဘယ်ပမာဏမှာမဆို ဣဿာ၊ မစ္ဆရိယဆိုတဲ့ ကိလေသာဟာ ဆိုး၊ ယုတ်၊ ပုပ်၊ ညံ့နေပါတယ်။

လောကအသိုင်းအဝိုင်းကရော၊ ဓမ္မအသိုင်းအဝိုင်းကပါ ရွံရှာစက်ဆုပ်လွန်းလှတဲ့အတွက် ဣဿာ၊ မစ္ဆရိယ နည်းနည်းရှိသူကိုပဲဖြစ်ဖြစ်၊ များများရှိသူကိုပဲဖြစ်ဖြစ်၊ စိတ်ဆိုး၊ စိတ်ယုတ်၊ စိတ်ပုပ်၊ စိတ်ညံ့သူလို့ တစ်လောကလုံးက တစ်ခဲနက် ရှုတ်ချကြပါတယ်။

⟨ဣဿာဆိုတာ သူတစ်ပါးရဲ့ ပြည့်စုံမှုကို မကျေနပ်တဲ့ သဘောပါ။ သူတစ်ပါးရဲ့ ကြီးပွားတိုးတက်မှု၊ အဆင်ပြေမှု၊ စိတ်ချမ်းသာပျော်ရွှင်မှုကို ကြည့်ပြီး မခံမရပ်နိုင် ဖြစ်နေတဲ့သဘော၊ မနာလို မရူစိမ့်ဖြစ်နေတဲ့သဘောကို ဣဿာလို့ ခေါ်ပါတယ်။ မစားရ၊ မသောက်ရပဲ၊ အခြောက်တိုက်လောင်တဲ့ ကိလေသာ

မိလိန္ဒ

⟨မစ္ဆရိယဆိုတာ ကိုယ့်ရဲ့ ပြည့်စုံမှုမျိုး သူတစ်ပါး ရသွားမှာ ခိုးရိမ်တဲ့သဘောပါ။ ကိုယ်လို သူတစ်ပါး ကြီးပွားတိုးတက်သွားမှာ၊ ကိုယ်လိုသူတစ်ပါး စိတ်ချမ်းသာပျော်ရွှင်သွားမှာကို မလိုလား၊ နေစ်မြို့တဲ့သဘော၊ ဝန်တိုကုပ်ကပ်တဲ့သဘောကို မစ္ဆရိယလို့ခေါ်ပါတယ်။ မစားရ၊ မသောက်ရပဲ၊ အခြောက်တိုက်လောင်တဲ့ ကိလေသာမီးပါ။⟩

ဣဿာနဲ့ မစ္ဆရိယ ကိလေသာနှစ်ပါးဟာ ကိုယ့်မှာလဲ ဆောင်းကျိုးဖြစ်မလာ၊ သူ့မှာလဲ ဆိုးကျိုးဖြစ်မသွားဘဲ အလကား အခြောက်တိုက် စိတ်ကိုလောင်ကျွမ်းတဲ့အပေါစားမီးတွေ ဖြစ်ပါတယ်။ လူယုတ်မာတွေကို လောင်တဲ့မီး၊ လူနဲ့လူချာတွေကို စွဲတဲ့မီးလို့ဆိုရင် မမှားပါဘူး။

စိတ်စွမ်းရည် ကင်းမဲ့တဲ့ လူခပ်ညံ့ညံ့တွေဟာ ဣဿာ၊ မစ္ဆရိယ မီးနှစ်ပါးရဲ့ လောင်မြိုက်ဝါးမျိုမှုကို အချိန်တိုင်းလိုလို ခံနေကြရပါတယ်။

ဣဿာ၊ မစ္ဆရိယ အစရှိတဲ့ စိတ်ဆိုး၊ စိတ်ယုတ်၊ စိတ်ပုပ်၊ စိတ်ညံ့တွေ ဖြစ်ခွင့်ရနေတာဟာ သေခြင်းတရားကို မေ့နေလို့ပါပဲ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လဲ ဘယ်တော့မှ မသေတော့မယ့်ပုံ၊ သူတစ်ပါးတွေကိုလည်း ဘယ်တော့မှ မသေတော့မယ့်ပုံ၊ စိတ်အာရုံမှာ ထင်မြင်ယူဆနေလို့သာ စိတ်ဆိုး၊ စိတ်ယုတ်၊ စိတ်ပုပ်၊ စိတ်ညံ့

တွေကို ကိုယ့်သန္တာန်မှာ (လက်ခံထားနေမိတာ ဖြစ်ပါတယ်။

ကိုယ်လဲ အချိန်မရွေး သေသွားနိုင်တယ်။ သူတစ်ပါးတွေ
လဲ အချိန်မရွေးသေသွားနိုင်တယ် ဆိုတဲ့ အသိတရားလေးသာ
ထင်ထင်ရှားရှား နိုးကြားနေမယ်ဆိုရင် စိတ်ဆိုး၊ စိတ်ယုတ်၊ စိတ်
ပုပ်၊ စိတ်ညံ့တွေကို ကိုယ့်သန္တာန်မှာ လက်ခံမွေးမြူထားမှာ မဟုတ်
တော့ပါဘူး။

သတိလစ်သွားလို့ ဝင်လာခဲ့ရင်တောင်မှ အချိန်မရွေး သေ
သွားနိုင်တယ်ဆိုတဲ့ အသိလေး ပေးလိုက်တာနဲ့ ချက်ချင်း ပျက်ပြယ်
သွားနိုင်ပါတယ်။

ကိုယ်မှန်းတီးနေတဲ့သူက နောက်တစ်မိနစ်အကြာမှာ အ
သက်ထွက်တော့မယ်ဆိုတာ သေချာနေခဲ့ရင် အဲဒီလူအပေါ် မုန်း
တီးစိတ် ဖြစ်နိုင်ပါဦးမလား။

နောက်တစ်မိနစ်အကြာမှာ ကိုယ်အသက်ထွက်တော့မယ်
ဆိုတာ သေချာပေါက်သိနေခဲ့ရင် ကိုယ်မှန်းတီးနေတဲ့လူကို မုန်းတီး
စိတ်နဲ့ သတိရနိုင်ပါဦးမလား။

အသိဉာဏ်ရှိသူ ဖြစ်ခဲ့ရင်ပေါ့။

သေခြင်းတရားကို မကြာခဏ သတိရဆင်ခြင်တဲ့ အလုပ်
ကို ယုံယုံကြည်ကြည်နဲ့ လုပ်ကြည့်ပါ။ အံ့ဩဖွယ်ကောင်းတဲ့ စိတ်
စွမ်းရည်၊ စိတ်တန်ခိုးတွေ ကိန်းဝပ်လာပါလိမ့်မယ်။

ကိန်းဝပ်လာတဲ့ စိတ်စွမ်းရည်၊ စိတ်တန်ခိုးတွေကစိတ်ဆိုး၊

စိတ်ယုတ်၊ စိတ်ပုပ်၊ စိတ်ညံ့မှန်သမျှကို ကျေနပ်အားရဖွယ်ကောင်း
လောက်အောင် မောင်းနှင်တိုက်ထုတ်ပေးပါလိမ့်မယ်။

www.burmeseclassic.com

ဝိပဿနာစိတ် ခိုင်မြဲစေသော အစွမ်းသတ္တိ

အချိန်မရွေးသေသွားနိုင်တယ်ဆိုတဲ့ အသိရှိနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် ဟာ မိမိရဲ့ သန္တာန်မှာ ဝိပဿနာစိတ်ကလေး အဆက်မပြတ် ဖြစ်နေအောင်လဲ ကြိုးစားအားထုတ်ဖြစ်ပါတယ်။

ဝိပဿနာစိတ်ကလေး တစ်စိတ်ထဲ အဆက်မပြတ် ဖြစ်နေဖို့ကတော့ အရေးကြီးဆုံးပါပဲ။

မိမိတို့ မျက်မှောက်ပြုချင်တဲ့ နိဗ္ဗာန်ဆိုတာက မဂ်စိတ် ဖြစ်မှ မျက်မှောက်ပြုနိုင်တာ။

မဂ်စိတ်ဆိုတာကလဲ နေရင်းထိုင်ရင်းနဲ့ အလိုအလျောက် ဖြစ်လာတာမဟုတ်ဘူး။ မဂ်စိတ်ရဲ့ ရှေ့မှာ ဝိပဿနာစိတ်ရှိရတယ်။

ရှိတယ်လို့ ဆိုတဲ့နေရာမှာလည်း သာမန်ကာ၊ လျှံကာလေး ချိရာမဟုတ်ဘူး။ အင်အားရှိတဲ့ ဝိပဿနာစိတ်၊ ရင့်ကျက်တဲ့ ဝိပဿနာစိတ် ရှိနေရမယ်။

အင်အားရှိတဲ့ ဝိပဿနာစိတ်၊ ရင့်ကျက်တဲ့ဝိပဿနာစိတ် ဖြစ်ဖို့ဆိုတာကလဲ ပေါ့ပေါ့လျော့လျော့လေး အားထုတ်ရုံနဲ့တော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး။

ဝိပဿနာစိတ်တစ်စိတ်ထဲ အဆက်မပြတ်ဖြစ်နေမှသာ အချိန်တဲ့ ဝိပဿနာစိတ်၊ ရင့်ကျက်တဲ့ဝိပဿနာစိတ်ဖြစ်နိုင်တယ်။

ဝိပဿနာစိတ်တစ်စိတ်ထဲ အဆက်မပြတ်ဖြစ်ဖို့ဆိုတာ ဆိုတဲ့အချိန်မှာ မှတ်ရုံ၊ စကြိုချိန်မှာ မှတ်ရုံလေးနဲ့ ဝိပဿနာ စိတ်တစ်စိတ်ထဲ အမြဲတမ်း မဖြစ်နိုင်ဘူး။

အထွေထွေပြုဖွယ်ကိစ္စလေးတွေ ဆောင်ရွက်နေတဲ့အချိန် မှာလည်း အထွေထွေအသေးစိတ်အမှတ်ကလေးတွေကို အထူး တန်ဖိုးထားပြီးတော့ လေးလေးစားစား ရှုမှတ်မှသာလျှင် မိမိရဲ့ သန္တာန်မှာ ဝိပဿနာစိတ် တစ်စိတ်ထဲအဆက်မပြတ် ဖြစ်နေမယ်။

အဲဒီလို ဝိပဿနာစိတ် တစ်စိတ်ထဲအဆက်မပြတ် ထပ် ထပ်ကာ ဖြစ်ပါများတော့မှ ဝိပဿနာစိတ်က အားရှိလာ၊ ရင့် ကျယ်လာပြီးတော့ အားရှိသော ရင့်ကျက်သော ဝိပဿနာစိတ်ရဲ့ အခြားမဲ့မှာ မဂ်စိတ်ဖြစ်ပြီး မိမိတို့လိုလားတောင့်တတဲ့ နိဗ္ဗာန် ဆို မျက်မှောက်ပြုနိုင်ကြမှာ ဖြစ်တယ်။

ဒီတော့ ဝိပဿနာအလုပ်အားထုတ်နေကြတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်များ ရဲ့ အရေးကြီးဆုံးတာဝန်ဟာ မိမိရဲ့ သန္တာန်မှာ ဝိပဿနာစိတ်ကလေး အဆက်မပြတ်ဖြစ်နေအောင် ကြိုးစားအားထုတ်ဖို့ပါပဲ။

အချိန်မရွေးသေသွားနိုင်တယ်ဆိုတဲ့ အသိ ရှိနေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ အချိန်တိုင်း၊ အချိန်တိုင်း ဝိပဿနာစိတ်ကလေး ဖြစ်နေအောင် ကြိုးစားအားထုတ်ဖြစ်ပါတယ်။

ဝိပဿနာစိတ် ဖြစ်မနေတဲ့သူ၊ အမှတ်သတိလွတ်နေတဲ့ သူဟာ သေခြင်းတရားကို သတိရလိုက်တာနဲ့ တပြိုင်နက် ဝိပဿနာစိတ် ဖြစ်သွားပါတယ်။ အမှတ်သတိကပ်သွားပါတယ်။

သွားရင်းလာရင်း၊ လုပ်ရင်းကိုင်ရင်းနဲ့ လက်ရှိထင်ရှားရာ အာရုံတစ်ခုခုမှာ အမှတ်သတိ မကပ်မိတဲ့သူဟာ “ အချိန်မရွေး သေသွားနိုင်တယ် ” (သို့မဟုတ်) “ ခဏနေ သေရင်သေသွားနိုင်တယ် ” လို့ ဆင်ခြင်လိုက်တာနဲ့ တပြိုင်နက် လက်ရှိထင်ရှားရာ အာရုံတစ်ခုခု၊ ရုပ်အာရုံထင်ရှားရင် ရုပ်အာရုံ၊ နာမ်အာရုံထင်ရှားရင် နာမ်အာရုံမှာ ချက်ချင်း အမှတ်သတိကပ်သွားပါတယ်။

အနည်းဆုံး ဝင်လေထွက်လေ ထိရာအရပ် နှာသီးဝမှာ တော့ သတိကပ်ဖြစ်သွားမှာ သေချာပါတယ်။

ဝင်လေထွက်လေမှာ သတိကပ်ဖို့ ခက်ခဲတဲ့ အခြေအနေမျိုးမှာဆိုရင်လဲ လက်ရှိပြုမူလှုပ်ရှားနေတဲ့ အမှုအရာ(သို့မဟုတ်) လက်ရှိအပြုအမူ ပြုနေစဉ်မှာ ဖြစ်နေတဲ့စိတ်ရဲ့ အနေအထားမှာ

သတိ ကပ်ဖြစ်သွားမှာပါပဲနဲ့

နောက်တစ်မိနစ်ကျရင် သေရတော့မယ်လို့ သေချာသိထားတဲ့သူဟာ အသိဉာဏ်ရှိသူသာ ဖြစ်ခဲ့မယ်ဆိုရင် သူ့စိတ်သူ့ ဘယ်လိုစိတ်မျိုးဖြစ်အောင် ဖန်တီးတည်ဆောက်မလဲ၊ ဘယ်လိုစိတ်မျိုးနဲ့ သူနေမလဲ။

ကာမဂုဏ်အာရုံတွေ အာရုံပြုပြီး ကာမဂုဏ်စိတ်နဲ့နေထား။ ဒုစရိုက်အာရုံတွေ အာရုံပြုပြီး ဒုစရိုက်စိတ်နဲ့နေမလား၊ ဝိပဿနာအာရုံတွေ(ရုပ်၊ နာမ်သဘောတွေ) အာရုံပြုပြီး ဝိပဿနာစိတ်နဲ့ နေမလား။

အဖြေကရှင်းရှင်းလေးပါ။

အချိန်ပိုင်းအတွင်း သေရတော့မယ်လို့ သေချာပေါက် သိနေတဲ့သူဟာ အသိဉာဏ်ရှိသူ၊ အသိဉာဏ်ရင့်ကျက်သူသာ ဖြစ်ခဲ့မယ်ဆိုရင် သူ့စိတ်သူ့ ဝိပဿနာစိတ်ဖြစ်အောင် ဖန်တီးတည်ဆောက်မှာ သေချာပါတယ်။

လောကီစိတ်တွေထဲမှာ အဆင့်အမြင့်ဆုံးစိတ်ဖြစ်တဲ့ ဝိပဿနာစိတ်နဲ့ ကိုယ့်ဘဝ အရည်အသွေးကို အချိန်တိုင်း မြှင့်တင် ချွင်းတယ်ဆိုရင်တော့ သေခြင်းတရားကို မကြာခဏ သတိရဖို့ လိုအပ်ပါလိမ့်မယ်။

ပြောရမယ့် စကားကိုလည်း မမေ့ဘူး။ ကိုယ်အမှန်တကယ် စိတ်
ကူးရမယ့် အတွေးကိုလည်း မမေ့ဘူး။

မမေ့တာကို အပွမာဒလို ခေါ်တယ်။

အပွမာဒတရားနဲ့ ပြည့်စုံတဲ့သူဟာ လောကဓံကိုလဲ ခံနိုင်
ရည်ရှိတယ်။ ဘဝရဲ့ အဆုံးသတ်မဲ့လိုအင်ဆန္ဒတွေကိုလဲ ထိန်းချုပ်
နိုင်တယ်။ စိတ်ဆိုး၊ စိတ်ယုတ်တွေ ပယ်ရှားပြီး စိတ်ကောင်း၊ စိတ်
မြတ်တွေလဲ မွေးမြူနိုင်တယ်။ ဝိပဿနာစိတ် အဆက်မပြတ် ဖြစ်
နေအောင်လဲ စွမ်းဆောင်နိုင်တယ်။

သေခြင်းတရားကို

အမြဲသတိရှိတော့

နေခြင်းတရားမှာလဲ

အမြဲသတိလွှမ်းမိုးနေတော့တာပေါ့။

အသေမမေ့ရင် အနေမမေ့တာ သဘာဝပါပဲ။

မရုဏဿတိ အနုယုတ္တော ဘိက္ခု

သတတံ အပွမတ္တော ဟောတိ ။

သေခြင်းတရားကို မပြတ်ပွားများနေတဲ့သူဟာ အမြဲတစ်
သတိရှိနေပါတယ်။ ဘယ်တော့မှ မမေ့ပါဘူး။

သေခြင်းတရားကို အမှတ်ရနေတာကို “မရုဏဿတိ” လို့
ခေါ်ပါတယ်။ မမေ့တာ၊ မမေ့တဲ့ သတိနဲ့ ပဓာနအလုပ် အားတုတ်
တာကို “အပွမာဒ” လို့ခေါ်ပါတယ်။ နိဗ္ဗာန်ကို မသေရာအရပ်ဖြစ်လို့

အသေမမေ့တော့ အရံနမမေ့

လောကဓံခံနိုင်ရည်ရှိဖို့နဲ့ ဘဝမှာလိုအင်ဆန္ဒတွေ မများ
ဖို့အတွက် “တစ်နေ့ကျရင် သေရမှာပဲ” လို့ သေခြင်းတရားနဲ့
ပတ်သက်ပြီး ဆင်ခြင်ကြရမိမယ်။

စိတ်ကောင်းနှလုံးကောင်းရှိဖို့နဲ့ ဝိပဿနာစိတ်ကလေး
အဆက်မပြတ်ဖြစ်ဖို့အတွက် “အချိန်မရွေးသေသွားနိုင်တယ်၊
သို့မဟုတ်၊ ခဏနေ သေရင်သေသွားနိုင်တယ်” လို့ သေခြင်းတ
ရားနဲ့ ပတ်သက်ပြီးတော့ ဆင်ခြင်ကြရပါမယ်။

သေခြင်းတရားကို အမြဲသတိရနေတဲ့သူဟာ ကိုယ်အမှန်
တကယ်လုပ်ရမယ့် အလုပ်ကိုလဲ မမေ့ဘူး။ ကိုယ်အမှန်တကယ်

“အမတ” လို့ ခေါ်ပါတယ်။

မရဏသတိပွားတဲ့သူဟာ အပ္ပမာဒတရားနဲ့ ပြည့်စုံပါတယ်။ အပ္ပမာဒတရားနဲ့ ပြည့်စုံတဲ့သူဟာ အမတ ကို မျက်မှောက် ပြုနိုင်ပါတယ်။

အပ္ပမာဒဟာ အမတကို ရခြင်းရဲ့ တစ်ခုတည်းသော အကြောင်း ဖြစ်ပါတယ်။ အမတကို ဆိုက်ရောက်လိုသူတို့ ရဲ့ တစ်ခုတည်းသော သွားရာလမ်းဟာ အပ္ပမာဒပါပဲ။

အပ္ပမာဒ နဲ့ ပြည့်စုံဖို့အတွက် မရဏသတိကို ထပ်ခါထပ်ခါ ပွားများကြရပါမယ်။

မမျှော်လင့်ပဲ ပြုန်းကန် သေပွဲဝင်နိုင်သည်

“ကာလံ ဝေါဟံ န ဇာနာမိ= သေရမယ့်အချိန်ကိုမသိနိုင်ဘူး” ဆိုတဲ့စကားရပ်မှာ သေရမယ့်အချိန်ကိုမသိနိုင်ဘူးဆိုတာ အတိအကျ မသိနိုင်တာကို ပြောတာပါ။ ခန့်မှန်းခြေအားဖြင့်တော့ သိကြတာများပါတယ်။ ခန့်မှန်းထားတဲ့အတိုင်းလဲပဲ အထိုက်အလျောက်တော့ မှန်ကြတာ များပါတယ်။

ကျန်းမာရေးကလည်းကောင်းနေမယ်၊ အစာအာဟာရကလည်း ပြည့်စုံနေမယ် စသည်အားဖြင့် အကြောင်းတရားတွေ ညီညွတ်နေမယ် ဆိုရင်တော့ တစ်ပတ်အတွင်း၊ တစ်လအတွင်း၊ တစ်နှစ်အတွင်း စသည်အားဖြင့် အသက်ဘယ်လောက်အတွင်းမှာတော့

မသေသေးဘူးလို့ ခန့်မှန်းကြတာ များပါတယ်။

ခန့်မှန်းတဲ့အတိုင်းလည်း အထိုက်အလျောက် အသက်ရှင်ကြတာတော့ များပါတယ်။ သို့သော်လည်း အတိအကျတော့ မသိနိုင်ဘူး။

မသေသေးဘူးလို့ ခန့်မှန်းထားတဲ့ ကာလလေးအတွင်းမှာပဲ မမျှော်လင့်တဲ့ အကြောင်းအရာတွေ ကြုံတွေ့ပြီးတော့ သေဆုံးသွားကြတာလည်း ရှိတယ်။

သေရမယ်လို့ သေချာပေါက်သိထားတဲ့ ရောဂါ ရှိနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တောင်မှ၊ တစ်လတော့ခံဦးမယ်၊ တစ်နှစ်တော့ခံဦးမယ်၊ တစ်လအတွင်း၊ ကစ်နှစ်အတွင်းတော့ မသေသေးဘူးလို့ သတ်မှတ်ထားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တောင်မှ သေမယ်လို့ မထင်တဲ့ကာလလေးအတွင်းမှာ ရုတ်တရက် သေဆုံးသွားတာလည်း ရှိတတ်တယ်။

တခြား ကားတိုက်တာတို့၊ ကားမောက်တာတို့၊ သင်္ဘော မြုပ်တာတို့၊ လေယာဉ်ပျက်ကျတာတို့၊ မီးလောင်တာတို့အစရှိတဲ့ အကြောင်းအရာတွေနဲ့ ကြုံတွေ့သွားတဲ့အခါမှာလည်း ရုတ်တရက် သေဆုံးသွားရတာပဲ။

အဲဒီလို သေဆုံးသွားတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သေလိမ့်မယ်လို့ ခန့်မှန်းမထားတဲ့ ကာလအတွင်းမှာ သေဆုံးသွားကြတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေချည်းပါပဲ။

ဟိုတစ်လောလေးကပဲ မြို့နယ်တစ်ခုက ကျေးရွာတစ်ရွာ

မှာ ဖယောင်းတိုင်မီးကို အစပြုပြီး လယ်တဲလေးတစ်လုံး (လယ်ကွင်းထဲက လယ်တဲကလေးတစ်လုံး) မီးလောင်သွားခဲ့တယ်။ လယ်တဲထဲမှာ အိပ်ပျော်နေကြတဲ့ လူငါးယောက်မီးထဲပါပြီးတော့ မီးလောင် သေဆုံးသွားကြတယ်။

အဲဒီမီးလောင်ပြီး သေဆုံးသွားကြတဲ့ လူငါးယောက်ဟာ ဒီကနေ့ညတော့ ဒို့သေရမှာပဲလို့ ကြိုပြီးတော့မသိကြပါဘူး။ သေလိမ့်မယ်လို့ ကြိုတင်ခန့်မှန်းမထားဘဲ ရုတ်တရက်သေဆုံးသွားကြတာပါ။

မကြာခင်လေးကပဲ နိုင်ငံတစ်ခုက ဘောလုံးပွဲတစ်ခုမှာ လက်မှတ်အတု ရောင်းတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေကြောင့် အဲဒီဘောလုံးကွင်းအတွင်းမှာ ဆန့်တဲ့လူဦးရေထက် အဆပေါင်းများစွာပြည့်လွှဲသွားတဲ့အတွက်ကြောင့် လူတွေ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် တိုးမိတိုက်မိ၊ နင်းမိကြပြီး လူပေါင်းရှစ်ဆယ်ကျော် သေဆုံးသွားကြတယ်။

အဲဒီ သေဆုံးသွားတဲ့လူတွေဟာလည်း သူတို့ကိုယ်သူတို့ သေလိမ့်မယ်လို့ ကြိုပြီးမသိကြပါဘူး။ သေမယ်ဆိုတာသာ ကြိုပြီးတော့သိရင် သူတို့ ဒီဘောလုံးပွဲကို လာကြမှာမဟုတ်ပါဘူး။

ဘောလုံးပွဲမှာ ပျော်ရွှင်မယ်၊ ပျော်ပျော်ပါးပါး အားပေးလိုက်မယ် ကြည့်ရှုလိုက်မယ်ဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ လာကြတဲ့သူချည်းပါဘဲ။ သို့သော်လည်း မမျှော်လင့်တဲ့အကြောင်းတရား

ကြံ့တွေ့ပြီးတော့ သေဆုံးသွားခဲ့ရပါတယ်။

မကြာခင်လေးကပဲ နိုင်ငံတစ်ခုမှာ ၁၈ နှစ်အရွယ် လူငယ်လေးတစ်ယောက် ညအိပ်ရာဝင်ခါနီး ကာရာအိုကေ သီချင်းဆိုမယ်ဆိုပြီး စက်ပြင်၊ မိုက်ပြင်နေရင်း ဓာတ်လိုက်သေဆုံးသွားခဲ့ပါတယ်။

သီချင်းဆိုရင်း ပျော်မယ်ဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်က ရည်ရွယ်ချက်ရဲ့ ဆန့်ကျင်ဖက် သေခြင်းတရားဆီကို တွန်းပို့လိုက်တာဟာ အလွန် သံဝေဂရစရာကောင်းလှပါတယ်။

မကြာခင်လေးကပဲ “အင်္ဂလန်ရဲ့ပန်းနှင်းဆီ” လို့တင်စားရတဲ့ ကမ္ဘာကျော် ဒိုင်ယာနာမင်းသမီး ဟော်တယ်တစ်ခုမှာ ညစာစားပြီး ညအိပ်တည်းခိုမယ့် အိမ်တော်ကိုအပြန် အလိုက်ကန်းဆိုးမသိတဲ့ စည်းကမ်းမဲ့သတင်းမှဆိုးတွေရဲ့ ကားနောက်ကနေ အတင်းအဓမ္မ လိုက်လာမှုကြောင့် ဥမင်လှိုင်ခေါင်းထဲမှာ ကားကိုတလကြမ်းမောင်းရာက ကားမှောက်ပြီး သေဆုံးသွားခဲ့ပါတယ်။

“လေပြင်းထဲက ဖယောင်းတိုင်” လို့ ကင်ပွန်းတပ်ခံရတဲ့ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ် မင်းသမီးဟာ မမျှော်လင့်တဲ့ လေပြင်းဆိုးကြောင့် ရုတ်တရက် မီးငြိမ်းသွားခဲ့ရပါတယ်။

သေခြင်းတရားဟာ အသက်ငယ်ရွယ်တာကိုလဲ ဂရမစိုက်၊ ရုပ်ရည်ချောမောတာကိုလဲ မငဲ့ညှာ၊ လွန်စွာရက်စက်လှပါတယ်။

သတ္တဝါတွေဖြစ်ချင်တာကို လုံးဝထည့်မတွက်ပဲ ကိုယ်ဖြစ်ချင်တာကိုသာ အမြဲကြည့်၊ အမြဲလုပ်နေတဲ့ သေမင်းဟာ အကြီးမားဆုံးရန်သူ၊ အဆိုးဝါးဆုံးအန္တရာယ်ကောင်အဖြစ်နဲ့ သတ္တဝါတိုင်းရဲ့ အနီးအပါးမှာ တရစ်ပဲပဲ ပူးကပ်လှည့်လည်နေပါတယ်။

တရားအားထုတ်ဖို့ ဘာလို့ အချိန်ဆွဲနေဦးမှာလဲ

မကြာခင်ရက်ပိုင်းကပဲ မြို့တစ်မြို့ကယောဂီမလေး တစ်ယောက် (အသက်တစ်ဆယ့်ခုနစ်နှစ်ဘဲရှိသေးတဲ့ ယောဂီမလေး တစ်ယောက်) သူတို့မြို့မှာ တရားစခန်းဖွင့်တော့ တရားစခန်းမှာ ဝင်ပြီးတရား အားထုတ်ချင်တဲ့အကြောင်း သူ့ဖခင်ဆီ ခွင့်တောင်းတယ်။

သူ့ရဲ့ဖခင်က “ သမီး ... သမီးအသက်က ငယ်ပါသေးတယ်။ အသက်ကြီးမှပဲ အားထုတ်ပါ။ သမီးအတွက် တရားအားထုတ်ဖို့ အချိန်တွေအများကြီး ကျန်ပါသေးတယ်။ တရားအားမထုတ်ပါနဲ့ဦး ” လို့ အဖေကတားတယ်။

ဒီတော့ သမီးက ပြောလာတာလဲ။

“ အဖေ ... အသက်ကြီးမှပဲ သေလို့မိမယ်၊ အသက်ငယ်တုန်းတော့ မသေဘူးလို့ ဘယ်ရှိပါ့မလဲ ”

“ သေခြင်းတရားဟာ အသက်ကြီးတဲ့လူဆီကိုလဲသွားသလို၊ အသက်ငယ်တဲ့လူဆီကိုလဲ ရောက်လာတာပါပဲ။ အသက်ကြီးတဲ့အထိ မနေရဘဲ အသက်ငယ်တုန်းများ သမီးသေသွားခဲ့ရင် တရားအားထုတ်ခွင့် ရမှာမဟုတ်တော့ဘူး။ ဒါ့ကြောင့် တရားအားထုတ်ခွင့်ပြုပါ ” လို့အတန်တန် တောင်းပန်တဲ့အတွက်ကြောင့် ဖခင်က ခွင့်ပြုလိုက်တယ်။

ယောဂီမလေးက တရားစခန်းအတွင်းမှာလဲ အချိန်ပြည့်ကြိုးကြိုးစားစား အားထုတ်တယ်။ တရားစခန်းပြီးသွားလို့ အိမ်ပြန်ရောက်တဲ့အခါမှာလဲ တရားကို လွတ်မထားဘဲ ပြုမူပျံ့ရှားမှုတိုင်း၊ စိတ်နေစိတ်ထားမှုတိုင်းကို သတိမပြတ် တလစပ် ဂ္ဂမုတ်နေတယ်။

တရားစခန်းပြီးသွားလို့ တစ်ဆယ့်တစ်ရက် ကြာတဲ့အချိန်မှာ နေ့လည်ဘက်ရေချိုးရင်း အဖျားဝင်ပြီးတော့ ရုတ်တရက် သေဆုံးသွားတယ်။

သူ့သေဆုံးပုံက ညာဘက်စောင်းပြီး ပြုံးပြုံးလေး သေဆုံးနေတယ်။

ညာဘက်လဲစောင်းတယ်၊ ပြုံးလဲပြုံးနေတယ်ဆိုတော့

ကောင်းရာသုဂတိ ရောက်သွားတယ်ဆိုတာ သေချာတဲ့သဘောပါ
ဇာ။

အဲဒီယောဂီမလေးဟာ သူ့ကိုယ်သူ တရားစခန်းပြီးလို့
ဆယ့်တစ်ရက်ကြာတဲ့အခါမှာ သေလိမ့်မယ်လို့ကြံပြီး မသိခဲ့ပါ
ဘူး။

သူ့ရဲ့ဖခင်ကလည်း ငယ်သေးတယ်ဆိုတော့ ဒီဆယ့်ခုနစ်
နှစ်အရွယ် သမီးငယ်လေးအတွက် သေခြင်းတရားဆိုတာ ဘယ်လို
မှမျှော်လင့်မထားတဲ့အရာတစ်ခုပါ။ ဒါပေမယ့် မမျှော်လင့်ပဲ
ကျရောက်လာခဲ့ပါတယ်။

ဖခင်ရဲ့စကားကိုသာ နားထောင်ပြီး၊ တရားစခန်း မဝင်
လိုက်ဘူးဆိုရင်တော့ သူ့ရဲ့ဘဝ၊ သူ့ရဲ့တမလွန်ခရီးဟာ အင်မတန်
ရင်လေးစရာ ကောင်းလှပါတယ်။ အခုတော့ ငယ်တုန်း၊ ရွယ်တုန်း၊
စိတ်ဆန္ဒရှိတုန်း တရားအားထုတ်လိုက်လို့ အနေလဲ ကောင်း၊
အသေလဲ ကောင်းသွားခဲ့ပါတယ်။

ဒါကြောင့်

အသက်ကြီးမှပဲ တရားအားထုတ်မယ်၊ အသက်ငယ်တုန်း
တော့ အားမထုတ်သေးဘူး၊ လောကီအာရုံ ကာမဂုဏ်ချမ်းသာတွေ
နဲ့ပဲ ပျော်ပျော်ပါးပါးကြီး နေလိုက်ဦးမယ်ဆိုတဲ့ အယူအဆရှိသူ
တွေဟာ အသက်ကြီးတဲ့အထိ မိမိက မနေရဘဲ အသက်ငယ်တုန်း
များ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်တွေ သေဆုံးသွားကြမယ်ဆိုရင် ကိုယ်ကျိုးနည်း

ကြလိမ့်မယ်။

တကယ်တော့...တရားအလုပ်အားထုတ်တယ်ဆိုတာ အ
သက်ငယ်တုန်းမှ ပိုပြီးအားထုတ်လို့ကောင်းတာပါ။

အသက်ကြီးသွားပြီဆိုရင် ကိုယ်အား၊ ဉာဏ်အား၊ စိတ်စွမ်း
အားတွေ ကုန်ခမ်းသွားပြီဖြစ်တဲ့အတွက်ကြောင့် ထင်သလောက်၊
စိတ်ရှိသလောက် တရားအားထုတ်လို့ မဖြစ်တော့ပါဘူး။

စိတ်ရှိသလောက်လို့ဆိုရပေမယ့် စိတ်လည်းမရှိတော့
ပါဘူး။

တရားအားထုတ်ချင်တဲ့ စိတ်တော့ရှိတယ်၊ ဒါပေမယ့်
ကိုယ်ခန္ဓာက မလိုက်နိုင်လို့ သိပ်အားမထုတ်နိုင်တော့ဘူးလို့ ပြော
တတ်ကြတယ်။ စကားအရသာပြောတာပါ။ အလကားပြောတာ
ပါ။ လူကြားကောင်းအောင်ပြောတာပါ။ တကယ်တော့ စိတ်ကို
မရှိတော့တာပါ။

အသက်ငယ်တုန်းရွယ်တုန်းမှာ တရားအားထုတ်တာဟာ
ကိုယ်အား၊ ဉာဏ်အား၊ စိတ်စွမ်းအားတွေ ထက်မြက်နေတဲ့အတွက်
ကြောင့် အသက်ကြီးမှ အားထုတ်တာထက် ပိုပြီးကောင်းတယ်။
တရားထူး၊ တရားမြတ်ရဖို့အတွက် ပိုပြီး စိတ်ချရတယ်။

အသက် နှစ်ဆယ်နဲ့လေးဆယ်ကြားအရွယ်ဟာ အ
ကောင်းဆုံးပဲ။ လျှော့လျှော့ပေါ့ပေါ့ ဆယ်နှစ်ထပ်တိုး၊ အသက်ငါး
ဆယ်အတွင်းအရွယ်ဟာ တရားအားထုတ်လို့ အကောင်းဆုံးပဲ။

ငါးဆယ်ထက် ကျော်သွားရင်တော့ သွားပြီ။ သိပ်မဟုတ်
တော့ဘူး။ စိတ်ထင်သလို ဖြစ်လာဖို့ မလွယ်တော့ဘူး။

ကိုယ့်စိတ်ကိုယ် ကိုယ်ပို့လိုရာအာရုံမှာ အခိုင်အမာထား
နိုင်လောက်တဲ့ အင်အားမရှိတော့ဘူး။

ဒါကြောင့် ကြိုကြိုက်ခဲ့တဲ့ ဗုဒ္ဓသာသနာတော်ကြီးနဲ့ တွေ့
ကြုံနေတဲ့အခိုက်မှာ လောကီအာရုံ ကာမဂုဏ်ချမ်းသာတွေကို
ချည်း မက်မက်မောမော ဆုပ်ကိုင်ပြီးတော့ ထားကြမယ်။ တရား
အားထုတ်တဲ့အလုပ်ကို နောက်ပို့ထားကြမယ်ဆိုရင် မိမိတို့ဟာအ
သိဉာဏ်နည်းရာ ရောက်သွားလိမ့်မယ်။

အသက်ကြီးမှပဲ အားထုတ်မယ် အသက်ငယ်တုန်း အားမ
ထုတ်ဘူးလို့ ရည်မှန်းထားပေမယ့် ငယ်တုန်းမှာ ရုတ်တရက် သေ
ဆုံးသွားခဲ့ရင် မိမိအတွက်အားကိုးရာ ဘာမှ ရှိမှာ မဟုတ်တော့
ဘူး။

ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားသူအတွက် သေပေါက်သေဝကျမှ
ရတဲ့နောင်တဟာ ဘာမှသုံးလို့မရတော့ပါဘူး။

ဒါကြောင့် နောင်တ နောင်မှမရစေဖို့အတွက် အားထုတ်
နည်း သိတဲ့အချိန်ကစပြီး တရားအလုပ်ကို လောကီအလုပ်တွေ
လုပ်ဆောင်နေရင်းနဲ့ ပူးတွဲအားထုတ်သွားဖို့ လိုအပ်လှပါတယ်။

အားထုတ်နည်းသိအောင်လည်း ကြိုးစားလေ့လာရမှာပါ
ပဲ။

သေရမယ့်အချိန်ကိုတော့ ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ ကြိုပြီး မသိ
နိုင်တာအမှန်ပါ။ အချိန်ကိုသာ မသိနိုင်တာမဟုတ်ပါဘူး။ သေခြင်း
တရားနဲ့ပတ်သက်ပြီး မသိနိုင်တဲ့အချက်(၅)ချက် ရှိပါတယ်။

အမိဝမ်းကထွက်လာပြန်တော့လည်း တစ်နာရီ၊ နှစ်နာရီ စတဲ့ နာရီပိုင်းအတွင်း၊ တစ်ရက်၊ နှစ်ရက်စတဲ့ ရက်ပိုင်းအတွင်း၊ တစ်ပတ်၊ နှစ်ပတ်စတဲ့ ကာလပိုင်းအတွင်း၊ တစ်နှစ်၊ နှစ်နှစ် စတဲ့ နှစ်ပိုင်းအတွင်း စသည်အားဖြင့် ဘယ်အသက်အရွယ်မှာမဆို သေဆုံးသွားနိုင်တာပဲ။

ဘယ်အသက်အရွယ်မှာမဆို သေဆုံးသွားနိုင်တဲ့အတွက် ကြောင့် လူသားအပါအဝင် သတ္တဝါတွေဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဘယ်အသက်အရွယ်မှာ သေရမယ်ဆိုတာကိုလည်း ကြိုတင်ပြီးတော့ မသိနိုင်ကြဘူး။

ဘယ်အသက်အရွယ်မှာ သေမလဲ

(၁) ဇီဝိတ၊ ဘယ်အသက်အရွယ်မှာ သေမယ်ဆိုတာလဲ မသိနိုင်ကြဘူး။

သတ္တဝါတွေဟာ ဘယ်အသက်အရွယ်ထိပဲ နေရတယ်၊ ဘယ်အသက် အရွယ်ရောက်လို့ ရှိရင် အားလုံး သေကြရတယ်လို့ သတ်မှတ်ချက်မရှိပါဘူး။

အမိဝမ်းအတွင်းမှာလည်း ကလလရေကြည် အခိုက်မှာပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ ရေမြုပ်ဖြစ်နေတဲ့အခိုက်မှာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ အသားတစ် ဖြစ်နေတဲ့အခိုက်မှာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ စသည်အားဖြင့် အမိဝမ်းအတွင်းမှာလည်း အချိန်အမျိုးမျိုးမှာ သေဆုံးသွားနိုင်တာပဲ။

www.burmeseclassic.com

အနာရောဂါ တစ်ခုထဲသာမကဘဲ တစ်ခုထက်များတဲ့ အနာရောဂါတွေနဲ့လဲ သေဆုံးသွားနိုင်တာပဲ။

တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် သေဆုံးရမယ့် အနာရောဂါ တွေကလည်း မတူကြဘူး။

ဘယ်အနာရောဂါမျိုးနဲ့မဆို သေဆုံးသွားနိုင်တဲ့အတွက် လူသားအပါအဝင် သတ္တဝါတွေဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဘယ်အနာ ရောဂါနဲ့ သေဆုံးရမယ်၊ မိမိသေလွန်တဲ့အချိန်မှာ ဘယ်အနာရော ဂါဖြစ်မယ် ဆိုတာကိုလဲ ကြိုတင်ပြီးတော့ မသိနိုင်ကြဘူး။

ဘယ်အနာရောဂါနဲ့ သေမလဲ

(၂) ဗျာမိ၊ ဘယ်အနာရောဂါနဲ့ သေဆုံးရမယ်ဆိုတာ ကိုလည်း မသိနိုင်ဘူး။

သတ္တဝါတွေဟာ ဘယ်အနာရောဂါနဲ့ပဲ သေဆုံးကြတယ် ဆိုတဲ့ အတိအကျ သတ်မှတ်ချက်မရှိဘူး။

မျက်စိနဲ့ပတ်သက်တဲ့ အနာရောဂါနဲ့လည်း သေနိုင်သ လို၊ နားနဲ့ပတ်သက်တဲ့အနာရောဂါ၊ နှာခေါင်းနဲ့ပတ်သက်တဲ့ အနာရောဂါ၊ လျှာနဲ့ပတ်သက်တဲ့အနာရောဂါ၊ ကိုယ်နဲ့ ပတ်သတ် တဲ့ အနာရောဂါ၊ စိတ်နဲ့ပတ်သက်တဲ့ရောဂါ စသည်အားဖြင့်ဘယ် အနာရောဂါမျိုးနဲ့မဆို သေဆုံးသွားနိုင်တယ်။

ဘုရားရှိခိုးရင်းနဲ့ သေဆုံးသွားနိုင်သလို၊ သတင်းစာစာတစ်
ရင်းတန်းလန်းနဲ့လဲ သေချင်သေသွားနိုင်တာပါပဲ။

ဘယ်အချိန်မှာမဆို သေဆုံးသွားနိုင်တဲ့အတွက်ကြောင့်
လူသားအပါအဝင် သတ္တဝါတွေဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဘယ်အချိန်မှာ
သေဆုံးရမယ်ဆိုတာ ကြိုတင်ပြီးမသိနိုင်ကြဘူး။

ဘယ်အချိန်မှာ သေမလဲ

(၃) ကာလ၊ သေရမယ့် အချိန်ကိုလည်းမသိနိုင်ဘူး။

သတ္တဝါတွေဟာ မနက်ပိုင်းအချိန်မှာပဲ သေကြတယ်။
ကျန်တဲ့အချိန်တွေမှာ မသေကြဘူး လို့ ဒီလိုသတ်မှတ်ချက် မရှိပါ
ဘူး။

မနက်ပိုင်းအချိန်မှာလဲ သေနိုင်သလို နေ့လည်ပိုင်းအချိန်
မှာလဲ သေနိုင်တယ်။ ညနေပိုင်းအချိန်မှာလဲ သေနိုင်တယ်။
ညပိုင်းအချိန်မှာလဲ သေနိုင်တယ်။

ထမင်းစားရင်းလဲ သေနိုင်သလို၊ ရေသောက်ရင်းလဲ
သေသွားနိုင်တယ်။

www.burmeseclassic.com

ဘယ်သူ့သားမှာ မြှုပ်နှံမလဲ

(၄) ဒေဟနိက္ခေပန၊ သေပြီးတဲ့နောက် မိမိရဲ့အလောင်းကောင်ကို ဘယ်နေရာမှာပစ်ချခံရမလဲ ဆိုတာကိုလည်း မသိနိုင်ဘူး။

သတ္တဝါတွေဟာ သေဆုံးသွားတဲ့အခါမှာ နေရာတစ်နေရာ ထဲမှာပဲ အလောင်းကောင် ပစ်ချခံရတယ်လို့ အတိအကျ သတ်မှတ်ချက်မရှိဘူး။

ရေထဲမှာမွေးတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကကုန်းပေါ်မှာအလောင်းပစ်ချခံချင်ခံရမယ်။ ကုန်းပေါ်မှာမွေးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်က ရေထဲမှာအလောင်းပစ်ချခံချင်ခံရမယ်။ ရွာမှာမွေးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်က မြို့မှာအလောင်းပစ်ချခံချင်ခံရမယ်။ မြို့မှာမွေးတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်က တောမှာအလောင်းပစ်ချခံ

ချင်ခံရမယ်။ စသည်အားဖြင့် ဘယ်နေရာမှာမဆို မိမိရဲ့ အလောင်းကောင်က ပစ်ချခံရနိုင်တယ်။

အရင်တုန်းကဆို ရန်ကုန်မှာနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေက ငါသေရင် ငါ့အလောင်းကို ကြံတောသုဿာန်မှာ ပစ်ချခံရမှာ သေချာတယ်လို့ အတပ်ပြောချင်ပြောကြလိမ့်မယ်။ အခုတော့ ကြံတောသုဿာန်လဲ မရှိတော့တဲ့အတွက် အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်တွေရဲ့ တွေးဆပြောဆိုချက်ဟာ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မမှန်နိုင်တော့ဘူးနော်။

ဘယ်နေရာမှာမဆို၊ ဘယ်သူ့သားမှာမဆို အလောင်းကောင်ကို ပစ်ချခံရနိုင်တဲ့အတွက်ကြောင့် လူအပါအဝင် သတ္တဝါတွေဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ငါသေရင် ငါ့အလောင်းကောင်ကို ဘယ်နေရာမှာ ပစ်ချခံရမယ်၊ စွန့်ပစ်ခံရမယ်ဆိုတာကိုလဲ ကြိုတင်ပြီး မသိနိုင်ကြပါဘူး။

သေပြီးရင် ဘယ်ဘဝရောက်မလဲ

(၅) ဂတိ၊ သေလွန်ပြီးတဲ့နောက် ဘယ်ဘဝကို လားရောက်ရမယ်၊ ဘယ်ဂတိကို သွားရမယ်ဆိုတာကိုလည်း ကြံပြီးတော့ မသိနိုင်ဘူး။

သတ္တဝါတွေဟာ သေဆုံးပြီးသွားရင် ဘယ်ဂတိတစ်ခုကိုပဲသွားရတယ်လို့ အတိအကျ ပုံသေကန့်သတ်ချက်မရှိပါဘူး။

ဥပမာဆိုပါတော့၊

လူတွေသေသွားလို့ရှိရင် လူပဲပြန်ဖြစ်တယ်လို့ ဒီလို အတိအကျ ကန့်သတ်ချက်မရှိပါဘူး။

လူသေလို့ရှိရင် လူလည်းပြန်ဖြစ်နိုင်သလို နတ်လည်းဖြစ်နိုင်တယ်။ ငရဲလဲ ကျသွားနိုင်တယ်၊ တိရစ္ဆာန်လဲဖြစ်နိုင်တယ်။

အရှင်ဆန္ဒာဓိက

ပြိတ္တာလဲဖြစ်နိုင်တယ်။

ဂတိငါးမျိုးမှာ တစ်မျိုးမျိုးဖြစ်နိုင်တယ်။

နတ်တွေသေသွားလို့ရှိရင် နတ်ပဲပြန်ဖြစ်တယ်လို့ ဒီလို အတိအကျ ကန့်သတ်ချက်လည်း မရှိဘူး။

နတ်တွေသေလွန်ပြီးတော့ နတ်ပြန်ဖြစ်တဲ့သူလည်း ရှိမယ်၊ လူဖြစ်တဲ့သူလည်းရှိမယ်၊ ငရဲ၊ တိရစ္ဆာန်၊ ပြိတ္တာ ဖြစ်တဲ့သူလဲရှိမယ် စသည်အားဖြင့်ပေါ့။

ဂတိငါးမျိုးမှာ တစ်မျိုးမျိုး ဖြစ်နိုင်တယ်။

အသူရကာယ်ကို ပြိတ္တာမှာသွင်း၊ ဗြဟ္မာကို နတ်မှာသွင်းပြီး ဂတိငါးမျိုး(လားရာဘဝငါးမျိုး) ရှိပါတယ်။

ရဟန္တာမှအပ သတ္တဝါတွေ သေဆုံးပြီးတဲ့အခါမှာ...

(၁) ငရဲ

(၂) တိရစ္ဆာန်

(၃) ပြိတ္တာ

(၄) လူ

(၅) နတ်လို့ခေါ်တဲ့ ဂတိငါးပါးမှာ တစ်ပါးပါးသို့ လားရောက်ရမှာ ဖြစ်တဲ့အတွက်ကြောင့် ...

လူအပါအဝင် သတ္တဝါတွေဟာ သေဆုံးသွားတဲ့အခါမှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဘယ်ဘဝ၊ ဘယ်ဂတိကို လားရောက်ရမယ်ဆိုတာကိုလည်း ကြံတင်ပြီးတော့ မသိနိုင်ကြပါဘူး။

မသေခင် ဘာလုပ်ကြမလဲ

သက်ရှိသတ္တဝါအားလုံးကို လွှမ်းမိုးနှိမ်စက်နေပါတယ်။

လူသားအားလုံးဆိုတာက ယေဘုယျအနေနဲ့ အများစုကို ခြိုင့်ပြောတာပါ။ အနည်းစုအနေနဲ့ တရားတန်ခိုးရှိသူ၊ တရားစွမ်း အားကြီးမားသူ သူတော်ကောင်းပုဂ္ဂိုလ်ဟချို့ကတော့ သိနိုင်ကြပါတယ်။

အထူးသဖြင့် အာနာပါနကမ္မဋ္ဌာန်းကို အောင်မြင်ပေါက် မြောက်အောင် အားထုတ်ထားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်များဟာ မိမိသေရမယ့် အချိန်ကို ကြိုတင်ပြီးတော့ အတိအကျ သိနိုင်ကြပါတယ်။

အချိန်ကို သိသလို ကျန်တဲ့အချက်လေးချက်ကိုလဲ ကျွဲကျွဲ ရောပါ သိနိုင်ကြပါတယ်။

အနည်းဆုံး သောတာပန်ဖြစ်ပြီးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်များဟာ ငါ့သေ လွန်ပြီးရင် အပါယ်လေးပါး မလားရောက်ရတော့ဘူး။ လူ့နတ်၊ ဗြဟ္မာ ကောင်းရာသုဂတိကိုသာ လားရောက်ရတော့မယ် လို့ သေ ချာပေါက် ပြောနိုင်ကြပါတယ်။

ဒါပေမယ့် ကောင်းရာသုဂတိဘုံတွေက အများကြီးရှိတာ ခို့ ဘယ်ဘုံကို ရောက်ရမယ်ဆိုတာကိုတော့ အတိအကျသိဖို့ မ လွယ်ပါဘူး။

ဒါ့ကြောင့် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ မပြောပလောက်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် အနည်းစုကသာ သိနိုင်ကြ။ သိပြန်တော့လဲ တစ်စိတ်တစ်ဒေသ လောက်သာ သိနိုင်ကြတာမို့ တစ်စိတ်တစ်ဒေသလောက်သာ သိ

မသိခြင်းငါးပါးနဲ့ အသက်ရှင်နေရတဲ့ဘဝ

လူသားအားလုံး၊ လူသားအပါအဝင် သက်ရှိသတ္တဝါအား လုံးဟာ မသိခြင်းငါးပါးနဲ့ အသက်ရှင်နေကြရတဲ့ သနားစရာ သတ္တဝါတွေ ဖြစ်ပါတယ်။

- (၁) ဘယ်အသက်အရွယ်မှာ သေမလဲ။
- (၂) ဘယ်အနာရောဂါနဲ့ သေမလဲ။
- (၃) ဘယ်အချိန်မှာ သေမလဲ။
- (၄) အသေကောင်ကို ဘယ်သူသာန်မှာ စွန့်ပစ်ခံရမလဲ။
- (၅) သေပြီးရင် ဘယ်ဘဝရောက်မလဲ။

ဒီငါးပါးကိုလူသားတွေ(လူသားအပါအဝင်သတ္တဝါ တွေ)မသိနိုင်ကြပါဘူး။ ဒီမသိခြင်းငါးပါးက လူသားအားလုံး။

နိုင်ကြတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်အနည်းစုကို စကားထဲ ထည့်ပြောမနေတော့ဘဲ
ချွင်းချက်အနေနဲ့ ချန်လှပ်ထားခဲ့ပြီး

လူသားအားလုံး၊ သက်ရှိသတ္တဝါအားလုံး၊ မသိခြင်းငါး
ပါးနဲ့ အသက်ရှင်နေကြရတယ် လို့ဆိုလိုက်ရင် စကားကပ်ချင်သူ
များ စောဒကတက်နေဖို့ လိုမယ်မထင်တော့ပါဘူး။

ကိုယ့်ကိုယ်ကို သိလှပြီ၊ တတ်လှပြီလို့ အထင်ရောက်၊
ဘဝင်မောက်နေကြတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်များ ကိုယ့်ဘဝကိုယ် မသိခြင်းငါးပါး
နဲ့ အသက်ရှင်နေရတဲ့ ဘဝလို့ နားလည်သဘောပေါက်ခဲ့မယ်ဆို
ရင် အခြောက်တိုက် မာန်မာနတက်နေစရာ မလိုတော့ဘူး ထင်ပါ
တယ်။

မသိခြင်းငါးပါးကိုသာ လူသားအားလုံး သတိရကြမယ်
ဆိုရင် ဒီကမ္ဘာလောကကြီးထဲမှာ တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်မှုတွေ၊
ကိလေသာသောင်းကျန်းမှုတွေ နည်းပါးသွားမှာ သေချာပါတယ်။

ဇီဝိတံ ဗျာဓိ ကာလော စ၊
ဒေဟနိက္ခေပနံ ဂတိ။
ပဉ္စေတေ ဇီဝလောကသ္မိံ ၊
အနိမိတ္တာ န နာယရေ။

ဓာတ်ခံမတူတော့ ခံယူချက်မတူ

အရှင်ဆုမိဒ္ဓိက “သေရမယ့်အချိန်ကို ငါမသိနိုင်တဲ့ အ
တွက်ကြောင့် လောကီအာရုံ ကာမဂုဏ်ချမ်းသာတွေကို မခံစား
တော့ဘဲ ရဟန်းတရားပွားများအားထုတ်နေရပါတယ်” လို့ဆို
ထားတယ်။

ဒါပေမယ့် သေရမယ့်အချိန်ကိုမသိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တိုင်း ပုဂ္ဂိုလ်
တိုင်း၊ ရဟန်းတရားပွားများ အားထုတ်ဖြစ်ကြတာ မဟုတ်ပါဘူး။
ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ လူတွေရဲ့ဓာတ်ခံပေါ်မှာ မူတည်ပြီး ခံယူ
ချက်တွေ ကွဲပြားသွားကြလို့ပါပဲ။

အကြောင်းအရာတစ်ခုကို လူနှစ်ယောက် သိပုံ၊ ပြင်ပုံချင်း

တူပေမယ့် ဓာတ်ခံမတူရင် နှလုံးသွင်းပုံချင်းလဲ မတူပါဘူး။
နှလုံးသွင်းပုံမတူရင် ခံယူချက်ချင်းလဲ မတူပါဘူး။
ခံယူချက်မတူရင် ဦးတည်ချက်ချင်းလဲ မတူပါဘူး။
ဦးတည်ချက်မတူရင် အလုပ်ချင်းလဲ မတူတော့ပါဘူး။
ဒါကို နတ်သမီးရဲ့ ခံယူချက်နဲ့ အရှင်သမိဒ္ဓိရဲ့ ခံယူချက်ကို
နှိုင်းယှဉ်ပြီးတော့ ကြည့်ရင် သိနိုင်တယ်။

နတ်သမီးရဲ့ ခံယူချက်ကတော့
“ မသေခင်အချိန်ကာလလေးအတွင်းမှာ လုပ်သင့်လုပ်
ထိုက်တဲ့ အလုပ်ဟာ လောကီအာရုံ ကာမဂုဏ်ချမ်းသာခံစားတဲ့အ
လုပ် ” လို့ ခံယူထားပါတယ်။

အရှင်သမိဒ္ဓိရဲ့ ခံယူချက်ကတော့
“ မသေခင်အချိန်ကာလလေး အတွင်းမှာ လုပ်သင့်လုပ်
ထိုက်တဲ့အလုပ်ဟာ ဝိပဿနာအားထုတ်တဲ့အလုပ် ” လို့ ခံယူ
ထားပါတယ်။

ခံယူချက်ချင်း မတူညီကြပါဘူး။
တစ်နေ့ကျရင် သေကြရမှာပဲ ဆိုတာကိုတော့ လူသား
အားလုံးသိကြပါတယ်။ အချိန်မရွေးသေသွားနိုင်တယ် ဆိုတာကို
လည်းလူသားအားလုံး သိကြပါတယ်။

သိတာချင်း တူပေမယ့် ဓာတ်ခံချင်းမတူတော့ နှလုံးသွင်း
ပုံနဲ့ ခံယူချက်တွေကွာသွားကြတယ်။

နှလုံးသွင်းပုံနဲ့ ခံယူချက်မတူတော့ ဦးတည်ချက်နဲ့ အလုပ်
တွေလဲ ကွာသွားကြတယ်။

ကာမဓာတ်ခံ၊ ကိလေသာဓာတ်ခံ အားကောင်းတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်
များကတော့ “ မသေခင်အချိန်ကာလလေးမှာ လောကီအာရုံကာမ
ဂုဏ်ချမ်းသာခံစားမှုဟာ ဘဝရဲ့ အနှစ်သာရပဲ။ ကာမဂုဏ် ခံစား
ရေးအတွက်လုပ်တဲ့အလုပ်ဟာ ဘဝရဲ့ အဓိကအလုပ်ပဲ ” လို့ ခံယူ
ထားကြတယ်။

နေက္ခမ္မဓာတ်ခံ ၊ ပါရမီဓာတ်ခံ အားကောင်းတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်
များကတော့ “ မသေခင်အချိန်ကာလလေးမှာ တရားဓမ္မချမ်းသာ၊
နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာ ခံစားမှုဟာ ဘဝရဲ့ အနှစ်သာရ၊ တရားဓမ္မချမ်း
သာ၊ နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာရရှိရေးအတွက် ဒါန၊ သီလ၊ သမထ၊ ဝိပဿနာ
တို့သို့လဲပါရမီတရား ပွားများအားထုတ်ရတဲ့ အလုပ်ဟာ ဘဝရဲ့
အဓိကအလုပ်ပဲ ” လို့ ခံယူထားကြပါတယ်။

နတ်သမီးရဲ့ ခံယူချက်မျိုးရှိတဲ့ လူသားတွေကတော့ လော
ကမှာ အများကြီးပါပဲ ။ အများကြီးဆိုတာထက် အများဆုံးလို့ပြော
ရင် ပိုမှန်ပါမယ်။

တစ်ခါတုန်းက ဦးဇင်ရဲ့ လူ့ဘဝတုန်းက သူငယ်ချင်းတစ်
ယောက်ကို တရားအားထုတ်ဖို့ တိုက်တွန်းဖူးတယ်။

“ ရိပ်သာမှာဝင်ပြီး အားထုတ်မှ၊ အိမ်မှာလည်းအချိန်အား
ပြီးတော့ သီးသန့်ထိုင်မှ မဟုတ်ပါဘူး၊ သွားရင်းလာရင်း၊ နှိပ်ရင်း

ကိုင်ရင်း၊ နေရင်း၊ ထိုင်ရင်း၊ ပြောရင်း၊ ဆိုရင်းနဲ့လည်း သတိပညာ ထည့်ပြီးတော့ အလုပ်လုပ်သွားရင် တရားအားထုတ်လို့ ဖြစ်ပါတယ်။

မိမိရဲ့ အလုပ်မပျက်ဘဲ တရားအားထုတ်လို့ဖြစ်ပါတယ်” ဆိုတဲ့အကြောင်းကို အားထုတ်ပုံအားထုတ်နည်းနဲ့တကွ သူ့ကို ပြောပြတယ်။

အဲဒီလိုပြောပြတော့ သူငယ်ချင်းဖြစ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်က ဘာပြန်ပြောလဲဆိုရင်-

“ဦးဇင်းဘုရား ... တပည့်တော် တရားအားမထုတ်ပါရစေနဲ့ဦး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“တပည့်တော် တရားအားထုတ်လိုက်ရင် လောကီအာရုံ ကာမဂုဏ်ချမ်းသာတွေ ခံစားချင်တဲ့စိတ် ပျောက်သွားလိမ့်မယ်။

တပည့်တော်က အခုမှ အသက်ငယ်ငယ်လေးရှိသေးတာ၊ လောကီအာရုံ ကာမဂုဏ်ချမ်းသာ ခံစားချင်တဲ့စိတ်တွေ ပျောက်လို့ မဖြစ်သေးဘူးဘုရား။

ရဲခဲတဲ့ လူ့ဘဝလေး ရတဲ့အချိန်မှာ မိန်းမလေးတစ်ယောက် တော့ အနည်းဆုံးယူသွားပါရစေဦး” တဲ့။

သူကပြန်ပြောတယ်။

တစ်ယောက်တော့ အနည်းဆုံးယူသွားပါရစေဦး... ဆို

တော့ သူ့ကြည့်ရတာ တစ်ယောက်မက ယူချင်ပုံပေါ်တယ် .. နော်၊

ဒီတော့ နတ်သမီးကဲ့သို့ ခံယူချက်ရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ လောကမှာ အများဆုံးပါပဲ။

အရှင်သမိဒ္ဓိလိုခံယူချက်ရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ၊ ခံယူချက်ရှိတဲ့ အတိုင်းလည်း လက်တွေ့အကောင်အထည်ဖော်ပြီး အလုပ်လုပ် ဖြစ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေကတော့ အင်မတန်ကို နည်းပါးလှပါတယ်။

ကာလိကချမ်းသာနှင့် အကာလိကချမ်းသာ

ကာလိကအလုပ်နှင့် အကာလိကအလုပ်

နတ်သမီးကဲ့သို့ ခံယူချက်ရှိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်များက ...

“ရဟန်းတရားပွားများအားထုတ်တယ်၊ ဝိပဿနာအလုပ်အားထုတ်တယ်၊ ကုသိုလ်ကောင်းမှုတွေပြုတယ်၊ ဆိုတာ နောင်တမလွန်ဘဝကျမှ အကျိုးခံစားရတဲ့အလုပ်” လို့ ခံယူထားကြပါတယ်။

“လောကီအာရုံ ကာမဂုဏ်ချမ်းသာ ခံစားတဲ့အလုပ်ကမှ ဒီဘဝမှာ ချက်ခြင်းလက်ငင်း အကျိုးခံစားရတဲ့အလုပ်” လို့ အဲဒီလို ယူဆထားကြတယ်။

အဲဒီအထင်၊ အဲဒီအယူအဆ မှားယွင်းတဲ့အကြောင်းကို အရှင်သမိဒ္ဓိက နတ်သမီးကိုပြန်ပြောတဲ့ အချက်ကိုအခြေခံပြီးတော့

အနည်းငယ် အာရုံပြုကြည့်ရအောင်။

ကာလိကာ ကာမာ

ဗဟုဒုက္ခာ ဗဟုပါယာသာ၊

အာဒီနဝေါ ဧတ္ထ ဘိယျော။

လောကီအာရုံ ကာမဂုဏ်တရားတွေဟာ အချိန်ယူ ပြုပြင်မှုအကျိုးရတဲ့အတွက်၊ အကျိုးရဖို့ အချိန်ဆိုင်းရတဲ့အတွက် ကာလိကတရားတွေဖြစ်ပါတယ်။

ဆင်းရဲခြင်းတွေ၊ ပင်ပန်းခြင်းတွေကသာ များပြားလှပါတယ်။ လောကီ အာရုံ ကာမဂုဏ် ချမ်းသာတွေမှာ အပြစ်တွေက အလွန်တရာ များပြားလွန်းလှပါတယ်။

အကာလိကော အယံ ဓမ္မော။

လောကုတ္တရာတရားကမှ အချိန်မဆိုင်းဘဲ ချက်ချင်းလက်ငင်း အကျိုးရတဲ့အတွက်ကြောင့် အကာလိကတရားစင်စစ် ဖြစ်ပါတယ်။

ကာမဂုဏ်ချမ်းသာဆိုတာ ကာလိကချမ်းသာဖြစ်လို့ ကာမဂုဏ်ချမ်းသာအတွက် လုပ်တဲ့အလုပ်တွေဟာ ကာလိကအလုပ်တွေဖြစ်ပါတယ်။

လောကုတ္တရာချမ်းသာဆိုတာ အကာလိကချမ်းသာဖြစ်လို့ လောကုတ္တရာချမ်းသာအတွက် လုပ်တဲ့အလုပ်တွေဟာ အကာလိကအလုပ်တွေ ဖြစ်ပါတယ်။

အချိန်မဆိုင်းပဲ ချက်ချင်းအကျိုးရသောချမ်းသာ
 ချက်ချင်းအကျိုးရသောအလုပ်
 လောကီအာရုံကာမဂုဏ်ချမ်းသာတွေဆိုတာက ကာလိက
 တရားတွေပါ။
 လောကုတ္တရာတရားကမှ အကာလိကတရားပါ။
 တရားဂုဏ်တော်ခြောက်ပါးထဲမှာ “အကာလိကော” ဆို
 တဲ့ ဂုဏ်တော်လေးတစ်ခု ပါတယ်။
 အကာလိကော ဆိုတာ အချိန်မဆိုင်းဘဲနဲ့ အကျိုးရတဲ့
 တရားလို့ အဓိပ္ပါယ်ရပါတယ်။ လောကုတ္တရာတရားတွေဆိုတာက
 အချိန်မဆိုင်းဘဲနဲ့ ချက်ချင်းလက်ငင်း အကျိုးရတဲ့ တရားပါ။
 အဓိကအားဖြင့်တော့ မဂ်တရားပါ။

မဂ်စိတ် မိမိရဲ့ သန္တာန်မှာဖြစ်ပြီးဆိုရင် မဂ်စိတ်ရဲ့ အခြား
 မှာ ဖိုလ်စိတ်ချက်ချင်းဖြစ်တယ်။

မဂ်စိတ်နဲ့ ဖိုလ်စိတ်ရဲ့ ကြားမှာ တစ်ခြားစိတ်တွေခြားနေ
 တယ်။ အချိန်ဆိုင်းနေတယ်။ တခြားစိတ်တွေ တစ်ခုနှစ်ခု စသည်
 ဖြစ်ပြီးတော့ အချိန်ခြားနေတယ်ဆိုတာ မရှိဘူး။

မဂ်စိတ်ဖြစ်တာနဲ့ တပြိုင်နက် ဖိုလ်စိတ် ချက်ချင်းဖြစ်
 တယ်။ မဂ်စိတ်ဟာ ဖိုလ်စိတ်တည်းဟူသောအကျိုးကိုချက်ချင်းပေး
 တယ်။

ဖိုလ်စိတ်တည်းဟူသော အကျိုးကိုရတော့ ဘာဖြစ်သလဲ။
 ဖိုလ်စိတ်ကိုရတော့ ဘယ်တော့မှ မပျက်စီးနိုင်တဲ့ချမ်းသာ၊
 ချမ်းသာတကာ၊ ချမ်းသာထဲမှာ အကောင်းဆုံးဖြစ်တဲ့ ချမ်းသာ၊
 အတုမရှိတဲ့ချမ်းသာ၊ နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာကို ခံစားကြရမှာပေါ့။

မဂ်တရားကအချိန်မဆိုင်းဘဲ အကျိုးရတဲ့ အကာလိက
 တရားလို့ဆိုပေမယ့် အဲဒီမဂ်စိတ်ဆိုတာဟာလည်း နေရင်းထိုင်ရင်း
 နဲ့ အလိုအလျောက်ရတာမဟုတ်ဘူး။

ဝိပဿနာစိတ်ရဲ့အခြားမဲ့မှာ ဖြစ်ပြီးတော့ရတာ။
 ဝိပဿနာစိတ်မရှိဘဲ မဂ်စိတ်ဟာဘယ်နည်းနဲ့မှ မဖြစ်
 နိုင်ဘူး။

မဂ်စိတ်ကိုရဖို့ တကယ်တမ်းအလုပ်လုပ်ရမှာက ဝိပဿ
 နာအလုပ်ကို လုပ်ရမှာပဲ။

အချိန်မဆိုင်းဘဲ အကျိုးပေးတဲ့ မင်္ဂစိတ်ကို ဖြစ်စေနိုင်တဲ့ အတွက်ကြောင့် ဝိပဿနာတရားဟာလဲ အကာလိကတရားပဲဖြစ်ပါတယ်။

ဝိပဿနာအလုပ်ကို အားထုတ်နေခြင်းဟာလဲ အကာလိကအလုပ်ကို လုပ်နေခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။

ဝိပဿနာအလုပ် အားထုတ်နေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ အချိန်မဆိုင်း အကျိုးရမယ့်အလုပ်၊ ချက်ချင်းလက်ငင်း အကျိုးရမယ့်အလုပ်ကို လုပ်နေကြတာပါ။

ဝိပဿနာစိတ် အားကောင်းနေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ သတိမေ့လျော့နေလို့ အမှတ်တွေ လွှတ်ထားတယ်ပဲထားဦး။ ဝိပဿနာချမ်းသာကို ခံစားချင်တယ်ဆိုရင် မိမိရဲ့ စိတ်ကလေးကို ခန္ဓာမှာ ပို့လိုက်တာနဲ့ ချက်ချင်း ဝိပဿနာချမ်းသာဟာ ထင်ရှားလာတယ်။

အဆင့်အမြင့်ဆုံး လောကီချမ်းသာ

ဝိပဿနာဆိုတာကလည်း ချမ်းသာတစ်မျိုးပါပဲ။

လူအများက လောကီအာရုံ ကာမဂုဏ်တွေသာလျှင် ချမ်းသာလို့ ထင်နေကြတယ်။ အာရုံကာမဂုဏ်တွေသာလျှင် ချမ်းသာမဟုတ်ပါဘူး။ ဝိပဿနာဟာလဲ ချမ်းသာတစ်မျိုးပါပဲ။

လောကကြီးမှာ ရှိရှိသမျှ ချမ်းသာတွေကို တူရာတူရာ စုလိုက်ရင် တစ်လောကလုံးမှာ ချမ်းသာ(၇)မျိုးပဲရှိတယ်။

- (၁) လူ့ကာမဂုဏ်ချမ်းသာ
- (၂) နတ်ကာမဂုဏ်ချမ်းသာ
- (၃) ဈာန်ချမ်းသာ

(၄) ဝိပဿနာချမ်းသာ

(၅) မဂ်ချမ်းသာ

(၆) ဖိုလ်ချမ်းသာ

(၇) နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာ လို့

ချမ်းသာခုနစ်မျိုးရှိတယ်။

အဲဒီချမ်းသာခုနစ်မျိုးမှာ လူ့ကာမဂုဏ်ချမ်းသာထက် နတ်ကာမဂုဏ်ချမ်းသာက ပိုပြီးတော့ အဆင့်မြင့်တယ်။ ပိုပြီးတော့ ချမ်းသာတယ်။

နတ်ကာမဂုဏ်ချမ်းသာထက် ဈာန်ချမ်းသာက၊ ဈာန်ချမ်းသာထက် ဝိပဿနာချမ်းသာက၊ ဝိပဿနာချမ်းသာထက် မဂ်ချမ်းသာက၊ မဂ်ချမ်းသာထက် ဖိုလ်ချမ်းသာက၊ ဖိုလ်ချမ်းသာထက် နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာက ပိုပြီးတော့ အဆင့်မြင့်တယ်။ ပိုပြီးတော့ချမ်းသာတယ်။

နောက်နောက်ချမ်းသာသည် ရှေ့ရှေ့ချမ်းသာထက် ပိုပြီးတော့ အဆင့်မြင့်တယ်။ ပိုပြီးတော့ ချမ်းသာတယ်။

အဲဒီချမ်းသာခုနစ်မျိုးထဲမှာ ဝိပဿနာချမ်းသာဟာ ဈာန်ချမ်းသာထက်လဲ မြတ်တယ်၊ နတ်ကာမဂုဏ်ချမ်းသာထက်လဲ မြတ်တယ်။

ဒီတော့ ဝိပဿနာချမ်းသာဟာ ဈာန်ချမ်းသာ၊ နတ်ကာမဂုဏ်ချမ်းသာထက်တောင်မှ အဆင့်မြင့်သေးတယ် ၊ သာလွန်သေး

တယ်ဆိုရင် လူ့ရဲ့ကာမဂုဏ်ထက်ဆိုရင်တော့ အဆပေါင်းများစွာ သာလွန်ပါတယ်။

ဝိပဿနာအလုပ်ကို တကယ်တမ်းပေါက်ပေါက်ရောက်ရောက် အားထုတ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တိုင်း ဝိပဿနာစိတ်ကလေး၊ ဝိပဿနာဉာဏ်ကလေး မိမိရဲ့ သန္တာန်မှာ ဖြစ်နေရတာ ဘယ်လောက်ချမ်းသာတယ်၊ ဘယ်လောက် အရသာရှိတယ် ဆိုတာကို ကိုယ်တိုင်သိကြပါတယ်။

ဒီတော့ ဝိပဿနာချမ်းသာကို ရယူခွင့်ရရှိနေတဲ့ ဗုဒ္ဓသာသနာတော်ကြီးနဲ့ တွေ့ကြုံနေပါလျက်နဲ့ နတ်ကာမဂုဏ်ချမ်းသာနဲ့ပဲ နှိုင်းယှဉ်နှိုင်းယှဉ်၊ ဈာန်ချမ်းသာနဲ့ပဲ နှိုင်းယှဉ် နှိုင်းယှဉ်၊ ဘယ်ချမ်းသာနဲ့ပဲ နှိုင်းယှဉ် နှိုင်းယှဉ်

အောက်ဆုံးချမ်းသာ၊ အညံ့ဆုံးချမ်းသာဖြစ်နေတဲ့ ဘာမဟုတ်တဲ့ လောကီလူ့ကာမဂုဏ်ချမ်းသာလေးကိုပဲ အထင်ကြီးပြီးတော့ အာသာငမ်းငမ်း စွဲလမ်းနေမယ်၊ မလွှတ်နိုင်၊ မစွန့်နိုင်ဘဲဆုတ်ကိုင်ထားကြမယ် ဆိုရင်တော့ အသိဉာဏ်နည်းရာ ရောက်သွားလိမ့်မယ်။

ဒါကြောင့်

ဝိပဿနာချမ်းသာဆိုတာ အခုခံစားချင်ရင် အခုခံစားလို့ရတဲ့ ချမ်းသာ၊ အကာလိကချမ်းသာ ဖြစ်ပါတယ်။

ဝိပဿနာချမ်းသာခံစားနိုင်ဖို့အတွက် သင်္ဂဟပဋ္ဌာန်ဝိပ

သန္တာ ရှုမှတ်ပွားများရတဲ့ အလုပ်ဟာလဲ အကာလိကအလုပ်ဖြစ် ပါတယ်။

ဝိပဿနာရဲ့အခြေအရံဖြစ်တဲ့ ဒါန၊ သီလ၊ သမထ အလုပ် တွေဟာလဲ အကာလိကအလုပ်တွေပါပဲ။

ဒါနအလုပ်ကို အောင်အောင်မြင်မြင် လုပ်ဖူးတဲ့သူဟာ အယုတ်၊အလတ်၊အမြတ်မရွေး ဘယ်သူ့ကိုပဲလူလူ၊ လူတိုင်းလူ တိုင်း စိတ်ချမ်းသာမှု၊ စိတ်ငြိမ်းအေးမှု ချက်ချင်းရပါတယ်။ဝမ်း နှောက်မှုပိတ်အားကောင်းတာနဲ့အမျှ ဒါနရဲ့အကျိုးကိုလဲ ဒီဘဝမှာပဲ ချက်ချင်းလက်ငင်း ခံစားရပါတယ်။

သီလအလုပ်ကို အောင်အောင်မြင်မြင်လုပ်ဖူးတဲ့သူဟာလဲ ကိုယ့်သီလကိုယ် ဆင်ခြင်တိုင်း၊ဆင်ခြင်တိုင်း စိတ်ချမ်းသာမှု၊ စိတ် ငြိမ်းအေးမှု ချက်ချင်းရပါတယ်။ သီလတစ်ခု လုံခြုံအောင် စောင့် ထိန်းပြီးတိုင်း ပိတ်တစ်ခု ချက်ချင်းတိုးပွားရပါတယ်။

ဥပမာ၊ ဥပုသ်သီလ စောင့်ထိန်းထားတဲ့ လူတစ်ယောက် ဟာ ညနေပိုင်းမှာ မိုက်ဆာလို့ဆိုပြီး ဥပုသ်ချိုး၊ ထမင်းစားလိုက် မယ်ဆိုရင် မိုက်တော့ပြည့်သွားမယ်၊ ပိတ်တော့ ဖြစ်မလာနိုင်တော့ ပါဘူး။

ကိုယ့်သီလကိုယ် ကျေနပ်အားရတဲ့ပိတ်တွေအားကြီးပြည့် သိပ်လာရင် ဆာလောင်တာတွေလဲ ပျောက်သွားတာပါပဲ။

သမထအလုပ်ကို အောင်အောင်မြင်မြင် လုပ်ဖူးတဲ့သူဟာ

လဲ ကိုယ်ယူနေကျ သမထအာရုံကို ယူလိုက်တာနဲ့ စိတ်ချမ်းသာမှု၊ စိတ်ငြိမ်းအေးမှု ချက်ချင်းရပါတယ်။

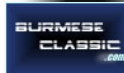
ဥပမာ၊ ဂုဏ်တော်ပွားနေကျ လူတစ်ယောက်ဟာ အလုပ် တွေဘယ်လောက် ပင်ပန်းနေပင်ပန်းနေ၊ “အရဟံ-ကိလေသာ တင်းစင်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရား” လို့ သတိရပွားများလိုက်တာ နဲ့ တပြိုင်နက် ပင်ပန်းမှုတွေပြေပျောက်ပြီး ချက်ချင်းလက်ငင်း တိုယ်ရောစိတ်ပါ သက်သာရာရသွားပါတယ်။ ငြိမ်းအေးချမ်းသာ သွားပါတယ်။

မေတ္တာပွားနေကျ လူတစ်ယောက်ဟာ စိတ်တွေဘယ် လောက် ပူလောင်နေပူလောင်နေ၊ “သတ္တဝါအားလုံး ကျန်းမာ ချမ်းသာကြပါစေ” လို့ သတိရပွားများလိုက်တာနဲ့ တပြိုင်နက် ပူလောင်မှုတွေ ပြေပျောက်ပြီး ချက်ချင်းလက်ငင်း ကိုယ်ရောစိတ်ပါ အေးချမ်းသွားပါတယ်။

ဒါ့ကြောင့် ဒါနအလုပ်၊ သီလအလုပ်၊ သမထအလုပ်၊ဝိပ သန္တာအလုပ်၊ အလုပ်လေးမျိုးလုံးဟာ အချိန်မဆိုင်းပဲ ချက်ချင်း လက်ငင်း အကျိုးရတဲ့ အကာလိကအလုပ်တွေချည်းပါပဲ။

ဘာအလုပ်ပဲလုပ်လုပ် ပါရမီဖြစ်အောင်လုပ်ဖို့ အရေးကြီးပါတယ်။

လူမှုစီးပွားမျှော်လင့်ချက်နဲ့ တမလွန်ကောင်းကျိုးတောင့်

www.burmeseclassic.com

တချက်တွေကို ဘေးချိတ်ချောင်ထိုးထားလိုက်ပြီး နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာ
မျှော်လင့်ချက်နဲ့ အများကောင်းကျိုးတောင့်တချက်တွေကို ရှေ့
တန်းတင်ဦးညွှတ်ထားလိုက်ရင် လုပ်သမျှ ပါရမီဖြစ်ပါပြီ။

ပါရမီမြောက်တဲ့
အလုပ်တိုင်းဟာ
လက်ငင်းချမ်းသာတဲ့
အကာလိကအလုပ်တွေပါပဲ။

**ချက်ချင်းအကျိုးမရ အချိန်ဆိုင်းရသော ချမ်းသာ
အချိန်ဆိုင်းရသော အလုပ်**

လောကီအာရုံ ကာမဂုဏ်ချမ်းသာတွေဆိုတာတော့
ကာလိကချမ်းသာတွေ ဖြစ်ပါတယ်။ အကာလိကချမ်းသာက
အချိန်မဆိုင်းဘဲ အကျိုးရတာဆိုတော့ ကာလိကချမ်းသာကျတော့
အချိန်ဆိုင်းမှအကျိုးရတာ။ အချိန်စောင့်မှ အကျိုးရတာ။
ဟုတ်တာပေါ့။

လောကီအာရုံ ကာမဂုဏ်ချမ်းသာတွေ အခုခံစားချင်ရင်
အခုချက်ချင်းခံစားလို့ရတယ်မှမရှိဘဲ၊ ခံစားချင်တဲ့ စိတ်ဖြစ်လိုက်
တာနဲ့ တပြိုင်နက်ထဲ အလိုအလျောက်ခံစားရတယ်ဆိုတာမရှိဘူး။
ဆိုပါတော့

အခုထိုင်နေရင်းနဲ့ သီချင်းလေးတစ်ပုဒ် နားထောင်ချင် တယ်ဆိုပါတော့၊

ကိုယ်ကသီချင်းနားထောင်ချင်လိုက်တာလို့ သီချင်းနား ထောင်ချင်တဲ့ စိတ်ကလေးဖြစ်တာနဲ့ သီချင်းသံက နားထဲမှာ အလို အလျောက် ကြားမလာပါဘူး။

ကက်ဆက်ရှိရာကို သွားရဦးမယ်၊ မီးကြိုးကို တပ်ရဦး မယ်၊ ကက်ဆက်ခွေကိုထည့် ပြီးတော့ ဖွင့်ရဦးမယ်၊ အဲဒီနားကိုယ် နားထောင်ချင်တဲ့ အခွေက လည်း အဆင့်သင့်ရှိဦးမှ၊ မရှိရင်အဲဒီခွေ သွားပြီးတော့ဝယ်ရဦးမယ်၊ ဝယ်ဖို့အတွက်လည်း ပိုက်ဆံရှိရဦးမယ် စသည်အားဖြင့်....

လောကီအာရုံ ကာမဂုဏ်ချမ်းသာဆိုတာ ခံစားချင်တဲ့ စိတ်ဖြစ်တာနဲ့ တပြိုင်နက် ချက်ခြင်းခံစားရတဲ့ ချမ်းသာမျိုး မဟုတ် ပါဘူး၊ အချိန်ယူရတဲ့ချမ်းသာ၊ အချိန်ဆိုင်းရတဲ့ချမ်းသာပါ။

ဆိုပါတော့...

ခပ်ရိုင်းရိုင်းလေး ဥပမာပေးရရင် ...

ကလေးငယ်တစ်ယောက်က အိမ်ထောင်ပြုပြီးတော့ အိမ် ထောင်ရေးချမ်းသာ ခံစားချင်တယ်ဆိုလို့ အဲဒီစိတ်ကလေးဖြစ်တာ နဲ့တပြိုင်နက် ချက်ချင်းခံစားလို့မှ မရပဲ။

အသက်အရွယ်အားဖြင့်လည်း ပြည့်စုံအောင်၊ ငွေကြေး ဥစ္စာ၊ အလုပ်အကိုင် စသည်အားဖြင့် ပြည့်စုံတဲ့အချိန်ထိရောက်

အောင် အချိန်တွေ စောင့်ရတယ်။

ကလေးဆိုတာ အသာထားလိုက်ပါဦး၊ အရွယ်ရောက် နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ပင်ဖြစ်စေကာမူ အချိန်စောင့်ရပါတယ်။

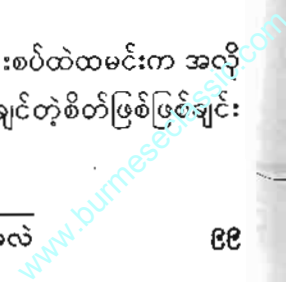
အိမ်ထောင်ကလဲ ပြုချင်တယ်၊ ပြုရမယ့်အရွယ်ကလည်း ရောက်နေပြီ၊ ရောက်ရုံမကဘူး၊ လွန်နေပြီ၊ မိမိအိမ်ထောင်ပြုရ မယ့်ပုဂ္ဂိုလ်ကလည်းရှိနေတယ်၊ နှစ်ဘက်မိဘကလည်း သဘောတူ ပြီးသား။ ဒါပေမယ့်လို့ အိမ်ထောင်ပြုလို့ မဖြစ်သေးဘူး၊ အချိန်တွေ စောင့်လိုက်ရတာ။

အိမ်ထောင်တစ်ခုထူထောင်နိုင်တဲ့ ငွေကြေးပမာဏ၊ အ လုပ်အကိုင်စတဲ့ အနေအထားတွေနဲ့ ပြည့်စုံအောင် အချိန်တွေ စောင့်လိုက်ရတာ။

တစ်ချို့ဆို ပြည်တွင်းမှာအလုပ်လုပ်ရုံနဲ့တင်မပြီးဘဲ ပြည် ပမှာသွားပြီးတော့ ပင်ပင်ပန်းပန်း အလုပ်လုပ်ရင်း မိမိခံစားချင်တဲ့ ချမ်းသာအတွက် အချိန်စောင့်ရပါတယ်။

ဒီတော့ ကာမဂုဏ်ချမ်းသာဆိုတာ အချိန်တွေနဲ့ အများ ကြီးရင်းနှီးပြီးတော့မှ၊ အချိန်ဆိုင်းပြီးမှ ရတဲ့ချမ်းသာမို့ ဘာမှမက် မောလောက်စရာ မရှိပါဘူး။

အခုထမင်းစားချင်တယ်ဆိုလို့ ပါးစပ်ထဲထမင်းက အလို အလျောက်ရောက်မလာဘူး၊ ထမင်းစားချင်တဲ့စိတ်ဖြစ်ဖြစ်ချင်း ထမင်းက ရောက်မလာဘူး။

ချက်ပြီးပြုတ်ပြီးသားပင်ဖြစ်စေကာမူ ခူးရ၊ ခပ်ရဦးမယ်။
ခူးပြီးခပ်ပြီးတော့လည်း လက်ဆေးရဦးမယ်။ ဇွန်းခက်ရင်းတွေ ဆေး
ကြောရဦးမယ်။ ပြီးတော့ ထမင်းလုပ်တွေပြင်ရဦးမယ်။ ယူရဦးမယ်။
ခွံ့ရဦးမယ် စသည်ဖြင့် အချိန်တွေ အများကြီးစောင့်ရတယ်။

ခူးပြီး၊ ခပ်ပြီးသားတောင်မှ အချိန်စောင့်ရတယ်။ ခူးပြီး၊
ခပ်ပြီး၊ အသင့်ချက်ပြီး၊ ပြုတ်ပြီး အဆင့်ရောက်ဖို့ ဆိုတာကလည်း
ဆန်တို့၊ ဟင်းချက်စရာတို့၊ ဝယ်ရဦးမယ်။ အဲဒီလိုဝယ်နိုင်ဖို့ အတွက်
ကလည်း ပိုက်ဆံရှိရမယ်။ ပိုက်ဆံရှိဖို့ ပိုက်ဆံရှာရဦးမယ်။

ထမင်းလုပ်လေးတစ်လုပ်စားဖို့အတွက်....

ဒီထမင်းစားတယ်ဆိုတာလည်း သာယာတဲ့စိတ်နဲ့ စားရင်
ဒါဟာ ကာမဂုဏ်ချမ်းသာ ခံစားတာပါပဲ။

ကာမဂုဏ်ဆိုတာ

- (၁) အဆင်း
- (၂) အသံ
- (၃) အနံ့
- (၄) အရသာ
- (၅) အထိအတွေ့ ... လို့

ငါးမျိုးရှိပါတယ်။

အများစုကတော့ “ ကာမဂုဏ် ” လို့ဆိုလိုက်ရင်၊ ဟိုတစ်ခု
ကိုပဲ သွားပြီး မြင်တတ်ကြတယ်။

ဒီတော့ ထမင်းတည်းဟူသော ကာမဂုဏ်လေးခံစားဖို့
အတွက်ကို အချိန်တွေအများကြီး ယူရတယ်။ အချိန်တွေအများကြီး
စောင့်ရတယ်။ တစ်ခြားတစ်ခြားသော ခံစားစရာ ကာမဂုဏ်တွေ
ကိုလည်း ချဲ့ထွင်ပြီး သိကြပါတော့။

ဒီတော့

လောကီအာရုံကာမဂုဏ်ချမ်းသာတွေဆိုတာ အချိန်စောင့်
မှ အကျိုးရတဲ့အတွက်ကြောင့် ကာလိကတရားတွေပါ။ ဘာမှ အနှစ်
သာရမရှိပါဘူး။

ကာမဂုဏ်ချမ်းသာအတွက် အလုပ်လုပ်နေတာဟာလဲ
ချက်ချင်းအကျိုးမရ၊ အချိန်ဆိုင်းမှ အကျိုးရမယ့် အလုပ်ကို လုပ်နေ
ခြင်းပါပဲ။

ချက်ချင်းအကျိုးမရတဲ့ အလုပ်ကို လုပ်နေရတော့ အလုပ်
လုပ်ရတာ ပင်ပန်းတာပေါ့။

www.burmeseclassic.com

သေခြင်းတရားကို လွန်မြောက်တယ်ဆိုတာ နိဗ္ဗာန်ကို ချက်မှောက်ပြုတာကို ပြောတာပါ။

အာရုံကာမဂုဏ်ခံစားမှုနဲ့ သေခြင်းတရားကို မလွန်မြောက်နိုင်တဲ့အပြင် အာရုံကာမဂုဏ်တွေအပေါ်မှာ စွဲလန်းတဲ့ စိတ်နဲ့ သေသွားမယ်ဆိုရင် အပါယ်လေးပါးကိုတောင်မှ ကျရှောက်နိုင်ပါသေးတယ်။

အာရုံကာမဂုဏ်တွေကို ရှာဖွေတဲ့နေရာမှာ မကောင်းမှု ဒုစရိုက်တွေ ပြုလုပ်ခဲ့မယ်၊ မတရားတဲ့ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းမှု တွေပြုလုပ်ခဲ့မယ်ဆိုရင်တော့ အဲဒီအမှုတွေအတွက် အပါယ်လေးပါးမှာ ဒုက္ခအကြွေးတွေ ဆပ်ကြရမှာပါပဲ။

အာရုံကာမဂုဏ်ခံစားမှုဟာ သေခြင်းတရားကို မလွန်မြောက်နိုင်တဲ့ချမ်းသာပါ။

ကာမဂုဏ်ချမ်းသာတွေအတွက် လုပ်နေတဲ့အလုပ်အား လုံးဟာလဲ သေခြင်းတရားကို မလွန်မြောက်နိုင်တဲ့အလုပ်၊ အသေမလွတ်နိုင်တဲ့အလုပ်တွေဖြစ်ပါတယ်။

အသေမလွတ်သောချမ်းသာ

အသေမလွတ်သောအလုပ်

တနည်းအားဖြင့် ... ကာလိက၊ အကာလိက အခွဲကတော့ “သေခြင်းတရားကို လွန်မြောက်နိုင်တဲ့ချမ်းသာကို အကာလိက ချမ်းသာ၊ သေခြင်းတရားကို မလွန်မြောက်နိုင်တဲ့ချမ်းသာကို ကာလိကချမ်းသာ” လို့ ခေါ်ပါတယ်။

လောကီအာရုံကာမဂုဏ်ချမ်းသာတွေဟာ သေခြင်းတရားကို မလွန်မြောက်နိုင်တဲ့ချမ်းသာတွေပဲ။

ဒါန၊ သီလာ၊ သမုတ္တ၊ ဝိပဿနာမပါဘဲ ကာမဂုဏ်အာရုံခံစားမှုသက်သက်နဲ့ သေခြင်းတရားက လွန်မြောက်သွားတယ်ဆိုတာမရှိပါဘူး။

အသေလွတ်သောချမ်းသာ

အသေလွတ်သောအလုပ်

ဝိပဿနာချမ်းသာ၊ မဂ်ဖိုလ်ချမ်းသာဆိုတာကတော့ သေခြင်းတရားကို လွန်မြောက်နိုင်တဲ့ချမ်းသာပါ။

အရဟတ္တမဂ်၊ အရဟတ္တဖိုလ်ကိုရပြီးတော့ ရဟန္တာဖြစ်သွားပြီဆိုရင်တော့ ဒီဘဝပဲ သေရတော့မယ်။

နောက်ဘဝ နောက်ခန္ဓာတွေ အသစ်ထပ်ပြီး မဖြစ်တော့တဲ့အတွက်ကြောင့် သေခြင်းတရားကနေ အပြီးတိုင် လွန်မြောက်သွားပြီ။ ဘယ်တော့မှမသေရတော့ဘူး။

သေတယ်ဆိုတာ ဘဝခန္ဓာရှိလို့ သေရတာပါ။

ဘဝခန္ဓာဆိုတဲ့ အပင်ပေါက်ရတာကလည်း ကုသိုလ်ကံ။

အကုသိုလ်ကံဆိုတဲ့ စေတနာမျိုးစေ့မှာ တဏှာဆိုတဲ့ အစိုဓာတ်၊ အစေးဓာတ်ရှိနေလို့ ပေါက်ရတာပါ။

စေတနာမျိုးစေ့မှာ ပူးကပ်နေတဲ့ တဏှာအစိုအစေးကို အရဟတ္တမဂ်မီးနဲ့ ခြောက်သွေ့ကျမ်းမြေ့သွားအောင် ရှိမြှိုက်လိုက် နိုင်ပြီဆိုရင် စေတနာမျိုးစေ့ဟာ ဘဝခန္ဓာအပင်ကို မပေါက်စေနိုင်တော့ပါဘူး။

ဘဝခန္ဓာအပင်မပေါက်ရင် သေခြင်းတရားနဲ့လဲ ဆုံဆည်းစရာ အကြောင်းမရှိတော့ဘူးပေါ့။

သောတာပန်ပုဂ္ဂိုလ်အစရှိတဲ့ အောက်အရိယာပုဂ္ဂိုလ်တွေဆိုရင်တော့ အရိယာပုဂ္ဂိုလ်ပင်ဖြစ်စေကာမူ၊ ဘဝအသစ်တွေ ထပ်ဖြစ်ဦးမှာမို့လို့ သူတို့လည်း သေခြင်းတရားကို မလွန်မြောက်နိုင်ကြသေးဘူး။

ဒါပေမယ့် အရိယာပုဂ္ဂိုလ်များအတွက်တော့ သေရမယ့် ဘဝအပိုင်းအခြား၊ အကန့်အသတ်ရှိသွားပြီဖြစ်တဲ့အတွက်ကြောင့် သူတို့ကို မသေတော့မယ့်ပုဂ္ဂိုလ်တွေလို့ပဲ ဆိုနိုင်ပါတယ်။

ဒီတော့....

မဂ်စိတ်ဖြစ်မှ သေခြင်းတရားက လွန်မြောက်နိုင်မှာဆိုတော့၊ မဂ်စိတ်ဆိုတာကလည်း ဝိပဿနာစိတ်ရှိမှ ဖြစ်နိုင်တာဆိုတော့၊ ဝိပဿနာအလုပ်ကို လုပ်နေခြင်းဟာ သေခြင်းတရားကို လွန်မြောက်နိုင်တဲ့အလုပ်ကို လုပ်နေခြင်းပါ။

ဝိပဿနာချမ်းသာဟာလဲ အကာလိကချမ်းသာပါပဲ။

ဝိပဿနာအလုပ်ဟာ အသေလွတ်တဲ့အလုပ်ဖြစ်သလို-ဝိပဿနာရဲ့အခြံအရံဖြစ်တဲ့ ဒါန၊ သီလ၊ သမထ အလုပ်တွေဟာလဲ နိဗ္ဗာန်ကို ဦးတည်ခဲ့ရင် အသေလွတ်တဲ့အလုပ်တွေ ဖြစ်ပါတယ်။

ကုန်ပျက်သွားမယ့် ချမ်းသာ

ကုန်ပျက်သွားမယ့်အလုပ်

နောက်တနည်းအားဖြင့်လည်း

သေခြင်းဆိုတာပျက်စီးခြင်းပါပဲ။

လောကီအာရုံ ကာမဂုဏ်ချမ်းသာတွေဆိုတာက ပျက်စီးသွားမယ့်ချမ်းသာတွေပါ။

လောကုတ္တရာချမ်းသာကတော့ ဘယ်တော့မှမပျက်စီးနိုင်တဲ့ ချမ်းသာပါ။

တစ်ခါရှာထားတဲ့အာရုံကာမဂုဏ်ဟာ အမြဲတမ်းတည်တံ့ပြီးတော့ ထာဝရတည်မြဲနေတယ်ဆိုတာမရှိဘူး။ တစ်ခါခံစားပြီးတော့ ကုန်သွားတယ်၊ ကုန်သွားတဲ့အတွက်ကြောင့် နောက်သိပ်ခံစားဖို့အတွက် ရှာဖွေရတယ်။

www.burmeseclassic.com

တစ်ခါရှာလို့ရထားတဲ့ပိုက်ဆံ တစ်သက်လုံးသုံးမကုန်
တော့တဲ့အတွက် နောက်ထပ်ရှာစရာမလိုတော့ပဲ အေးအေးဆေး
ဆေး ငြိမ်နေရတယ်ရယ်လို့ မရှိပါဘူး။

ရှာလို့ရရင်း၊ ရလို့သုံးရင်း၊ သုံးလို့ကုန်ရင်း၊ ကုန်လို့ရှာရင်း
နဲ့ အရှာသံသရာလည်လို့ မဆုံးတော့ပါဘူး။

ရှာလို့ရသမျှ သုံးလို့ကုန်သွားတဲ့အတွက် ရှာပြီးရင်းရှာရင်း
ဖြစ်နေရပါတယ်။

ကုန်ပျက်သွားမယ့်ကာရုဏ်ချမ်းသာအတွက် လုပ်နေရတဲ့
အလုပ်ဟာလဲ ကုန်ပျက်သွားမယ့်အလုပ်ပါပဲ။

ကုန်ပျောက်ပျက်စီးသွားမယ့် ချမ်းသာတွေအတွက် ကုန်
ပျောက်ပျက်စီးမယ့် အလုပ်တွေလုပ်နေရတာ တကယ်တော့ကြည့်
ရင် ဝမ်းနည်းစရာ အလွန်ကောင်းပါတယ်။

မကုန်ပျက်မယ့် ချမ်းသာ
မကုန်ပျက်မယ့် အလုပ်

မဂ်စိတ်ကတော့ တစ်ကြိမ်ဖြစ်ပြီးသွားရင် မတည်မြဲဘဲ
ကုန်ပျောက်ပျက်စီးသွားတယ်ရယ်လို့ မရှိပါဘူး။

သောတာပန်ဖြစ်ပြီးတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်က သောတာပန်အဖြစ်က
နေ လျှောက်သွားလို့ သောတာပတ္တိမဂ်ကိုဖြစ်အောင် ထပ်ကျင့်ရ
တယ်ဆိုတာ မရှိဘူး။

မဂ်တရား၊ ဖိုလ်တရား၊ နိဗ္ဗာန်တရားများဟာ ဘယ်တော့
မှ မကုန်ပျက်နိုင်တဲ့တရားပဲ။

မဂ်ချမ်းသာ၊ ဖိုလ်ချမ်းသာ၊ နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာများဟာ ဘယ်
တော့မှ မကုန်ပျက်နိုင်တဲ့ချမ်းသာပဲ။

မဂ်တရား၊ ဖိုလ်တရားတွေက နာမ်တရားတွေဖြစ်လို့ ကုန်ပျက်တတ်တဲ့ ရုပ်နာမ်သင်္ခါရတွေရဲ့သဘာဝအတိုင်း ဖြစ်လိုက်ပျက်လိုက်နဲ့ ကုန်ပျက်နေတာပါပဲ။

မဂ်ပိုင်ရှင်၊ ဖိုလ်ပိုင်ရှင် သေလွန်သွားတဲ့အခါမှာလဲ ကုန်ပျက်သွားမှာပါပဲ။

ဒါပေမယ့် ဈာန်ရသူတွေ ဈာန်လျှော့သလို မဂ်ဖိုလ်ရသူတွေ မဂ်ဖိုလ်လျှော့သွားတယ်ဆိုတာမျိုး မရှိတာရယ်၊ ဘယ်တော့မှ ကုန်ပျောက်ပျက်စီးမသွားနိုင်တဲ့ နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာကို မျက်မှောက်ပြုသိမြင်ခံစားနိုင်တာရယ်ကြောင့် မဂ်တရား၊ ဖိုလ်တရား၊ မဂ်ချမ်းသာ၊ ဖိုလ်ချမ်းသာတွေကို အကာလိကချမ်းသာလို့ပဲခေါ်ရပါတယ်။

တကယ်တမ်းဘယ်တော့မှ မကုန်ပျက်နိုင်တဲ့ ချမ်းသာကတော့ နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာပါ။

နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာဟာ ဘယ်တော့ဆိုဘယ်တော့မှ ကုန်ပျောက်ပျက်စီးခြင်းမရှိ ၊ အစဉ်ထာဝရ တည်မြဲနေတယ်ဆိုတာကို အသေအချာအလေးအနက်တွေးကြည့်ရင် နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာလောက် လိုချင်စရာကောင်းတဲ့ချမ်းသာ လောကမှာ မရှိတော့ပါဘူး။

ဒါ့ကြောင့် နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာကို အနှိုင်းမဲ့ချမ်းသာလို့ တင်စားရပါတယ်။

ဘယ်တော့မှ ကုန်ပျောက်ပျက်စီးခြင်းမရှိတဲ့ နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာအတွက် လုပ်နေရတဲ့ ဝိပဿနာအလုပ်ဟာ အကာလိကအ

လုပ်ပါပဲ။

ဝိပဿနာရဲ့အခြံအရံဖြစ်တဲ့ ဒါန၊ သီလ၊ သမထအလှူငှာတွေဟာလဲ နိဗ္ဗာန်ကို ဦးတည်မယ်ဆိုရင် အကာလိကအလုပ်တွေပါပဲ။

ကုန်ပျက်သွားမယ့် ချမ်းသာတွေအတွက် အလုပ်လုပ်နေရတာဟာ ဘာမှအနှစ်သာရမရှိဘူး၊ မကုန်ပျက်မယ့်ချမ်းသာအတွက် အလုပ်လုပ်နေရတာသာ အနှစ်သာရပဲလို့

အဲဒီလိုသဘောပေါက်ကြမယ်ဆိုရင် “မသေခင် ဘာလုပ်ကြမလဲ ” ဆိုတဲ့ မေးခွန်းအတွက် အဖြေထွက်လာနိုင်တာပါပဲ။

ဖြစ်ပါတယ်။

ဘာလို့လဲဆိုတော့

သေခြင်းတရားက

မလွတ်မြောက်နိုင်လို့ပါပဲ။

မိမိကိုယ်တိုင်က

သေရခြင်းသဘောရှိပေမယ့်

ကုန်ပျက်ရခြင်းသဘောရှိပေမယ့်

သေခြင်းကင်းတဲ့သဘော

ကုန်ပျက်ခြင်းကင်းတဲ့သဘောကို

ရှာမှီးနေခဲ့မယ်ဆိုရင်တော့

အဲဒီရှာမှီးခြင်းကို

မြတ်သောရှာမှီးခြင်း

အထက်တန်းကျ အဆင့်မြင့်သောရှာမှီးခြင်းလို့

ခေါ်ဆိုနိုင်ပါတယ်။

ဘာလို့လဲဆိုတော့

သေခြင်းတရားက

လွတ်မြောက်နိုင်လို့ပါပဲ။

မြင့်မြတ်သော ရှာဖွေခြင်း

မိမိကိုယ်တိုင်က

သေရခြင်းသဘောရှိပါလျက်

ကုန်ပျက်ရခြင်းသဘောရှိပါလျက်

သေမယ့်သဘော

ကုန်ပျက်မယ့်သဘောကိုသာ

ရှာမှီးနေခဲ့မယ်ဆိုရင်

အဲဒီရှာမှီးခြင်းဟာ

မြတ်သော ရှာမှီးခြင်း

နိမ့်ကျညံ့ဖျင်းသော ရှာမှီးခြင်း

www.burmeseclassic.com

မသေချင်ရင် အသက်ရှူပါ

လောကမှာ သေချင်တဲ့လူရယ်လို့ တစ်ယောက်မှ ရှိမှာ မဟုတ်ပါဘူး။

“ငါသေသွားရင် ကောင်းမှာပဲ”

“ငါမြန်မြန်သေသွားရင် အေးမယ်”

စသည်အားဖြင့် ပြောတတ်ကြပေမယ့် ပြောတဲ့သူကိုယ် တိုင် တကယ်တော့မသေချင်ပါဘူး။ စကားအရသာ ပြောနေတာ ပါ။

ဘယ်တော့မှ မသေနိုင်တဲ့အဖြစ်မျိုး ရှိမယ်ဆိုရင် အဲဒီ အဖြစ်မျိုးကို လူတိုင်းလိုချင်ကြမှာပါ။

သေမှာကြောက်တဲ့လူသားများအတွက် ဘယ်တော့မှ မသေနိုင်တဲ့ နည်းလမ်းလေးတစ်ခု ပေးချင်ပါတယ်။

အဲဒါကတော့ “မသေချင်ရင် အသက်ရှူပါ” ဆိုတဲ့ နည်းလမ်းပါပဲ။

“မသေချင်ရင် အသက်ရှူပါ” ဆိုလိုက်တော့ ..

“လူတိုင်း အသက်ရှူနေလို့ မသေတာပဲ မဟုတ်လား၊

အသက်ရှူနေမှတော့ သေပါဦးမလား၊

အသက်ရှူရင်မသေဘူးဆိုတာ ဦးစင်းပြောမှလား၊

မသေဖို့အတွက် တမင်လုပ်ပြီး အသက်ရှူဖို့ လိုသေးလို့လား၊

သူ့အလိုလို အသက်ကရှူနေတာပဲ မဟုတ်လား” လို့ မေးစရာရှိပါတယ်။

ဒီဘဝ၊ ဒီခန္ဓာ မသေဖို့အတွက် အသက်ရှူခိုင်းတာမဟုတ်ပါဘူး။ ဒီဘဝ၊ ဒီခန္ဓာကတော့ ခန္ဓာရဲ့သဘာဝအတိုင်း သေရမှာပါပဲ။

နောင်ဘယ်တော့မှ မသေဖို့၊

သေတတ်တဲ့ သဘောတရားတွေ ဘယ်တော့မှမရဖို့၊

သေခြင်းတရားကနေ အပြီးတိုင် လွတ်မြောက်သွားဖို့၊

အသက်ရှူခိုင်းတာပါ။

ဘယ်တော့မှ မသေနိုင်တဲ့နေရာဟာ နိဗ္ဗာန်ပါ။

နိဗ္ဗာန်ကို ခန္ဓာအကြွင်းမဲ့မျက်မှောက်ပြုနိုင်ပြီဆိုရင် ဘယ်
တော့မှ မသေတော့ပါဘူး။

သေတယ်ဆိုတာ ဘဝခန္ဓာရှိလို့ သေရတာပါ။

နိဗ္ဗာန်မှာ ဘဝခန္ဓာလုံးဝမရှိ၊ ချုပ်ငြိမ်းနေတဲ့အတွက် သေ
စရာအကြောင်း လုံးဝမရှိတော့ပါဘူး။

သေခြင်းကင်းတဲ့ ချမ်းသာလောက်ချမ်းသာတာ လောက
မှာ မရှိတော့ပါဘူး။ ဒါကြောင့် သေခြင်းကင်းတဲ့ နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာကို
လောကလွန်ချမ်းသာလို့ ခေါ်ရပါတယ်။ ချမ်းသာအားလုံးတို့ရဲ့
အထွဋ်အထိပ် အတုမဲ့ချမ်းသာကြီး ဖြစ်ပါတယ်။

ဘဝခန္ဓာမရှိရင် ချမ်းသာသုခလဲ ဘယ်ရှိပါမလဲလို့ ဉာဏ်
မမီသူတွေ ထင်မြင်နေကြပေမယ့် ခန္ဓာရှိချမ်းသာထက် ခန္ဓာမဲ့ချမ်း
သာက အဆပေါင်းများစွာ မနှိုင်းယှဉ်သာအောင် အဆင့်မြင့်မား
လွန်းလှပါတယ်။

ရုပ်နာမ်ခန္ဓာဟာ ဆင်းရဲတုံး၊ဆင်းရဲခဲအစုမျှသာဖြစ်တယ်
ဆိုတာရယ်....

ရုပ်နာမ်ခန္ဓာ အားလုံးရဲ့လမ်းဆုံးပန်းတိုင်ဟာ သေခြင်း
တရားဖြစ်တယ်ဆိုတာရယ်ကို ...

အလေးအနက် သဘောပေါက်နားလည်လာရင် နိဗ္ဗာန်
ချမ်းသာရဲ့အသေလွတ်ချမ်းသာကို တန်ဖိုးထားတတ်လာမှာပါ။

နိဗ္ဗာန်ဆိုတဲ့ အသေလွတ်ချမ်းသာကိုလို့ချင်ရင်...အဖြောင့်

ပြောတော့ မသေချင်ရင်...အသက်ရှူရပါမယ်။

“အသက်ရှူရမယ်” လို့ ဆိုလိုက်တော့ အသက်ရှူနေတဲ့
လူတိုင်း အသက်ရှူနေတာပဲ မဟုတ်လားလို့ မေးစရာရှိပါတယ်။

ပုံမှန်ရှူနေတဲ့ အသက်ရှူခြင်း၊ ကိုယ့်ရဲ့ကြောင့်ကြအား
ထုတ်မှုမပါပဲ၊ သူ့အလိုအလျောက် သဘာဝအတိုင်းရှူနေတဲ့ အ
သက်ရှူခြင်းကို ဆိုလိုတာ မဟုတ်ပါဘူး။

စိတ်အာရုံစူးစိုက်ပြီး သတိတရားပါပါ၊ အသိတရားသာ
သာနဲ့ ရှူတဲ့ အသက်ရှူခြင်း၊ ကိုယ့်ရဲ့ အားထုတ်မှုပါတဲ့ အသက်ရှူ
ခြင်းကို ဆိုလိုတာပါ။

“အသက်ရှူရမယ်” ဆိုတာ “သတိပညာသွင်းပြီး ရှူရ
မယ်” လို့ဆိုလိုပါတယ်။

တနည်းပြောရရင်တော့ “အမှတ်သတိနဲ့ အသက်ရှူရ
မယ်” လို့ဆိုလိုပါတယ်။

အလွယ်ကူဆုံးနဲ့ အရှင်းဆုံးပြောရရင်တော့ “သတိထား
ပြီး အသက်ရှူရမယ်” လို့ ဆိုလိုပါတယ်။

သတိထားပြီး ဘယ်လိုအသက်ရှူမလဲ။
အသက်ရှူသွင်း၊ ရှူထုတ် လုပ်လိုက်လို့ နှာသီးဝ(သို့

မဟုတ်) အထက်နှုတ်ခမ်းဖျား လေထိသွားတဲ့နေရာမှာ စိတ်ကို
(သတိကို) ကပ်ထားပြီး လေဝင်ရင် ‘ဝင်တယ်’ ၊ လေထွက်ရင်
‘ထွက်တယ်’ လို့ ရှုမှတ်ပြီး အသက်ရှူရပါမယ်။

လေဝင်သွားတဲ့အခါ နှာသီးဝကို ထိပြီးဝင်သွားပါတယ်။ ထိတဲ့နေရာလေးမှာ စိတ်ကို (သတိကို) ကပ်ထားပြီး 'ဝင်တယ်'လို့ ရှုမှတ်ရပါမယ်။

အတွင်းဝင်သွားတဲ့ လေကြောင်းနောက် စိတ်မလိုက်ရပါဘူး။ လိုက်ရင် အတွင်းပျံ့လွင့်မှု ဖြစ်ပါတယ်။

လေထွက်သွားတဲ့အခါ နှာသီးဝကို ထိပြီးထွက်သွားပါတယ်။ ထိတဲ့နေရာလေးမှာ စိတ်ကို (သတိကို) ကပ်ထားပြီး 'ထွက်တယ်'လို့ ရှုမှတ်ရပါမယ်။

အပြင်ထွက်သွားတဲ့ လေကြောင်းနောက် စိတ်မလိုက်ရပါဘူး။ လိုက်ရင် အပြင်ပျံ့လွင့်မှု ဖြစ်ပါတယ်။

လေဝင်တဲ့အခါမှာရော၊ လေထွက်တဲ့အခါမှာရော နှာသီးဝ လေထိတဲ့နေရာ တစ်နေရာထဲမှာပဲ စိတ်ကို ကပ်ထားရပါမယ်။ လေသွားရာလမ်းကြောင်းတစ်လျှောက် စိတ်မလိုက်ရပါဘူး။

အတွင်းဆိုရင် ဝမ်းဗိုက်အထိ၊ အပြင်ဆိုရင်လေဟာနယ်အထိ အဲဒီလိုနေရာတွေ လိုက်ရွှေ့ပြီး မရှုမှတ်ရပါဘူး။

နှာသီးဝ အပ်ဖျားတထောက်စာလေထိတဲ့နေရာလေးတစ်ခုထဲမှာပဲ စိတ်ကိုကပ်ထားပြီး ရှုမှတ်ရပါမယ်။

ဒါဟာ နည်းမှန်လမ်းမှန် ရှုမှတ်နည်းပါပဲ။

“ဝင်လေဝင်တိုင်းထိ၊ ထိတိုင်းသိ၊ ထွက်လေထွက်တိုင်းထိ၊ ထိတိုင်းသိ” ဒါဟာ ရှုမှတ်နည်းအကျဉ်းချုပ်ပါပဲ။

သတိထားပြီး အသက်ရှူတာကိုပဲ အာနာပါနသတိဝဋ္ဌာန် တရားပွားများတယ်။ အာနာပါနကမ္မဋ္ဌာန်းအားထုတ်တယ် လို့ ဆိုရပါတယ်။

အာနဆိုတာ ဝင်လေ၊ အပါနဆိုတာ ထွက်လေ၊ ဝင်လေထွက်လေကို သတိထားပြီး အသက်ရှူတဲ့ ကမ္မဋ္ဌာန်းကို အာနာပါနကမ္မဋ္ဌာန်း၊ ဒီလိုခေါ်ပါတယ်။

ဝင်လေထွက်လေဟာ ထိုင်နေတဲ့အချိန်မှာသာ ရှိတာ မဟုတ်ပါဘူး။ သွားနေ၊ ရပ်နေ၊ လျောင်းနေတဲ့အချိန်တွေမှာလဲ ရှိပါတယ်။

ဒါကြောင့် အာနာပါနကမ္မဋ္ဌာန်းကို ထိုင်ရင်းနဲ့လဲ ရှုမှတ်လို့ရသလို သွားရင်း၊ ရပ်ရင်း၊ လျောင်းရင်းနဲ့လဲ ရှုမှတ်လို့ရပါတယ်။

သီးသန့်အချိန်ယူပြီး ထိုင်မှတ်၊ သွားမှတ်၊ ရပ်မှတ်၊ လျောင်းမှတ်ရင်တော့ ဝင်-ဝင်တယ်၊ ထွက်-ထွက်တယ်လို့ မှတ်ရပါမယ်။

သွားရင်းလာရင်း၊ လုပ်ရင်းကိုင်ရင်း၊ ပြောရင်းဆိုရင်း၊ စားရင်းသောက်ရင်း၊ ရှုမှတ်ရင်တော့ ဝင်တယ်၊ ထွက်တယ်၊ ဆိုတာတွေထည့်မှတ်မနေတော့ပဲ ဝင်ထိ၊ ထွက်ထိ သဘောလေးကို သိနေရင် လုံလောက်ပါတယ်။

အမြဲရှိနေတဲ့ ဝင်လေ၊ ထွက်လေကို အမြဲသိနေအောင်ကြိုး

စားကြဖို့ တိုက်တွန်းချင်ပါတယ်။

အလှေအကျင့်လဲလှုပ်ထားမယ်၊ သတိလဲထားမယ်ဆိုရင်
နောက်တော့အခက်အခဲမရှိပါဘူး၊ အလွယ်တကူနဲ့ ဖြစ်သွားမှာပါ။

အသက်ရှင်နေတဲ့လူတိုင်း အသက်ရှူနေတာမို့ အသက်ရှူ
တိုင်း သတိ၊ ပညာသွင်းပြီး ရှူမယ်ဆိုရင် အသက်ရှင်နေစဉ်မှာလဲ
စိတ်ချမ်းသာငြိမ်းအေးမှု အထူးအဆင့်မြင့်စွာ ရရှိနိုင်သလို တရား
ထူး တရားမြတ်ရသွားရင်လဲ သေခြင်းတရားမှ အပြီးတိုင် လွတ်
မြောက်သွားနိုင်ပါတယ်။

ဒါကြောင့် တိုက်တွန်းချင်တာက.....

မသေချင်ရင် အသက်ရှူပါ။

စိတ်ချမ်းသာချင်ရင် အသက်ရှူပါ။

ကိုယ့်ဘဝကိုယ် ကျေနပ်မှုရချင်ရင် အသက်ရှူပါ။

လောကချမ်းသာကို အပြည့်ဝဆုံး ခံစားချင်ရင် အသက်
ရှူပါ။

နိဗ္ဗာန်ဆိုတဲ့ အနှိုင်းမဲ့ချမ်းသာကို ဒီဘဝမှာတင် အမြန်ဆုံး
မျက်မှောက်ပြုချင်ရင် အသက်ရှူပါ။

အသေလွတ်စေနိုင်သော အာနာပါနကမ္မဋ္ဌာန်း

အာနာပါနကမ္မဋ္ဌာန်းကို မသိနားမလည်သူတွေက သမ
ထကမ္မဋ္ဌာန်းလို့ ထင်မှတ်စွပ်စွဲကြပါတယ်။

သူတို့ထင်မှတ်စွပ်စွဲသလို မဟုတ်ပါဘူး။

အာနာပါနကမ္မဋ္ဌာန်းဟာ သမထ၊ ဝိပဿနာ စွယ်စုံရတဲ့
ကမ္မဋ္ဌာန်းကြီးပါ။ သမထလိုရှုရင် သမထဖြစ်ပြီး ဝိပဿနာလိုရှုရင်
ဝိပဿနာဖြစ်ပါတယ်။

ဝင်လေထွက်လေ လေကြောင်းနောက်ကိုလိုက်ပြီး ငို
သဏ္ဍာန်နိမိတ်၊ အရိပ်အယောင်တွေကို ရှုနေရင် သမထဖြစ်ပါ
တယ်။

လေ့နောက်ကိုမလိုက်ပဲ နှာသီးဝ လေထိရာ တစ်နေရာထဲ ကနေ ထိမှုသဘော၊ လှုပ်ရှားတွန်းကန်မှုသဘောကို အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တ လက္ခဏာရေး သုံးပါး ထင်ရှားလာအောင် ရှုနေရင် ဝိပဿနာ ဖြစ်ပါတယ်။

အာနာပါနဿတိသုတ္တန်မှာ မြတ်စွာဘုရားရှင်က “အာနာပါနကို ရှုပွားရင် သတိပဋ္ဌာန်လေးပါးလုံး ရှုပွားပြီးသား ဖြစ်တယ်။ သတိပဋ္ဌာန်လေးပါးရှုပွားရင် ဗောဇ္ဈင်ခုနစ်ပါးကိုလည်း ပွားများပြီးသားဖြစ်တယ်။ ဗောဇ္ဈင်ခုနစ်ပါးကိုပွားများရင် အရဟတ္တမဂ်၊ အရဟတ္တဖိုလ်ကို ဆိုက်ရောက်နိုင်တယ်” လို့မိန့်ကြားတော်မူပါတယ်။

အာနာပါနကမ္မဋ္ဌာန်းနဲ့ ရဟန္တာအထိဖြစ်နိုင်တယ်လို့ ဆိုလိုပါတယ်။

သုတ္တန်တစ်ခုမှာဆိုရင် အာနာပါနရှုပွားတဲ့ သူဟာ တစ်ထိုင်ထဲနဲ့ကောင် ရဟန္တာဖြစ်နိုင်တယ်လို့ မိန့်ကြားတော်မူထားပါတယ်။

ဒါ့ကြောင့် အာနာပါနကမ္မဋ္ဌာန်းကို နိဗ္ဗာန်သွားတဲ့ ဖြတ်လမ်း၊ နိဗ္ဗာန်သွားတဲ့ လမ်းတို့ လို့ ရှေးသူဟောင်းတွေ မိန့်ဆိုတော်မူကြပါတယ်။

ဆရာတော်ကြီးတစ်ပါးကဆို အာနာပါနကမ္မဋ္ဌာန်းကို “သက်ဦးဆံပိုင်ကမ္မဋ္ဌာန်း”လို့တောင် တခမ်းတနား ချီးမွမ်းဂုဏ်

တင်တော်မူခဲ့ပါတယ်။

အာနာပါနကမ္မဋ္ဌာန်းဟာ သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်တိုင်းရဲ့ လက်သုံးကမ္မဋ္ဌာန်းကြီး ဖြစ်ပါတယ်။

ဘုရားရှင်တိုင်း၊ ဘုရားရှင်တိုင်းဟာ အာနာပါနကမ္မဋ္ဌာန်းကိုပဲ ပင်တိုင်ကမ္မဋ္ဌာန်းအဖြစ် ရှုပွားရင်း နဲ့ ဘုရားဖြစ်တော်မူကြပါတယ်။ တစ်ခြားကမ္မဋ္ဌာန်းနဲ့ ဘုရားဖြစ်တဲ့ဘုရားရယ်လို့ တစ်ဆူမှ မရှိပါဘူး။

ရှေးကလည်း ဘယ်တုန်းကမှ မရှိခဲ့ပါဘူး။ အခုလည်းလုံးဝမရှိပါဘူး၊ နောင်လဲ ဘယ်တော့မှရှိမှာ မဟုတ်ပါဘူး။

ဒီအချက်ကိုက အာနာပါနကမ္မဋ္ဌာန်းဟာ ဘယ်လောက်ကြီးကျယ်မြင့်မြတ်တယ်၊ ဘယ်လောက်ထိပ်တန်းအကျဆုံးဖြစ်တယ်ဆိုတာကို ဖော်ပြနေပါတယ်။

ဝင်လေပြန်မထွက်တော့တဲ့အချိန်၊ ထွက်လေပြန်မဝင်တော့တဲ့အချိန်ဟာ သေတဲ့အချိန်ပါပဲ။ ဒါ့ကြောင့် ရုပ်နာမ်ခန္ဓာအဆက်မပြတ် ရှင်သန်နေမှုမှာ ဝင်လေထွက်လေက အဓိက ပဓာနကျပါတယ်။

ဝင်သက် ထွက်သက် ဆိုတဲ့အတိုင်း ဘဝတစ်ခုရဲ့အသက်ဟာ ဝင်လေထွက်လေဖြစ်လို့ ဝင်လေ ထွက်လေကို သတိကပ်ရှုမှတ်ရတဲ့ အာနာပါနကမ္မဋ္ဌာန်းဟာလဲ ဝိပဿနာယောဂီတိုင်းရဲ့ “အသက်သွေးကြော ကမ္မဋ္ဌာန်းကြီး” ဖြစ်ပါတယ်။

ဝင်လေထွက်လေနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ရုပ်နာမ်ရဲ့ သဘောသဘာဝတွေကို ပိုင်နိုင်သွားရင် ကျန်တဲ့ရုပ်နာမ်အားလုံးရဲ့ သဘောသဘာဝတွေကိုပါ ပိုင်နိုင်သွားတာမို့ အာနာပါနကမ္မဋ္ဌာန်းကို “အညှာကိုင် ကမ္မဋ္ဌာန်း” လို့လဲ ခေါ်နိုင်ပါတယ်။

အိပ်ချိန်၊ နိုးချိန်၊ အချိန်တိုင်းမှာ ထင်ရှားနေတဲ့အတွက် ရှုမှတ်ရတာလည်းလွယ်ကူ၊ မရပ်မနားလည်း အဆက်မပြတ်ရှုမှတ်နိုင်တာကြောင့် အာနာပါနကမ္မဋ္ဌာန်းကို ပင်တိုင်ကမ္မဋ္ဌာန်းအဖြစ် သတ်မှတ်ပြီး အားထုတ်တာဟာ လူအများစုအတွက် အသင့်တော်ဆုံးပါပဲ။

အာနာပါနကမ္မဋ္ဌာန်းကို နှာသီးဝ၊ လေထိရာအရပ်၊ သတိကပ်ရှုမှတ်တဲ့ ဝိပဿနာနည်းလမ်းနဲ့ အရဟတ္တဖိုလ်ပေါက် အားထုတ်နိုင်ပြီဆိုရင်တော့ သေခြင်းတရားမှ အပြီးတိုင်လွတ်မြောက်ပါပြီ။

အာနာပါနကမ္မဋ္ဌာန်းဟာ ရဟန္တာအထိ အမြန်ဆုံးဖြစ်စေနိုင်တဲ့ ဝိပဿနာကမ္မဋ္ဌာန်းစစ်စစ်ဖြစ်တယ် ဆိုတာကို အကြွင်းမဲ့ယုံကြည်ပြီး ကြိုးကြိုးစားစားအားထုတ်ကြဖို့ အထူးတိုက်တွန်းလိုက်ပါရစေ။

နေ့စဉ်ဘဝရဲ့ လူမှုကိစ္စ၊ အိမ်မှုကိစ္စတွေကို လုပ်နေရင်းနဲ့လဲ အာနာပါနကမ္မဋ္ဌာန်းကို အားထုတ်လို့ရပါတယ်။

အလုပ်လုပ်နေရင်းနဲ့ တစ်စက္ကန့်ရရင် တစ်စက္ကန့်၊ တစ်

မိနစ်ရရင် တစ်မိနစ်၊ ငါးမိနစ်ရရင် ငါးမိနစ် ကြိုးကြားကြိုးကြားအားထုတ်သွားမယ်ဆိုရင် အလုပ်လုပ်ရတာလဲ မပင်ပန်း၊ စိတ်ချမ်းသာ၊ သမာဓိဉာဏ်ရင့်သွားတဲ့အခါမှာလဲ တရားထူးရနဲ့ အင်မတန်ဟန်ကျလှပါတယ်။

အချိန်လဲမကုန်၊ လူလဲမပန်း၊ ငွေလည်းမထွက် အင်မတန်တွက်ခြေကိုက်တဲ့ အာနာပါနကမ္မဋ္ဌာန်းပါပဲ။

တစ်ချိန်ထဲ အလုပ်နှစ်ခုပြီးပါတယ်။

ဝိပဿနာကုသိုလ်ကို အလွယ်တကူ ရယူနိုင်ပြီး မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန်ကို အလွယ်တကူ ဆိုက်ရောက်စေနိုင်တာဟာ အာနာပါနကမ္မဋ္ဌာန်းပါပဲ။

မမှတ်ရင် မနေနိုင်တာကလွဲလို့

မသေခင်မှာ စိတ်ချမ်းသာစွာ နေသွားချင်တာဟာ လူသား တိုင်းရဲ့ ဆန္ဒပါ။

တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့၊ တစ်ချိန်ထက်တစ်ချိန် ပိုပိုပြီး စိတ်ချမ်းသာလာတဲ့ ဘဝမျိုးကို လူသားတိုင်း ပိုင်ဆိုင်ချင်ကြပါတယ်။

စိတ်ဆင်းရဲစရာမှန်သမျှ၊ စိတ်ပူလောင်စရာမှန်သမျှ လုံးဝကင်းရှင်းပြီး စိတ်ချမ်းသာမှု၊ စိတ်ငြိမ်းအေးမှုအတိပြီးတဲ့ဘဝမျိုးကို ဖန်တီးတည်ဆောက်ပေးနိုင်တဲ့နည်းလမ်း ရှိပါ့ကယ်။

အဲဒါကတော့ သတိပဋ္ဌာန်တရားနဲ့ ဘဝနေနည်းပါပဲ။

သတိပဋ္ဌာန်တရားနဲ့နေရတာလောက် စိတ်ချမ်းသာစရာ

ကောင်းတာ လောကမှာ မရှိတော့ပါဘူး။

တစ်ခြားနည်းနဲ့ စိတ်ချမ်းသာရတာက အပြည့်အဝ စိတ်ချမ်းသာမှု မရပါဘူး။

သတိပဋ္ဌာန်နည်းနဲ့ စိတ်ချမ်းသာရတာက အပြည့်အဝ စိတ်ချမ်းသာမှု ရပါတယ်။

ဘာလို့လဲဆိုတော့ သတိပဋ္ဌာန်တရားကြောင့်ရတဲ့ စိတ်ချမ်းသာမှုက ပူလောင်တင်းကြပ်တဲ့ ငါအစွဲနဲ့ ငါ့ဥစ္စာအစွဲတွေ ကင်းရှင်းလွတ်မြောက်နေလို့ပါပဲ။

မြတ်စွာဘုရားရှင်ရဲ့ ဝိပဿနာလမ်းစဉ်ဟာ သတိပြဋ္ဌာန်းပြီး၊ သတိဦးဆောင်ပြီး လုပ်ရတဲ့အလုပ်ဖြစ်လို့ သတိပဋ္ဌာန်ကျင့်စဉ်လို့လဲ ခေါ်ပါတယ်။

သတိပဋ္ဌာန်တရားဟာ အလုပ်မရွေး၊ နေရာမရွေး၊ ဣရိယာပုထ်မရွေး၊ အချိန်မရွေး ကျင့်ကြံအားထုတ်လို့ရပါတယ်။

ဝိပဿနာရှုရမယ့်တရား၊ ရှုပုံရှုနည်းနဲ့ ရှုရမယ့်အချိန်၊ နေရာတွေကို အတိုဆုံးနဲ့အပြည့်စုံဆုံး ဖော်ပြနိုင်အောင် ခုလို ဆောင်ပုဒ်နှစ်ခု စီထားပါတယ်။

ဖြစ်ခိုက်ရုပ်နာမ်၊ ဖြစ်တိုင်းဟန်၊ ဧကန်မှတ်သိမှု။

အလုပ်နေရာ၊ ဣရိယာ၊ ချိန်ခါမရွေးရှု။

“ဖြစ်ခိုက်ရုပ်နာမ်” ဆိုတဲ့ စကားနဲ့ ဝိပဿနာရှုရမယ့် တရားကို ဖော်ပြပါတယ်။ ရုပ်တရား၊ နာမ်တရား(ကိုယ်၊မမှုအရာ

နဲ့ စိတ်အမူအရာ)ကို ဝိပဿနာရှုကြရပါမယ်။ ရုပ်ထင်ရှားရင် ရုပ်၊ နာမ်ထင်ရှားရင်နာမ်၊ အထင်ရှားဆုံးတစ်ခုကို ရှုကြရပါမယ်။

ရုပ်သက်သက်ပဲ ရှုမယ်လို့ နှလုံးသွင်းပြီး ရုပ်ကိုချည်းမရှု ရပါဘူး။ နာမ်သက်သက်ပဲ ရှုမယ်လို့ နှလုံးသွင်းပြီး နာမ်ကိုချည်း မရှုရပါဘူး။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ရုပ်သက်သက်ရှုရုံ၊ နာမ်သက်သက် ရှုရုံနဲ့ တရားမရနိုင်(မဂ်မကျနိုင်)လို့ပါပဲ။

ဒါပေမယ့် ရုပ်နှစ်ခုသုံးခု၊ နာမ်နှစ်ခုသုံးခု စသည်တို့ကို တပြိုင်နက်၊ တစ်ပေါင်းတည်း ရှုဖို့တော့ မလိုပါဘူး။ ထင်ရှားတဲ့ ရုပ်နာမ်တစ်ခုခုကို ရှုမှတ်ပြီးသိရင် တပြိုင်နက်ဖြစ်တဲ့ ရုပ်နာမ်တွေ ကို ရှုခြင်းကိစ္စ၊ သိခြင်းကိစ္စလဲ အလိုလိုပြီးစီးသွားပါတယ်။

ရှုတဲ့ရုပ်နာမ်ကလည်း ဖြစ်ပြီးတဲ့ အတိတ်ရုပ်နာမ်၊ မဖြစ် သေးတဲ့ အနာဂါတ်ရုပ်နာမ် မဟုတ်ရပါဘူး။ “ဖြစ်ခိုက်ရုပ်နာမ်” ဆိုတဲ့အတိုင်း လောလောဆယ်ဖြစ်နေဆဲ ပစ္စုပ္ပန်ရုပ်နာမ်ကိုသာ ရှုရပါမယ်။

အတိတ်ရုပ်နာမ်ကလည်း ဖြစ်ပြီးသွားလို့ မရှိတော့ပါဘူး။ အနာဂါတ်ရုပ်နာမ်ကလည်း မဖြစ်သေးလို့ မရှိသေးပါဘူး။ မရှိတဲ့ ရုပ်နာမ်ကို ရှုနေလို့ ဝိပဿနာဉာဏ်အစစ် မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။

“ဘူတံ ဘူတတော ပဿတိ ” ဆိုတဲ့အတိုင်း လောလော ဆယ် ထင်ရှားရှိနေဆဲ ဖြစ်ခိုက်ရုပ်နာမ်၊ ပစ္စုပ္ပန်ရုပ်နာမ်ကို ရှုမှသာ ဝိပဿနာဉာဏ်အစစ် ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။

“ဖြစ်တိုင်းဟန်” ဆိုတဲ့စကားနဲ့ ဝိပဿနာရှုပုံရှုနည်းကို ဖော်ပြပါတယ်။

ဝိပဿနာရှုတယ်ဆိုတာ ပါဠိစကားလုံးတွေ၊ အဘိဓမ္မာ စကားလုံးတွေ၊ စိတ်စေတသိက်သရုပ်တွေကို အထူးအထွေ ကျက် မှတ်ပြီး အဲဒီအတိုင်း လိုက်ရှုနေရမှာ မဟုတ်ပါဘူး။

အဲဒီလို ကျက်မှတ်ပြီးရှုနေရင် သုတမယဉာဏ် (တဆင့် ကြားအသိ)၊ စိန္တာမယဉာဏ်(ကြံတွေးအသိ)ပဲ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ ဘာဝနာမယဉာဏ် (ကိုယ်တွေ့အသိ၊ မျက်မှောက်အသိ) မဖြစ် နိုင်ပါဘူး။

လောလောဆယ် ဖြစ်နေတဲ့ ကိုယ်အမူအရာ(ရုပ်)၊ စိတ် အမူအရာ(နာမ်)ကို ဖြစ်နေတဲ့အတိုင်းလေး ရိုးရိုးရှင်းရှင်း ရှုမှတ် ရပါမယ်။

ဥပမာ၊ကိုယ်အမူအရာ(ရုပ်)အနေနဲ့ သွားရင်‘သွားတယ်’၊ ရပ်ရင် ‘ရပ်တယ်’၊ ထိုင်ရင် ‘ထိုင်တယ်’၊ လျောင်းရင် ‘လျောင်းတယ်’ ကွေးရင် ‘ကွေးတယ်’၊ ဆန့်ရင် ‘ဆန့်တယ်’လို့ရှုမှတ်ရပါမယ်။ “ဂစ္ဆာန္တော ဝါ ဂစ္ဆာမိတိ ပဇာနာတိ” စသည်အားဖြင့် မြတ်စွာဘုရား တိုက်ရိုက်ဟောကြားထားတဲ့ ရှုမှတ်နည်းပါပဲ။

စိတ်အမူအရာ(နာမ်)အနေနဲ့ လိုချင်ရင် ‘လိုချင်တယ်’၊ တပ်မက်ရင် ‘တပ်မက်တယ်’၊ စိတ်ဆိုးရင် ‘စိတ်ဆိုးတယ်’၊ တွေးရင် ‘တွေးတယ်’၊ ပျင်းရင် ‘ပျင်းတယ်’ လို့ ရှုမှတ်ရပါမယ်။ “သရာဂံ

ဝါ စိတ္တံ သရာဏံ စိတ္တန္တိ ပဇာနာတိ ” စသည်အားဖြင့် မြတ်စွာ ဘုရား တိုက်ရိုက်ဟောကြားထားတဲ့ ရှုမှတ်နည်းပါပဲ။

နေ့စဉ်သုံးစွဲနေကျအမြဲခေါ်ဝေါ်နေကျ စကားလုံးအတိုင်း ရှုမှတ်ရပါမယ်။

ဆောင်ပုဒ်ထဲမှာပါတဲ့ “အလုပ်” ဆိုတာ အလုပ်မရွေး ရှုမှတ်ရမယ်လို့ ဆိုလိုပါတယ်။ သတိပဋ္ဌာန် ဝိပဿနာတရားဟာ အလုပ်မရွေး ရှုမှတ်လို့ရတဲ့ တရားပါ။ ဘယ်အလုပ်လုပ်နေရလို့ ဝိပဿနာမရှုနိုင်ဘူးဆိုတာ မရှိစေရပါဘူး။

ချက်ပြုတ်တဲ့ စားသောက်တဲ့အလုပ်၊ ဖွပ်လျှော်တဲ့ ဝတ်ဆင်တဲ့အလုပ်၊ ပြောဆိုတဲ့ နားထောင်တဲ့အလုပ်၊ ဈေးရောင်းတဲ့ ကားမောင်းတဲ့အလုပ်၊ ကိုင်တွယ်တဲ့ ထုနှက်တဲ့အလုပ်၊ ဘာအလုပ်ပဲ လုပ်လုပ် သတိထည့်ပြီးလုပ်ရင် ဝိပဿနာဖြစ်ပါတယ်။

သတိထည့်ပုံကလည်း မခက်ပါဘူး။ “ ဖြစ်တိုင်းဟန် ” ဆိုတဲ့အတိုင်း ကိုယ်လုပ်နေတဲ့ အလုပ်ကို လုပ်နေတဲ့အတိုင်းလေး မှတ်လိုက်၊ သိလိုက်ဖို့ပါပဲ။ ဥပမာ - ထမင်းလုတ်ဝါးရင် ‘ဝါးတယ်’၊ ရေသောက်ရင် ‘သောက်တယ်’၊ လုံချည်ပြင်ဝတ်ရင် ‘ဝတ်တယ်’ စသည်ဖြင့်ပေါ့။

“နေရာ” ဆိုတာက နေရာမရွေး ရှုမှတ်ရမယ်လို့ ဆိုလိုပါတယ်။ သတိပဋ္ဌာန်ဝိပဿနာတရားဟာ နေရာမရွေး ရှုမှတ်လို့ ရတဲ့တရားပါ။ ဘယ်နေရာရောက်နေလို့ ဝိပဿနာမရှုနိုင်ဘူးဆို

တာ မရှိစေရပါဘူး။

ဘတ်စ်ကားပေါ်မှာ၊ လမ်းဘေးပလက်ဖောင်းပေါ်မှာ၊ ခုံးခန်းထဲမှာ၊ ဈေးထဲမှာ၊ ဧည့်ခံပွဲ ပရိသတ်ထဲမှာ၊ မီးဖိုချောင်ထဲမှာ၊ ရေချိုးခန်းထဲမှာ၊ နောက်ဆုံး အိမ်သာထဲမှာ ဘယ်နေရာမှာပဲ ဖြစ်ဖြစ် သတိထည့်ပြီးနေရင် ဝိပဿနာဖြစ်ပါတယ်။

ဝိပဿနာတရားဆိုတာ ဘုရားခန်းလို တင့်တယ်တဲ့နေရာမျိုးမှာမှ ရှုမှတ်လို့ ရတာမဟုတ်ပါဘူး။ အိမ်သာလို မတင့်တယ်တဲ့၊ ညစ်ပတ်နံ့စော်တဲ့နေရာမျိုးမှာလည်း ရှုမှတ်လို့ရပါတယ်။ မြတ်စွာ ဘုရားကိုယ်တော်တိုင် “ ဥစ္စာရပဿာဝကမ္မေ သမ္ပဇာနကာရိ ဟောတိ = ကျင်ကြီးကျင်ငယ်စွန့်ရင်းလည်း သတိ၊ ပညာနဲ့ စွန့်ပါ ” လို့ တိုက်ရိုက်ဟောတော်မူထားပြီးသားပါ။

အိမ်သာတက်တတ်ရင် အိမ်သာတက်ရင်း ကုသိုလ်ရပါ တယ်။ စွန့်ချင်ရင် ‘စွန့်ချင်တယ်’၊ စွန့်ရင် ‘စွန့်တယ်’၊ နံရင် ‘နံတယ်’ ဗိုက်နာရင် ‘နာတယ်’ လို့ မှတ်နေ၊ သိနေရုံပါပဲ။

လွယ်သလောက်ခရီးရောက်တာသတိပဋ္ဌာန်ပါ။ ယူတတ်ရင် ကုသိုလ်က နေရာတိုင်းမှာ ရနိုင်ပါတယ်။ အိမ်သာတက်ရင်းနဲ့ ဆောင် ဝိပဿနာကုသိုလ်ယူနိုင်တယ်ဆိုမှတော့ တခြားနေရာဆို မပြောနဲ့တော့။

“ဣရိယာ” ဆိုတာက ဣရိယာပုထ်မရွေး ရှုမှတ်ရမယ်လို့ ဆိုလိုပါတယ်။ သတိပဋ္ဌာန် ဝိပဿနာတရားဟာ ဣရိယာပုထ်

မရွေး ရှုမှတ်လို့ရတဲ့ တရားပါ။ ဘယ်ကုရိယာပုထ်ဖြစ်နေလို့ ဝိပဿနာမဂ္ဂနိုင်ဘူးဆိုတာ မရှိစေရပါဘူး။

သွားခြင်း၊ ရပ်ခြင်း၊ ထိုင်ခြင်း၊ လျောင်းခြင်းလို့ ကုရိယာပုထ်လေးပါးရှိတယ်ဆိုတော့ သွားရင် “သွားတယ်”၊ ရပ်ရင် “ရပ်တယ်”၊ ထိုင်ရင် “ထိုင်တယ်”၊ လျောင်းရင် “လျောင်းတယ်” လို့ ရှုမှတ်နေရပါပဲ။ လွယ်လိုက်တာမပြောပါနဲ့တော့။ ခွဲပေးတဲ့ ထမင်းလုတ် ဝါးရတာလောက်တောင် မခက်ပါဘူး။

“ချိန်ခါမရွေးရှု” ဆိုတာကတော့ ရှင်းပါတယ်။ အချိန်မရွေး ရှုမှတ်ရမယ်လို့ဆိုလိုပါတယ်။ သတိပဋ္ဌာန်ဝိပဿနာတရားဟာ အချိန်မရွေး ရှုမှတ်လို့ရတဲ့တရားပါ။ ဘယ်အချိန်ဖြစ်နေလို့ ဝိပဿနာမဂ္ဂနိုင်ဘူးဆိုတာ မရှိစေရပါဘူး။ မနက်အိပ်ယာနိုးတဲ့ အချိန်ကစပြီး ညအိပ်ရာဝင် အိပ်ပျော်သွားတဲ့အထိ အချိန်တိုင်းမှာ သတိကပ်ထားရင် ဝိပဿနာဖြစ်ပါတယ်။

အိပ်ယာနိုးတဲ့အချိန်မှာ ‘နိုးတယ်’လို့ ရှုမှတ်ပြီး တစ်နေ့တာ အချိန်ကို စတင်လိုက်ပါ။

အဲဒီနောက်....တစ်နေ့တာလုံး မြင်တဲ့အချိန်မှာ ‘မြင်တယ်’၊ ကြားတဲ့အချိန်မှာ ‘ကြားတယ်’၊ နံတဲ့အချိန်မှာ ‘နံတယ်’၊ မွှေးတဲ့အချိန်မှာ ‘မွှေးတယ်’၊ စားတဲ့အချိန်မှာ ‘စားတယ်’၊ ထိတဲ့အချိန်မှာ ‘ထိတယ်’၊ သိတဲ့အချိန်မှာ ‘သိတယ်’လို့ ရှုမှတ်ပြီး တစ်နေ့တာအချိန်တွေကို ဖြတ်သန်းလွန်မြောက်ပါ။

ညအိပ်ရာဝင်တဲ့အချိန်ကျတော့ ‘အိပ်တယ်’လို့ ရှုမှတ်ရင်း တစ်နေ့တာအချိန်ကို အဆုံးသတ်လိုက်ပါ။

ဘဝတစ်နေ့တာ အချိန်လေးတွေမှာ ဘာအလုပ်ပဲလုပ်လုပ်၊ အမှတ်ကလေးနဲ့လုပ်နေရတာ အင်မတန်စိတ်ချမ်းသာပါတယ်။

“အမှတ်” ဆိုတဲ့နေရာမှာ ကိုယ်အမူအရာတွေကို မှတ်တာရော၊ စိတ်အခြေအနေတွေကို မှတ်တာရော ပါဝင်ပါတယ်။

အမှတ်မပါပဲ လုပ်နေရင် လူကအလုပ်ကိုလုပ်နေပေမယ့် စိတ်က အတိတ်၊ အနာဂါတ်ကို ပျံ့လွင့်ပြေးလွှားနေတတ်ပါတယ်။

အတိတ်အကြောင်း၊ အနာဂါတ်အကြောင်းတွေ တွေးတောရင်း အလုပ်လုပ်နေရတာ အင်မတန် စိတ်ပင်ပန်းပါတယ်။ အလုပ်လဲ မသေသပ်၊ မတွင်ကျယ်ပါဘူး။

နောက်ပြီးတော့ အမှတ်မပါပဲ အလုပ်လုပ်နေရင် လုပ်နေသူ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုလည်း “ငါ” လို့ စွဲနေတတ်ပါတယ်။

လုပ်နေတဲ့အလုပ်၊ အလုပ်နဲ့ပတ်သက်တဲ့အာရုံ၊ အလုပ်လုပ်နေရင်း ကြုံတွေ့တဲ့ အာရုံတွေကိုလဲ “ငါ့ဥစ္စာ” လို့ စွဲနေတတ်ပါတယ်။

ငါအစွဲနဲ့ ငါ့ဥစ္စာအစွဲဟာ လူ့စိတ်ကို ပင်ပန်းနွမ်းနယ်စေပါတယ်။ ပူလောင်ဆင်းရဲစေပါတယ်။ ငြိမ်းအေးချမ်းသာမှုနဲ့ ဆေးသထက်ဝေးစေပါတယ်။

တာပဲလုပ်လုပ် အမှတ်ကလေးနဲ့ လုပ်နေရင်တော့ စိတ်ဟာ ပစ္စုပ္ပန်တည့်သွားပြီး ငါဆိုတဲ့အစွဲလဲကင်း၊ ငါ့ဥစ္စာဆိုတဲ့အစွဲလဲ ကင်းသွားပါတယ်။

သဘောသက်သက်မျှသာ ရှိပါလား၊ လုပ်ချင်တဲ့စိတ်နဲ့ လုပ်နေတဲ့အမူအရာမျှသာ ရှိပါလား၊ သိစရာသဘောနဲ့ သိတတ်တဲ့ သဘောမျှသာ ရှိပါလား ...ဆိုတဲ့အသိနဲ့ အင်မတန်စိတ်ချမ်းသာပေါ့တယ်။ အင်မတန်စိတ်အေးချမ်းရပါတယ်။ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်မှု၊ လောင်ဆင်းရဲမှုဆိုတာလဲ မရှိတော့ပါဘူး။

တစ်ချို့က မှတ်နေစရာမလိုဘူး၊ သိနေရင်ပြီးတာပဲလို ပြောကြပါတယ်။

အဲဒီစကားဟာ မလုပ်ချင်လို့ပြောတဲ့စကားလူပျင်းတွေရဲ့ ဆင်ခြေစကားမျှသာ ဖြစ်ပါတယ်။

မမှတ်ပဲသိနေတဲ့အသိဟာသာမန်လူတွေရဲ့အသိ၊
တိရစ္ဆာန်အပါအဝင် သတ္တဝါအားလုံးရဲ့ အသိပါ။
တရားအားထုတ်နေသူရဲ့ အသိ၊
ဝိပဿနာယောဂီရဲ့အသိ မဟုတ်ပါဘူး။

အားထုတ်မှု ရင့်ကျက်သွားရင်တော့ အမှတ်ကိုလွှတ်ထားပြီး သိနေရုံနဲ့ ပြီးနိုင်ပါတယ်။ ဒါတောင် တစ်ချက်တစ်ချက် ကြံကြားကြိုးကြား အမှတ် လိုက်ပေးရပါသေးတယ်။

အမှတ်နဲ့ထိန်းပေးထားမှ အသိက ခိုင်မြဲပါတယ်။

တာပဲဖြစ်ဖြစ် လိုရင်းပြောချင်တာကတော့ ---

အချိန်တိုင်း စိတ်ချမ်းသာချင်ရင်
အချိန်တိုင်း အမှတ်နဲ့နေပါ။
အလုပ်တိုင်း စိတ်ချမ်းသာချင်ရင်
အလုပ်တိုင်း အမှတ်နဲ့လုပ်ပါ။

အမှတ်နဲ့နေရခြင်း၊ အမှတ်နဲ့လုပ်ရခြင်းရဲ့ အရသာကို ကိုယ်တွေ့မျက်မှောက် သိသွားပြီဆိုရင် မမှတ်ပဲနေနိုင်မှာ မဟုတ်တော့ပါဘူး။ မမှတ်ပဲလုပ်နိုင်မှာမဟုတ်တော့ပါဘူး။

“မမှတ်ရင် မနေနိုင်တာကလွဲလို့” ဖြစ်သွားပါလိမ့်မယ်။

လူတစ်ယောက်ဟာ “မမှတ်ရင် မနေနိုင်တာကလွဲလို့” လို့ အချိန်မရွေးပြောနိုင်တဲ့အဆင့်အထိ အမှတ်သတိရဲ့အရသာကို ခံစားရပြီဆိုရင် အဲဒီလူရဲ့ဘဝကို လူဖြစ်ကျိုးနပ်တဲ့ဘဝလို့ ကျိန်းသေပြောနိုင်ပါပြီ။

မမှတ်ရင်မနေနိုင်သူတွေ ဖြစ်ကြပါစေ။
အမှတ်သတိနဲ့ အမြဲနေနိုင်ကြပါစေ။

www.burmeseclassic.com

သက်တမ်းတိုလှ လူ့ဘဝ

အပ္ပမာယု မနုဿာနံ၊

ဟိဋ္ဌေယျ နံ သုပေါရိသော။

စရေယျာဒိတ္တသီသောဝ၊

နတ္ထိ မစ္စုဿ နာဂမော။

လူသားတွေရဲ့အသက်ဟာ အင်မတန်တိုတောင်းတယ်။

လူသားတွေရဲ့အသက်တိုတောင်းတဲ့အကြောင်းကို ပိုပြီး

တော့ လေးနက်အောင်ဆိုပြီး မြတ်စွာဘုရားက “အရက” ဆရာကြီးရဲ့အဆုံးအမကို နမူနာပြုပြီးတော့ ဆုံးမခဲ့တယ်။

တစ်ခါတုန်းက အရကလို့ခေါ်တဲ့ ဆရာကြီးတစ်ယောက် ရှိတယ်။ သူကမိမိရဲ့တပည့်ရာပေါင်းများစွာကို မကြာခဏ အခုလို

ဆုံးမလေ့ရှိတယ်။

“တပည့်တို့၊ လူတွေရဲ့အသက်ဟာ အင်မတန်တိုတောင်းတယ်။ အသက်ရှင်သန်နေရပြန်တော့လည်း အင်မတန် ပင်ပန်းဆင်းရဲတယ်။

ဒါကို ဉာဏ်နဲ့ဆင်ခြင်ပြီးတော့ မသေခင်အချိန်ကာလ လေးအတွင်းမှာ ကုသိုလ်ကောင်းမှုကိုပြုပါ။ မြတ်သောအကျင့်ကိုကျင့်ပါ” လို့ အဲဒီလိုမကြာခဏ ဆုံးမလေ့ရှိပါတယ်။

လူ့သက်တမ်းတိုတဲ့အကြောင်းကိုလည်း ဥပမာခုနစ်မျိုးနဲ့ ဆုံးမလေ့ရှိတယ်။

- (၁) ဆီးနှင်း
- (၂) ရေပွက်
- (၃) ရေပေါ်မျဉ်း
- (၄) တောင်ကျမြစ်
- (၅) တံတွေး
- (၆) အသားတစ်
- (၇) သားသတ်နွား....

အဲဒီ ဥပမာ ခုနစ်မျိုးနဲ့ လူ့သက်တမ်း တိုတောင်းလှတဲ့ အကြောင်းကို ပေါ်လွင်အောင် ရှင်းပြလေ့ရှိတယ်။

အဲဒီလိုပါပဲ၊
လူသားတွေရဲ့အသက်ဟာ
အင်မတန် တိုတောင်းလှပါတယ်။
ဘယ်လောက်မှ မကြာပါဘူး။
ဆီးနှင်းတစ်ပေါက်ရဲ့သက်တမ်းလို
ပျောက်ပျက်လွယ်ပါတယ်။

ဘဝဆိုတာ ဆီးနှင်းတစ်ပေါက်

“လူသားတွေရဲ့အသက်၊ လူသားတွေရဲ့ သက်
တမ်းဟာ ဆီးနှင်းပေါက်နဲ့တူတယ်။

မြက်ဖျားပေါ်မှာတင်နေတဲ့ ဆီးနှင်းပေါက်လေးတစ်ခု
ဟာ ကြာရှည်စွာ တည်တံ့ခြင်းမရှိဘူး၊

နေရောင်ခြည်ထွက်ပေါ်လာတာနဲ့ တပြိုင်နက်ထဲ ချက်
ချင်းဆိုသလိုပဲ ကွယ်ပျောက်သွားရတယ်။

ဆီးနှင်းတစ်ပေါက်ရဲ့ သက်တမ်း၊

ဆီးနှင်းတစ်ပေါက်ရဲ့ ဖြစ်တည်ရှင်သန်ခွင့်ဟာ

အချိန်ကာလ အင်မတန်တိုတောင်းတယ်။

www.burmeseclassic.com

ရေပွက်တစ်ခုရဲ့ သက်တမ်း၊
 ရေပွက်တစ်ခုရဲ့ ဖြစ်တည်ရှင်သန်ခွင့်ဟာ
 အချိန်ကာလ အင်မတန်တိုတောင်းတယ်။
 အဲဒီလိုပါပဲ။
 လူသားတွေရဲ့အသက်ဟာ
 အင်မတန်တိုတောင်းလှပါတယ်။
 ဘယ်လောက်မှ မကြာပါဘူး။
 ရေပွက်တစ်ခုရဲ့ သက်တမ်းလို
 ပျောက်ပျက်လွယ်ပါတယ်။

ဘဝဆိုတာ ရေပွက်တစ်ခု

လူသားတွေရဲ့အသက်၊ လူသားတွေရဲ့ သက်တမ်းဟာ
 ရေပွက်ကလေးနဲ့လဲတူတယ်။

မြေပြင်ပေါ်မှာ မိုးရွာချလိုက်တဲ့အခါ မြေပြင်ပေါ်က
 အောက်ခံမိုးရေပြင်ပေါ်မှာ မိုးရေထိမှန်တဲ့နေရာတိုင်း ရေပွက်က
 လေးတွေထလာတယ်။

အဲဒီရေပွက်ကလေးတွေဟာ ကြာရှည်စွာ တည်တံ့ခြင်း
 မရှိဘူး။

မိုးရေထိမှန်လို့ ရေပွက်ထပြီးတာနဲ့တပြိုင်နက်ထဲ ချက်
 ချင်းပဲ ကွယ်ပျောက်သွားရတယ်။

ဘဝဆိုတာ ရေပြင်ပေါ်က မျဉ်းတစ်ကြောင်း

လူသားတွေရဲ့အသက်၊ လူသားတွေရဲ့ သက်တမ်းဟာ
ရေပေါ်မှာ ဒုတ်နဲ့ ရေးထားတဲ့ အရေးအကြောင်း(မျဉ်းကြောင်း)
နဲ့လည်းတူတယ်။

ရေပေါ်မှာဒုတ်ချောင်းလေးတစ်ချောင်းနဲ့ မျဉ်းကြောင်း
လေးတစ်ခု ရေးလိုက်မယ်။

ဒါမှမဟုတ်၊ စာလုံးလေးတစ်လုံး ရေးလိုက်မယ်ဆိုရင်
အဲဒီမျဉ်းကြောင်း၊ အဲဒီစာလုံးဟာ ကြာမြင့်စွာ တည်တံ့
ခြင်းမရှိဘူး။

ရှေ့ကရေး နောက်ကပျောက်၊ ရှေ့ကရေး နောက်က

ပျောက်နဲ့ ချက်ချင်းပဲ ကွယ်ပျောက်သွားရတယ်။
ရေပေါ်မျဉ်းတစ်ကြောင်းရဲ့ သက်တမ်း၊
ရေပေါ်မျဉ်းတစ်ကြောင်းရဲ့ ဖြစ်တည်ရှင်သန်ခွင့်ဟာ
အချိန်ကာလ အင်မတန်တိုတောင်းတယ်။
အဲဒီလိုပါပဲ။
လူသားတွေရဲ့ အသက်ဟာလည်း
အင်မတန် တိုတောင်းလှပါတယ်။
ဘယ်လောက်မှ မကြာပါဘူး၊
ရေပေါ်မျဉ်းတစ်ကြောင်းရဲ့ သက်တမ်းလို
ပျောက်ပျက်လွယ်ပါတယ်။

www.burmeseclassic.com

ဘဝဆိုတာ တောင်ကျမြစ်တစ်စင်း

လူသားတွေရဲ့အသက်၊ လူသားတွေရဲ့ သက်တမ်းဟာ
တောင်ပေါ်ကစီးဆင်းလာတဲ့ မြစ်ရေနဲ့လည်းတူတယ်။

တောင်ပေါ်ကနေအရှိန်အဟုန်ပြင်းစွာနဲ့စီးဆင်းလာတဲ့
ရေဟာ နောက်ကို ဘယ်တော့မှမပြန်ဘဲ ရေ့ကိုသာ တောက်
လျှောက် စီးဆင်းသွားတယ်။

တောင်ပေါ်ကနေ အရှိန်အဟုန် ပြင်းပြင်းနဲ့ စီးဆင်းလာရ
တဲ့အတွက်ကြောင့် တောင်ကျမြစ်ရေဟာ နေရာတစ်နေရာမှာ အ
ချိန်ကြာရှည်စွာ တည်တံ့ခြင်းမရှိဘူး။

မြစ်ရေ ထိဖြတ်ပြီးတာနဲ့တပြိုင်နက်ထဲ ချက်ချင်းပဲ စီး

ဆင်း ကွယ်ပျောက်သွားရတယ်။

တောင်ကျမြစ်ရေရဲ့သက်တမ်း၊

တောင်ကျမြစ်ရေရဲ့ ဖြစ်တည်ရှင်သန်ခွင့်ဟာ

အချိန်ကာလ အင်မတန်တိုတောင်းတယ်။

အဲဒီလိုပါပဲ၊

လူသားတွေရဲ့အသက်ဟာလဲ

အင်မတန် တိုတောင်းလှပါတယ်။

ဘယ်လောက်မှ မကြာပါဘူး။

တောင်ကျမြစ်တစ်စင်းရဲ့သက်တမ်းလို

ပျောက်ပျက်လွယ်ပါတယ်။

ဘဝဆိုတာ တံတွေးတစ်ပေါက်

လူသားတွေရဲ့အသက်၊ လူသားတွေရဲ့ သက်
တမ်းဟာ တံတွေးပေါက်နဲ့လည်းတူတယ်။

လူတစ်ယောက် တံတွေးထွေးတော့မယ်ဆိုရင် ခံတွင်းထဲ
မှာရှိတဲ့ တံတွေးတွေကို လျှာဖျားမှာအရင်စုလိုက်တယ်။

စုပြီးတော့မှ ထွေးလိုက်တယ်။

တံတွေးတွေကို လျှာဖျားမှာ စုလိုက်တဲ့အချိန်၊ လျှာဖျားမှာ
စုပြီးသားတံတွေးကို ထွေးလိုက်တဲ့အချိန်ဟာ ဘာမှမကြာဘူး။

ထွေးဖို့ရည်ရွယ်ပြီး လျှာဖျားမှာ စုထားလိုက်တဲ့ တံတွေး
ဟာ အပြင်ဖက်ကို မထွေးစွန့်ခင် လျှာဖျားပေါ်မှာ ကြာရှည်စွာ

တည်တဲ့ခြင်းမရှိဘူး။

ပျစ်ကနဲ ထွေးလိုက်တာနဲ့တပြိုင်နက်ထဲ ချက်ချင်းပဲ ကွယ်
ပျောက်သွားရတယ်။

လျှာဖျားပေါ်က တံတွေးပေါက်ရဲ့ သက်တမ်း၊

လျှာဖျားပေါ်က တံတွေးပေါက်ရဲ့

ဖြစ်တည်ရှင်သန်ခွင့်ဟာ

အချိန်ကာလ အင်မတန်တိုတောင်းတယ်။

အဲဒီလိုပါပဲ၊

လူသားတွေရဲ့အသက်ဟာလဲ

အင်မတန် တိုတောင်းလှပါတယ်။

ဘယ်လောက်မှ မကြာပါဘူး၊

တံတွေးတစ်ပေါက်ရဲ့သက်တမ်းလို

ပျောက်ပျက်လွယ်ပါတယ်။

ဘဝဆိုတာ

သံအိုးပူထဲက အသားတစ်တစ်တုံး

လူသားတွေရဲ့အသက်၊ လူသားတွေရဲ့ သက်တမ်းဟာ
အသားတစ်နဲ့လည်းတူတယ်။

တစ်နေ့လုံးအပူပေးထားတဲ့ သံအိုးကင်းကြီးထဲကို အသား
တုံးလေးတစ်တုံး ပစ်ချလိုက်မယ်ဆိုရင် အဲဒီအသားတုံးကလေး
ဟာ ရှုကနဲ မြည်ပြီးတော့ ချက်ချင်းပဲ လောင်ကျွမ်းကြေမွသွား
ရတယ်။

သံပူအိုးကင်းထဲ ထည့်လိုက်တဲ့ အသားတုံးဟာ သံပူအိုးထဲ
မှာ ကြာရှည်စွာတည်တံ့ခြင်းမရှိဘူး။

ထည့်လိုက်တာနဲ့ တပြိုင်နက်ထဲ ချက်ချင်းပဲ လောင်ကျွမ်း

တူးခြစ်ပြီးတော့ ကွယ်ပျောက်သွားရတယ်။

သံပူအိုးကင်းထဲက အသားတစ်တစ်ခုရဲ့ သက်တမ်း

သံပူအိုးကင်းထဲက အသားတစ်တစ်ခုရဲ့

ဖြစ်တည်ရှင်သန်ခွင့်ဟာ

အချိန်ကာလ အင်မတန် တိုတောင်းတယ်။

အဲဒီလိုပါပဲ၊

လူသားတွေရဲ့အသက်ဟာလဲ

အင်မတန်တိုတောင်းလှပါတယ်။

ဘယ်လောက်မှ မကြာပါဘူး။

သံပူအိုးကင်းထဲက အသားတစ်တစ်ခုရဲ့သက်တမ်းလို့

ပျောက်ပျက်လွယ်ပါတယ်။

ဘဝဆိုတာ

သားသတ်ရုံသွားနေတဲ့ နွားတစ်ကောင်

လူသားတွေရဲ့အသက်၊ လူသားတွေရဲ့ သက်တမ်းဟာ
အသတ်ခံရမယ့် နွားနဲ့လဲတူတယ်။

သားသတ်ရုံမှာ သတ်ဖို့ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ နွားတစ်ကောင်
ကို သားသတ်ရုံရှိရာ ခေါ်သွားမယ်ဆိုရင်...

အဲဒီနွားရဲ့ ခြေလှမ်းတိုင်း၊ ခြေလှမ်းတိုင်းဟာ သားသတ်ရုံ
နဲ့နီးလာတယ်။ သေခြင်းတရားနဲ့ နီးလာတယ်။ အသတ်ခံရဖို့၊ သေ
ရဖို့နဲ့ နီးနီးလာတယ်။

သားသတ်ရုံဖက် ဦးတည်လျှောက်လှမ်းနေတဲ့ နွားဟာ
နွားဘဝမှာ ကြာရှည်စွာ တည်တံ့ခြင်းမရှိဘူး။

သားသတ်ရုံရောက်လို့ အသတ်ခံရတာနဲ့ တပြိုင်နက်ထဲ
ချက်ချင်းပဲ ကွယ်ပျောက်သွားရတယ်။

သားသတ်ရုံ သွားနေတဲ့ နွားတစ်ကောင်ရဲ့ သက်တမ်း၊

သားသတ်ရုံ သွားနေတဲ့ နွားတစ်ကောင်ရဲ့

ဖြစ်တည်ရှင်သန်ခွင့်ဟာ

အချိန်ကာလ အင်မတန် တိုတောင်းတယ်။

အဲဒီလိုပါပဲ၊

လူသားတွေရဲ့အသက်ဟာလဲ

အင်မတန် တိုတောင်းလှပါတယ်။

သားသတ်ရုံသွားနေတဲ့ နွားတစ်ကောင်လို

ပျောက်ပျက်လွယ်ပါတယ်။

ဆိုရင်... မိမိရဲ့အဆုံးအမကို ပိုပြီး လေးနက်စေချင်လို့ပါ။

ဘယ်လိုလေးနက်သွားသလဲဆိုတော့ ...

လူ့သက်တမ်းတိုလှပါတယ်လို့ ဆုံးမခဲ့တဲ့ အရကဆရာကြီးတို့၊ ခေတ်တုန်းက လူ့သက်တမ်းဟာ ဘယ်လောက်ရှည်သလဲဆိုရင် အနစ်ခြောက်သောင်းရှည်တယ်။

ဒီကနေ့ခေတ် သက်တမ်းနဲ့ကြည့်လိုက်ရင်တော့ အနစ်ခြောက်သောင်းဆိုတာ အသက်တမ်းရှည်လိုက်တာ၊ ကုန်ခဲလိုက်တာလို့ ထင်စရာကြီးပါ။

အဲဒီလောက်သက်တမ်းရှည်တဲ့ခေတ်မှာတောင်မှ လူ့သက်တမ်းဟာ တိုလိုက်တာလို့ ပညာရှိသူတော်ကောင်းများ ဆင်ခြင်နုလုံးသွင်းပြီး၊ ကုသိုလ်ကောင်းမှုပြုခဲ့ကြသေးတယ်ဆိုရင် ...

ချစ်သားတို့၊ ချစ်သမီးတို့၊ ဒီကနေ့ခေတ် လူ့သက်တမ်းမှာ လူ့သက်တမ်းတိုလိုက်တာလို့ ပိုပြီးတော့ဆင်ခြင်သင့်တာပေါ့၊ ဆင်ခြင်ပြီးတော့ ကုသိုလ်ကောင်းမှုတွေပိုပြီးတော့ ပြုသင့်တာပေါ့။

အသက်ရှင်နေရပြန်တော့လည်း ချမ်းချမ်းသာသာ သက်သက်သာသာနဲ့ ရှင်ရသလားဆိုတော့ ...
ဗဟုဒုက္ခံ ဗဟုပါယာသံ၊

ဆင်းရဲခြင်း၊ ပင်ပန်းခြင်းကသာများတယ်။
“လူ့သက်တမ်းက တိုလိုက်တာ။ အသက်ရှင်နေရပြန်တော့လဲ ဆင်းရဲခြင်းတွေကသာ များလိုက်တာ၊ ပင်ပန်းခြင်းတွေ

ရှင်သန်ခြင်းလဲ အင်မတန်ဆင်းရဲ

အဲဒီလို ဥပမာခုနစ်မျိုးနဲ့ လူ့သက်တမ်းတိုတောင်းတဲ့ အကြောင်း ပြောပြီးတော့ ...

တပည့်တို့ ... အဲဒီလို လူ့သက်တမ်းတိုတဲ့အကြောင်းကို အမြဲမပြတ် ဆင်ခြင်ပြီးတော့ ကုသိုလ်ကောင်းမှုကိုပြုကြပါ။ မြတ်သောအကျင့်ကို ကျင့်ကြပါလို့ အရကဆရာကြီးက ဆုံးမတယ်။

အမှန်ကတော့အဲဒီအဆုံးအမကို မြတ်စွာဘုရားရှင်က ဆုံးမချင်တာပါပဲ။

သို့သော်လည်း တိုက်ရိုက်မဆုံးမဘဲ အရကဆရာကြီးဆုံးမခဲ့တာကို နမူနာပေးပြီးဆုံးမတာဟာ ဘာရည်ရွယ်ချက်လဲ

ကသာ များလိုက်တာ” လို့ ပညာရှိသူတော်ကောင်းများ ဆင်ခြင် နှလုံးသွင်းခဲ့ကြပါတယ်။

အသက်ရှင်ရတာ ပင်ပန်းဆင်းရဲလိုက်တာလို့ ပြောခဲ့တဲ့ အရကဆရာကြီးတို့ရဲ့ ခေတ်တုန်းက အနာရောဂါဆိုလို့ ဘာပဲရှိ သလဲဆိုရင် ...

ဆဋ္ဌေဝ အာဗာဓာ အဟောသုံ။

ရောဂါခြောက်မျိုးပဲရှိတယ်။

သီတံ၊ ဥဏှံ၊ ဇိယစ္ဆာ၊ ဝိပါသာ၊ ဥစ္စာရော၊ ပဿာဝေါ။

(၁) သီတံ - အေးတာ ရောဂါ၊

(၂) ဥဏှံ - ပူတာ ရောဂါ၊

(၃) ဇိယစ္ဆာ - ထမင်းဆာတာ ရောဂါ၊

(၄) ဝိပါသာ - ရေငတ်တာ ရောဂါ၊

(၅) ဥစ္စာရော - ကျင်ကြီးစွန့်ချင်တာ ရောဂါ၊

(၆) ပဿာဝေါ - ကျင်ငယ်စွန့်ချင်တာ ရောဂါ၊

ဒီကနေ့ခေတ်အနေနဲ့ ကြည့်လိုက်ရင်တော့ အဲဒီရော ဂါခြောက်မျိုးဟာ ရောဂါလို့တောင် သတ်မှတ်စရာ မဟုတ်ပါဘူး။

ဘာမှ မပြောပလောက်တဲ့ သဘောတရား ခြောက်မျိုးကို တောင်မှ အနာရောဂါလို့ သတ်မှတ်ပြီးတော့ အသက်ရှင်ရတာ ပင်ပန်းဆင်းရဲလိုက်တာလို့ ဆင်ခြင်နှလုံးသွင်းခဲ့သေးတယ်ဆိုရင်...

ဒီကနေ့ခေတ် အနာရောဂါတွေထူပြောလှတဲ့ခေတ်၊ စား

ဝတ်နေရေး ကျန်းမာရေးအတွက် ပင်ပင်ပန်းပန်း ရုန်းကန်လှုပ်ရှား ရတဲ့ ခေတ်မှာ အသက်ရှင်သန်နေရတာ ပင်ပန်းဆင်းရဲလိုက်တာ လို့ ပိုပြီးတော့ ဆင်ခြင်နှလုံးသွင်းသင့်ကြတာပေါ့။

အသိအလိမ္မာ ဉာဏ်ပညာရှိတဲ့ သူတော်ကောင်း ပုဂ္ဂိုလ် တွေဟာ အသက်ကိုကဲ့ရဲ့ရှုတ်ချကြရပါမယ်။

“အသက်ကို ကဲ့ရဲ့ရှုတ်ချရမယ်” ဆိုတာ “လူ့သက်တမ်း ဟာတိုတောင်းလိုက်တာ၊ အင်မတန်ကုန်လွယ်လိုက်တာ လို့ ဉာဏ် နဲ့ဆင်ခြင်ရမယ်” လို့ဆိုလိုတာပါပဲ။

မွေးလာတုန်းက အဖော်မပါဘူးဆို

မွေးဖွားလာတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်ရဲ့ မသေရခြင်းဆိုတာ မရှိပါဘူး။ မွေးဖွားလာတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်မှန်ရင်တော့ မုချသေရမှာပဲ။ မသေဘူးဆိုတာမရှိဘူး။

သေခြင်းတရား

ရောက်မလာမယ့်အချိန်ဆိုတာ

မရှိဘူး။

အချိန်မရွေး သေခြင်းတရားက ရောက်လာနိုင်တယ်။

လူတစ်ယောက်ဟာ အချိန်မရွေး သေဆုံးသွားနိုင်တယ်။

ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ လူ့ရဲ့ ခန္ဓာမှာ သေခြင်းတရားက

အမြဲတမ်းကပ်ပြီးတော့ လိုက်ပါလာလို့ပါပဲ။

လူသားတွေမွေးဖွားလာတဲ့အခါမှာ လက်ချည်းဗလာပဲ ဘာမှအဖော်မပါဘူးလို့ ဆိုကြပေမယ့် မျက်စိနဲ့ မြင်ရတဲ့အဖော် သာ မပါတာပါ။ မျက်စိနဲ့ မမြင်ရတဲ့ “သေခြင်းတရား” တည်းဟူသော အဖော်ကတော့ လူတိုင်းမှာ ပါလာကြတယ်။

အဲဒီအဖော်ကလည်း အဖော်ကောင်းမဟုတ်ဘူး။ အဖော်ဆိုး။

ကိုယ့်ကို ဘယ်အချိန်သတ်ဖြတ်ရမလဲလို့ အမြဲတမ်း အကွက်ချောင်းနေတဲ့ အဖော်ဆိုးပဲ။

လက်ထဲမှာသံလျက်ကိုင်ထားတဲ့ လူသတ်သမားဟာ မိမိ သတ်ရမယ့်လူရဲ့ လည်ပင်းပေါ်မှာ သံလျက်ကြီးဝဲပြီးတော့ အမြဲတမ်း နောက်ကနေ ထပ်ချပ်မကွာ လိုက်ပါလာသလို

လူသားတိုင်းရဲ့ ခန္ဓာမှာလည်း သေခြင်းတရားဟာ ထပ်ချပ်မကွာ ကပ်ပြီးတော့ လိုက်ပါလာတယ်။

အမိဝမ်းခေါင်းတည်းဟူသော မြေကြီးထဲကနေ ထွက်လာတဲ့ လူသားတည်းဟူသော မှိုကလေးတွေရဲ့အပေါ်မှာလည်း သေခြင်းတရားတည်းဟူသော မြေမှုဲကလေးတွေဟာ ကပ်ပြီးတော့ ပါလာတယ်။

ပကတိမှိုမှာ ကပ်နေတဲ့မြေမှုဲကလေးတွေ၊ သဲမှုဲကလေးတွေက ရေနဲ့ထိပ်ကာထိပ်ကာ ဆေးကြောသုတ်သင်လိုက်မယ်ဆိုရင် ပြောင်စင်သွားနိုင်သေးတယ်။

လူသားတွေရဲ့ခန္ဓာမှာ ကပ်ပါလာတဲ့ သေခြင်းတရားဆိုတဲ့ မြူမှုဲ၊ မြေမှုဲ၊ သဲမှုဲကလေးတွေကတော့ ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ ဆေးကြောသုတ်သင်ဖယ်ရှားပစ်လို့ မရဘူး။

ခန္ဓာရယ်လို့ရှိရင် သေခြင်းတရားဆိုတာ ရှိနေတော့မှာပဲ။

ဘဝဆိုတာ မှိုပွင့်တစ်ခု

တရားနာပရိသတ်များ၊

မိုးတွင်းကာလ မှိုတွေထွက်လာတာ ကြည့်လိုက်ကြပေါ့။

မြေကြီးထဲကနေ မှိုတွေထွက်လာတာ ထွက်လာသမျှ သောမှိုတွေရဲ့ဦးထိပ်မှာ မြေမှုဲကလေးတွေ၊ သဲမှုဲကလေးတွေ ကပ်ပြီးတော့ပါလာတယ်။

မြေမှုဲကပ်ပါမလာတဲ့ မှိုဆိုတာ မရှိဘူး။

မြေကြီးထဲက ထွက်လာတဲ့မှိုမှန်သမျှရဲ့ထိပ်မှာ မြေမှုဲလေးတွေ ကပ်ပါလာတယ်။

အဲဒီလိုပါပဲ ...

နေထွက်လာတာ ဝင်ဖို့ပါ

နေလုံးကြီးထွက်လာတာကြည့်လိုက်ပါ။

ထွက်လာတဲ့ နေလုံးကြီး တရွေ့ရွေ့နဲ့ သွားနေတာ ဘာအတွက်သွားနေတာလဲဆိုရင် ချုပ်ပျောက်ဖို့၊ ကွယ်ဝင်ဖို့အတွက်ကိုပဲ သွားနေတာ။

ထွက်လာတဲ့နေလုံးကြီး ရွေ့လျားသွားနေတာဟာ ကွယ်ပျောက်မယ့်ဖက်ကို ရွေ့လျားပြီးသွားနေသလို....

မွေးဖွားလာတဲ့ သတ္တဝါတိုင်း၊ သတ္တဝါတိုင်းဟာလည်း သေခြင်းတရားဆီကိုပဲ ဦးတည်ပြီးတော့ သွားနေကြရတာပဲ။

လူသားတိုင်း၊ လူသားတိုင်းဟာ သေမယ့်နေ့၊ သေမယ့်

အချိန်ကို စောင့်ပြီးတော့နေကြရတာပါပဲ။

သေမယ့်နေ့၊ သေမယ့်အချိန်ကို စောင့်ရင်းနဲ့ ရုန်းကန်လှုပ်ရှားနေကြရတာပါပဲ။

သေမယ့်နေ့ကို ထမင်းစားရင်းစောင့်နေရတယ် ဆိုတဲ့ စကားထက် သေမယ့်နေ့ကို ဆင်းရဲဒုက္ခမျိုးစုံ ခံစားရင်းစောင့်နေရတယ် ဆိုတဲ့စကားက လူသားတွေအတွက် ပိုပြီးမှန်ပါတယ်။

နေထွက်လာတာ ဝင်ဖို့ပဲ မဟုတ်လား။

မွေးဖွားလာတာ သေဆုံးဖို့ပဲ မဟုတ်လား။

နေထွက်ခြင်းဟာ

နေဝင်ခြင်းမှာ

အဆုံးသတ်သလို

မွေးဖွားခြင်းဟာလဲ

သေဆုံးခြင်းမှာ

နိဂုံးချုပ်ရတာပဲ

မဟုတ်လား။

အိုလူသား! သင့်ခေါင်းမှာ မီးလောင်နေပြီ

သင်ဘာဆက်လုပ်မလဲ

မသေခင်လုပ်ရမယ့်အလုပ်က နှစ်ခုပါ။

(၁) ကတ္တဲဗွဲ ကုသလဲ။

ကုသိုလ်ကောင်းမှု ပြုရမယ်။

(၂) စရိတဗွဲ ဗြဟ္မစရိယံ။

မြတ်သောအကျင့် ကျင့်ရမယ်။

“ကုသိုလ်ကောင်းမှု ပြုရမယ်” ဆိုတာက ဒါနကောင်းမှု၊ သီလကောင်းမှု၊ သမထကောင်းမှုလို့ခေါ်တဲ့ ကုသိုလ်ကောင်းမှု သုံးမျိုးကို ပြုလုပ်ရမယ်လို့ ဆိုလိုပါတယ်။

“မြတ်သောအကျင့် ကျင့်ရမယ်” ဆိုတာက သံသရာဝဋ်

ဆင်းရဲမှ အပြီးတိုင်လွတ်မြောက်သွားစေနိုင်တဲ့ ဝိပဿနာအကျင့်ကို ကျင့်ကြံအားထုတ်ရမယ်လို့ ဆိုလိုပါတယ်။

အနှစ်ချုပ်ကတော့ ဒါနအလုပ်၊ သီလအလုပ်၊ သမထအလုပ်၊ ဝိပဿနာအလုပ်၊ အလုပ်လေးမျိုးကို မဖြစ်မနေ လုပ်ကြရပါမယ်။

လုပ်တဲ့နေရာမှာလဲ ခေါင်းမီးလောင်နေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကို နမူနာထားပြီးတော့ မြန်မြန်ထက်ထက်၊ သွက်သွက်လက်လက် လုပ်ကြရပါမယ်။

ခေါင်းမှာမီးလောင်နေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်၊ တစ်နေရာကနေ မီးစလေးတစ်ခုနဲ့ ပစ်လိုက်လို့ ခေါင်းမှာမီးလောင်နေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ ဒီမီးဘယ်သူပစ်လိုက်တာလဲ၊ ဘယ်အရပ်မျက်နှာကလာတာလဲ၊ မီးကရော ဘာမီးလဲ၊ ရှားမီးလား၊ ဖယောင်းတိုင်မီးလား၊ ရေနံဆီမီးလား စသည်အားဖြင့် ...

မီးလာတဲ့အရပ်ကိုလည်း ကြည့်နေစရာ၊ ရှာနေစရာ မလိုဘူး။ ဘာမီးလဲဆိုတာကိုလည်း စူးစမ်းနေစရာ မလိုဘူး။

လောင်နေတဲ့မီးကို ငြိမ်းအောင်ငြိမ်းဖို့ပဲလိုတယ်။ မီးငြိမ်းတဲ့အလုပ်ဟာ မီးလောင်နေသူတစ်ယောက်အတွက် အရေးကြီးဆုံးအလုပ်ပဲ။

အဲဒီလောင်နေတဲ့မီး ငြိမ်းအောင်ငြိမ်းတဲ့နေရာမှာလည်း အေးအေးဆေးဆေးလေး ငြိမ်းနေလို့မဖြစ်ဘူး။ လျင်လျင်မြန်မြန်၊

သွက်သွက်လက်လက်၊ ခပ်သုတ်သုတ်ကလေး ငြိမ်းနိုင်မှဖြစ်မယ်။

အမြန်ဆုံး၊ အသွက်ဆုံးငြိမ်းနိုင်မှ ဆင်းရဲဒုက္ခက လွတ်မြောက်နိုင်တယ်။ ခေါင်းမီးကနေတစ်ဆင့် တစ်ကိုယ်လုံး မီးလောင်တဲ့ဘေး၊ သေရမယ့်ဘေးက လွတ်မြောက်နိုင်တယ်။

အဲဒီလိုပါပဲ....

ဒါန၊ သီလ၊ သမထနဲ့ တကွ ဝိပဿနာအလုပ်ကို အားထုတ်တဲ့နေရာမှာလဲ အေးအေးဆေးဆေး အားထုတ်နေရမှာမဟုတ်ဘူး။ ဖြေးဖြေးနှေးနှေး အားထုတ်နေရမှာမဟုတ်ဘူး။

လျင်လျင်မြန်မြန် အားထုတ်ရမှာ။

သွက်သွက်လက်လက် အားထုတ်ရမှာ။

ခပ်သုတ်သုတ် အားထုတ်ရမှာ။

မေ့မဖြစ်လုပ်ငန်းတွေကို

မေ့ပစ်နေကြတာ ဘာကြောင့်လဲ

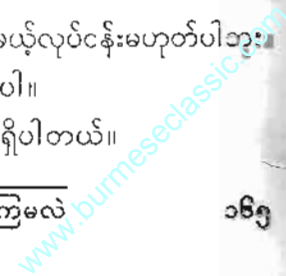
သေခြင်းတရားကို ကိုယ်နဲ့အဝေးကြီးလို့ သဘောထားရင် သတိသံဝေဂ အားနည်းသွားတတ်ပါတယ်။

သတိသံဝေဂအားနည်းရင် လူသားတိုင်း မလုပ်မဖြစ်လုပ်ရမယ့် အပ္ပမာဒလုပ်ငန်းတွေမှာ ခြေလှမ်းကြိုနေတတ်ပါတယ်။

အပ္ပမာဒလုပ်ငန်းဆိုတာ အမြဲမမေ့သင့်တဲ့လုပ်ငန်းလို့ အဓိပ္ပာယ်ရပါတယ်။

တစ်ခါတစ်ရံ သတိရမှ လုပ်ရမယ့်လုပ်ငန်းမဟုတ်ပါဘူး။ အမြဲသတိတရ လုပ်နေရမယ့်လုပ်ငန်းပါ။

အပ္ပမာဒလုပ်ငန်းက လေးမျိုးရှိပါတယ်။

ဒါနအပ္ပမာဒ၊

သီလအပ္ပမာဒ၊

သမထအပ္ပမာဒ နဲ့

ဝိပဿနာအပ္ပမာဒ တို့ဖြစ်ပါတယ်။

ဒါနအပ္ပမာဒဆိုတာ အမြဲသတိတရ မမေ့တမ်း ပြုလုပ်ရ မယ့် ပေးကမ်းမှု၊ စွန့်ကြဲမှု၊ လှူဒါန်းမှုလုပ်ငန်း ဖြစ်ပါတယ်။

သီလအပ္ပမာဒဆိုတာ အမြဲသတိတရ မမေ့တမ်းပြုလုပ် ရမယ့် ကိုယ်နှုတ်စောင့်ထိန်းမှု၊ ကိုယ်ကျင့်တရားကောင်းမွန်စေမှု လုပ်ငန်း ဖြစ်ပါတယ်။

သမထအပ္ပမာဒဆိုတာ အမြဲသတိတရ မမေ့တမ်းပြုလုပ် ရမယ့် စိတ်တည်ငြိမ်မှု၊ စိတ်စူးစိုက်မှုလုပ်ငန်းဖြစ်ပါတယ်။

ဝိပဿနာအပ္ပမာဒဆိုတာ အမြဲသတိတရ မမေ့တမ်းပြု လုပ်ရမယ့် ခန္ဓာဖြစ်စဉ် ဉာဏ်သက်ဝင်မှု၊ သဘာဝအမှန်တရားကို ပိုင်းခြားသိမြင်မှုလုပ်ငန်း ဖြစ်ပါတယ်။

မှတ်သားရလွယ်ကူအောင် တစ်နည်းပြောရရင်တော့...

ဒါနအပ္ပမာဒဆိုတာ..... စွန့်လွှတ်မှုလုပ်ငန်း၊

သီလအပ္ပမာဒဆိုတာ..... စောင့်ထိန်းမှုလုပ်ငန်း၊

သမထအပ္ပမာဒဆိုတာ..... စူးစိုက်မှုလုပ်ငန်း၊

ဝိပဿနာအပ္ပမာဒဆိုတာ.... စစ်ဆေးမှုလုပ်ငန်း၊

အပ္ပမာဒလုပ်ငန်းဆိုတာ ဒီ(စ)လေးလုံးလုပ်ငန်းပါပဲ။

ဒါနဆိုတာ ကိုယ်ပိုင်ဆိုင်ပစ္စည်း၊ ကိုယ်ပိုင်နိုင်တဲ့ အ ခွင့်အရေးကို ငြိတွယ်မှုကင်းစွာ အာလယပြတ် စွန့်လွှတ်ရတဲ့ အ လုပ်ဖြစ်လို့ ဒါနလုပ်ငန်းကို “စွန့်လွှတ်မှုလုပ်ငန်း” လို့ခေါ်ပါတယ်။

သီလဆိုတာ ကိုယ်လွန်ကျူးမှု၊ နှုတ်လွန်ကျူးမှုနှစ်ပါး မဖြစ်ပွားအောင် ကိုယ်နဲ့နှုတ်(ကာယကနဲ့ ဝစီကံ) ကို စောင့်ထိန်း ရတဲ့အလုပ်ဖြစ်လို့ သီလလုပ်ငန်းကို “စောင့်ထိန်းမှုလုပ်ငန်း” လို့ ခေါ်ပါတယ်။

သမထဆိုတာ ဂုဏ်တော်အာရုံ၊ မေတ္တာအာရုံ၊ ကသိုဏ်း အာရုံစတဲ့ အလိုရှိရာ အာရုံတစ်ခုခုမှာ ငြိမ်ဝပ်တည်နေအောင် စူးစိုက်ရတဲ့အလုပ်ဖြစ်လို့ သမထလုပ်ငန်းကို “စူးစိုက်မှုလုပ်ငန်း” လို့ ခေါ်ပါတယ်။

ဝိပဿနာဆိုတာ အမှန်တကယ်မရှိတဲ့ ပညတ်အပေါ်ယံ အသိတွေကို ခွာချထွင်းဖောက်ပြီး အမှန်တကယ်ရှိတဲ့ ပရမတ် သဘော၊ ရုပ်ခန္ဓာ၊ နာမ်ခန္ဓာသဘောတွေကို အရှိမှန်၊ အဖြစ်မှန် အတိုင်းအတိအကျသိအောင်စစ်ဆေးရတဲ့အလုပ်ဖြစ်လို့ ဝိပဿနာ လုပ်ငန်းကို “စစ်ဆေးမှုလုပ်ငန်း” လို့ ခေါ်ပါတယ်။

ဒီအပ္ပမာဒလုပ်ငန်း(စ-လေးလုံးလုပ်ငန်း)ဟာ လူသား တိုင်း မလုပ်မဖြစ် အမြဲလုပ်ရမယ့်လုပ်ငန်းတွေ ဖြစ်ပါတယ်။ လူသားတိုင်းရဲ့ “မေ့မဖြစ်လုပ်ငန်း” တွေပါ။

သံသရာက လွတ်မြောက်ချင်သူတွေအတွက်လဲ ဒီလုပ်

ငန်းလေးမျိုးဟာ မလုပ်မဖြစ်တဲ့ မေ့မဖြစ်လုပ်ငန်းတွေ ဖြစ်ပါတယ်။

သံသရာက လုံးဝ မလွတ်မြောက်ချင်၊ သံသရာထဲမှာပဲ အဆုံးမရှိ ပျော်မွေ့ချင်တဲ့သူတွေအတွက်လဲ ဒီလုပ်ငန်းလေးမျိုးဟာ မလုပ်မဖြစ်တဲ့ မေ့မဖြစ်လုပ်ငန်းတွေ ဖြစ်ပါတယ်။

မေ့မဖြစ်လုပ်ငန်းလေးမျိုးကို အမြဲမမေ့လုပ်နေမှသာ သံသရာက လွတ်မြောက်ချင်သူကလဲ အမြန်ဆုံး လွတ်မြောက်ခွင့်ရပါလိမ့်မယ်။

သံသရာမှာ ပျော်မွေ့ချင်သူကလဲ သံသရာမှာ အထက်တန်းကျကျ၊ အဆင့်အတန်းမြင့်မြင့်၊ အပူအပင်ကင်းကင်း ပျော်မွေ့ခွင့်ရပါလိမ့်မယ်။

ဒါ့ကြောင့် ဒီအပွမာဒလုပ်ငန်း၊ စ-လေးလုံး လုပ်ငန်းဟာ သံသရာမှ လွတ်ချင်သူ၊ မလွတ်ချင်သူအားလုံးရဲ့ မေ့မဖြစ်လုပ်ငန်းတွေဖြစ်ပါတယ်။

မေ့မဖြစ်လုပ်ငန်းတွေကို မေ့ပစ်နေကြတာ၊ လုံးဝ မေ့မပစ်တောင် တစ်ရံတစ်ခါမှ သတိရနေကြတာဟာ သေခြင်းတရားကို ကိုယ်နဲ့ ဘာမှမသက်ဆိုင်သလို သဘောထားနေကြလို့ပါပဲ။

သေခြင်းတရားနဲ့ ကိုယ်နဲ့ တစ်ကမ္ဘာစီ ခြားနေတယ်၊ အဝေးကြီးပဲလို့ အထင်ရောက်နေကြလို့ပါပဲ။

ငါသေဖို့ အဝေးကြီးလို့ပါသေးတယ်၊ ငါမသေနိုင်သေးပါ

ဘူး။ ငါဘယ်တော့မှ သေမှာမဟုတ်ပါဘူးလို့ ထင်မြင်ယူဆနေတဲ့ သူဟာ အပွမာဒလုပ်ငန်းတွေနဲ့ ရှောင်ခွာရှောင်ခွာလုပ်နေမှာ သေချာပါတယ်။

သေခြင်းတရားနဲ့
ဝေးနေတဲ့သူဟာ
မသေခြင်းတရားနဲ့လဲ
ဝေးနေဦးမှာပါပဲ။

www.burmeseclassic.com

သေမယ်ဆိုတာ အစကကြိုသိခဲ့ရင်

လောကမှာ ကိုယ်ကမသွားပဲ သူ့အလိုလို နီးလာတဲ့အရာ ဟာ သေခြင်းတရားဖြစ်ပါတယ်။

သေခြင်းတရားကို ကိုယ်နဲ့အနီးဆုံးလို့ သဘောထားမယ် ဆိုရင် သတိသံဝေဂ အားကောင်းလာတတ်ပါတယ်။

သတိသံဝေဂ အားကောင်းလာရင် လူသားတိုင်း မလုပ်မ ဖြစ်လုပ်ရမယ့် အပ္ပမာဒလုပ်ငန်း(မေ့မဖြစ်လုပ်ငန်း)တွေမှာ ခြေ လှမ်းစိပ်၊ ခြေလှမ်းသွက်လာရစမြဲပါပဲ။

သေခြင်းတရားကို ကိုယ့်ရဲ့ အနီးကပ်ဆုံးမိတ်ဆွေအဖြစ် လက်ခံလိုက်တာနဲ့ တပြိုင်နက် ကိုယ့်စိတ်၊ ကိုယ့်ဘဝဟာ အလုပ်

ကောင်း၊ အလုပ်မှန်တွေနဲ့ တစ်သားတည်း ဖြစ်သွားပါတယ်။

အချိန်ပိုင်းအတွင်း သေရတော့မယ်လို့ သေချာပေါက် သိ နေတဲ့ လူတစ်ယောက်ဟာ ကောင်းရာကောင်းကြောင်း အလုပ်တွေ မှာပဲ စိတ်ညွတ်ထားတော့မှာပါ။

တကယ်သေရတော့မယ့် အခြေအနေမျိုးကျမှ(သေပေါက် သေဝကျမှ)သေခြင်းတရားကို လက်ခံမိရင်တော့ အလုပ်ကောင်း၊ အလုပ်မှန်တွေလုပ်ဖို့ အချိန်နှောင်းသွားပါပြီ။အချိန်နည်းသွားပါ ပြီ။

တကယ်မသေရသေးခင် ဟိုအဝေးကြီးကတည်းက သေ ခြင်းတရားကို လက်ခံထားမယ်ဆိုရင်တော့ အလုပ်ကောင်း၊ အလုပ် မှန်တွေလုပ်ဖို့ အချိန်တွေ အများကြီးရပါတယ်။အလုပ်တွေလည်း အများကြီးပြီးနိုင်ပါတယ်။ လမ်းဆုံးပန်းတိုင်ထိလဲ ရောက်သွား နိုင်ပါတယ်။

သေခြင်းတရားကို ကိုယ့်အနီးအနားမှာ လက်သပ်မွှေးမြှူ ထားခြင်းဟာ ကိုယ့်ဘဝရဲ့လောကီ၊ လောကုတ္တရာ တိုးတက်ကြီး ပွားခြင်းအကြောင်းပါပဲ။

သေခြင်းတရားနဲ့ နီးတဲ့သူဟာ မသေခြင်းတရားနဲ့လဲ နီးနေပါပြီ။

မြတ်စွာဘုရားရှင် လက်ထက်တုန်းက သာဝတ္ထိမြို့အနီး မြစ်တစ်ဖက်ကမ်းမှာ ကုန်သည်ကြီးတစ်ယောက် နောက်ပါလှည်း ငါးရာနဲ့အတူ လှည်းဝိုင်းဖွဲ့ပြီး စတည်းချနေထိုင်ခဲ့ဖူးပါတယ်။

သာဝတ္ထိမြို့နဲ့ မိုင်ပေါင်းများစွာဝေးကွာတဲ့ ဗာရာဏသီမြို့ ကနေ လှည်းငါးရာအပြည့် အထည်အလိပ်တွေတင်ပြီး သာဝတ္ထိမြို့ ရဲ့ ခုနစ်ရက်ကြာကျင်းပတဲ့ နက္ခတ်သဘင်ပွဲမှာ ရောင်းဝယ်ဖောက် ကားဖို့ ထွက်လာခဲ့တာပါ။

သာဝတ္ထိမြို့ရောက်လုနီး မြစ်တစ်ခုနားအရောက်မှာတော့ မနက်ဖြန်မှ သာဝတ္ထိဘက်ကူးမယ်ဆိုပြီး မြစ်ကမ်းအနီးမှာ လှည်း တွေချွတ်၊ လှည်းဝိုင်းဖွဲ့ပြီး တစ်ညတာ စခန်းချ နားနေခဲ့ပါတယ်။

ညရောက်တော့ မမျှော်လင့်ဘဲ မိုးကြီးသည်ထွန်စွာ ရွာ သွန်းလိုက်တဲ့အတွက် မြစ်ရေ တလကြမ်းစီးဆင်းပြီး မြစ်ရေကြီး၊ မြစ်ရေလျှံသွားခဲ့ပါတယ်။

ခုနစ်ရက်လုံးလုံး ရေမကျတဲ့အတွက် သာဝတ္ထိဘက်ကူးလို့ မရဖြစ်သွားပါတယ်။

ခုနစ်ရက်လွန်လို့ မြစ်ရေလဲ ကူးလို့ရရော၊ သာဝတ္ထိမြို့က နက္ခတ်သဘင်ပွဲလဲ ပြီးရောဆိုတော့ ကုန်သည်ကြီးမှာ အခက်တွေ့ ရပါတော့တယ်။

ထွက်လာခဲ့တဲ့ ခရီးက ဝေးလံလွန်းလှတဲ့အတွက် အထည် အလိပ်တွေ ပြန်သည်သွားရင် အပြန်ခရီးမှာအချိန်လည်းကြာ၊ လူ

လည်းပန်း၊ စရိတ်လည်းထောင်းမှာမို့ ဗာရာဏသီ မပြန်တော့ဘဲ ဒီလှည်းဝိုင်းမှာပဲ စခန်းချနေထိုင်ရင်း အထည်တွေ တဖြည်းဖြည်း ကုန်အောင်ရောင်းတော့မယ်၊ နွေရော၊ မိုးရော၊ ဆောင်းရော ဒီနေ့ ရာမှာပဲနေတော့မယ်၊ တစ်နှစ်လုံး ဒီမှာနေ၊ ဒီမှာစီးပွားရေးလုပ် ပြီးမှ ဗာရာဏသီပြန်တော့မယ်လို့ ကုန်သည်ကြီးက ဆုံးဖြတ် လိုက်ပါတယ်။

အဲဒီလိုဆုံးဖြတ်လိုက်တဲ့အချိန်မှာ မြတ်စွာဘုရားရှင်က သာဝတ္ထိမြို့တွင်းမှာ ဆွမ်းခံကြွနေပါတယ်။

ကုန်သည်ကြီးရဲ့စိတ်အကြံကို သိတော်မူတဲ့အတွက် မြတ် စွာဘုရားရှင်က ပြုံးတော်မူပါတယ်။

နောက်ထပ်ခုနစ်ရက်သာ အသက်ရှင်ရတော့မယ့်သူက တစ်နှစ်လုံး သာဝတ္ထိမှာနေဖို့ ကြံစည်နေပါလားဆိုတဲ့ အသိနဲ့ ပြုံး တော်မူခြင်းပါပဲ။

ပြုံးရခြင်းအကြောင်း အရှင်အာနန္ဒာကို ပြောပြတော့ အ ရှင်အာနန္ဒာက မြတ်စွာဘုရားထံ ခွင့်ပန်ပြီး ကုန်သည်ကြီးရှိရာ လှည်းဝိုင်းကို ဆွမ်းခံကြွတော်မူပါတယ်။

ဆွမ်းလောင်းလာတဲ့ကုန်သည်ကြီးကို “အသက်ရဲ့အန္တ ရာယ်ဆိုတာ သိဖို့မလွယ်ကြောင်း၊ အချိန်မရွေး၊ နေရာမရွေးမှာ အရွယ်မရွေး သေသွားနိုင်တဲ့အတွက် မသေခင် ကိုယ်ပိုင်တဲ့ လော လောလတ်လတ်အချိန်ပိုင်းကလေးမှာ ဒါန၊ သီလ၊ သမထ၊ ဝိပ

သနာဆိုတဲ့ အပ္ပမာဒလုပ်ငန်းကြီးလေးရပ်ကို မမေ့မလျော့ ပြုသင့်ကြောင်း” အရှင်အာနန္ဒာက မိန့်ကြားတော်မူပါတယ်။

“နောက်ခုနစ်ရက်ပြည့်ရင် ဘဝတစ်ပါး ပြောင်းသွားရတော့မယ်လို့ မြတ်စွာဘုရားမိန့်တော်မူကြောင်း” ကိုပါ ပြောပြလိုက်တဲ့အတွက် ကုန်သည်ကြီးများ သတိသံဝေဂ အကြီးအကျယ် ရသွားပါတယ်။

ကိုယ့်ရဲ့ သေခြင်းတရားကို ကိုယ့်ရဲ့ အနီးအနားမှာ တွေ့မြင်လိုက်ရတော့ သတိသံဝေဂ အားကောင်းသွားတာပေါ့။

သေခြင်းတရားကြောင့် အင်အားကြီးမားစွာ ဖြစ်ထွန်းလာတဲ့ သတိသံဝေဂကို အခြေခံပြီး ကုန်သည်ကြီးဟာ အပ္ပမာဒလုပ်ငန်းကြီး လေးရပ်ကို ခြေလှမ်းသွက်သွက် အရှိန်ပြင်းပြင်း ပြုလုပ်အားထုတ်ပါတယ်။

ဘုရားအမှု့ရှိတဲ့ သံဃာတော်တွေကို ခုနစ်ရက်တိုင်တိုင် ဆွမ်းအလှူတွေပေး၊ သီလတွေ ဆောက်တည်ကျင့်သုံး၊ သမထ၊ ဝိပဿနာ၊ ဘာဝနာတရားတွေပွားများနဲ့ အပ္ပမာဒလုပ်ငန်းကြီးလေးရပ်ကို ဇယ်ဆက်သလို အကွက်စေ့စေ့ အားထုတ်လိုက်တာ ခုနစ်ရက်ပြည့်တဲ့နေ့မှာ သောတာပန် အရိယာပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်သွားခဲ့ပါတယ်။

“အသိဉာဏ်ကင်းမဲ့တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ အချိန်မရွေး၊ နေရာမရွေးမှာ အရွယ်မရွေး သေသွားနိုင်တယ်ဆိုတဲ့ အသက်ရဲ့

အန္တရာယ်ကို မသိမမြင် မဆင်ခြင်နိုင်တဲ့အတွက်....

ဒီနေရာမှာပဲ မိုးလေးလပတ်လုံး နေမယ်။

ဒီနေရာမှာပဲ ဆောင်းလေးလပတ်လုံး နေမယ်။

ဒီနေရာမှာပဲ နွေလေးလပတ်လုံး နေမယ်။

ဒီနေရာမှာပဲ တစ်နှစ်ပတ်လုံး နေမယ်လို့ လွဲမှားစွာ ကြံစည်ဆုံးဖြတ်တတ်ကြပါတယ်။”

အဲဒီ မြတ်စွာဘုရားတရားကို နာကြားရင်း သတိပဋ္ဌာန် ဝိပဿနာတရား ပွားများအားထုတ်လိုက်လို့ သောတာပန်ဖြစ်သွားခဲ့တာပါ။

တရားအဆုံး သောတာပန်ဖြစ်ပြီးတဲ့နောက် မြတ်စွာဘုရားနဲ့ သံဃာတော်တွေကို လိုက်ပို့ပြီး လှည်းဝိုင်း ကိုယ့်နေရာကိုယ် ပြန်အရောက် ခေါင်းမူးတယ်ဆိုပြီး အိပ်ရာပေါ် လှဲအိပ်လိုက်တာ လှဲအိပ်နေရင်းနဲ့ပဲ ဘဝတစ်ပါးပြောင်းသွားခဲ့ပါတယ်။

အပ္ပမာဒလုပ်ငန်းတွေကို ပြည့်စုံပြီးမြောက်အောင် အားထုတ်လုပ်ဆောင်နိုင်ခဲ့တဲ့အတွက် သေလွန်တဲ့အခါ တုသိတာနတ်ပြည်ကို လားရောက်ခဲ့ရပါတယ်။

တုသိတာနတ်ပြည်ရောက်ရတဲ့ လောကီအကျိုး၊ သောတာပန်ဖြစ်ရတဲ့ လောကုတ္တရာအကျိုးတွေဟာ သေခြင်းတရားကို အနီးကပ် သတိရလိုက်မိခြင်းရဲ့ အကျိုးတရားတွေပါပဲ။

ခုနစ်ရက်ပြည့်ရင် သေရမယ်ဆိုတာသာ အစတုကြိုမသိ

ခဲ့ရင်....

ကြိုသိပေမယ့်လဲ မသေခင်လုပ်ရမယ့်အလုပ်ကို မှန်မှန်
ကန်ကန် မဆုံးဖြတ်တတ်ခဲ့ရင်....

ဆုံးဖြတ်တတ်ပေမယ့်လဲ တကယ်လက်တွေ့ အလုပ်မလုပ်
ဖြစ်ခဲ့ရင်....

အခုလို လောကီ၊ လောကုတ္တရာ ကောင်းကျိုးတွေ ရလာ
မှာမဟုတ်ပါဘူး။

လူတိုင်းလူတိုင်း ကုန်သည်ကြီးလို သေခြင်းတရားကို
ကိုယ်နဲ့ အနီးကပ်ဆုံးနေရာမှာထားပြီး ရှုမြင်ဆင်ခြင်နိုင်ခဲ့မယ်ဆို
ရင် အံ့ဩဖွယ်ကောင်းလောက်အောင် လောကီ၊ လောကုတ္တရာ
ကောင်းကျိုးတွေ ရလာမှာ သေချာပါတယ်။

သေခြင်းတရားကို
ကြိုတွေးခြင်း၊ ကြိုသိခြင်းဟာ
လောကီ၊ လောကုတ္တရာ
အဖိုးတန်ရတနာသိုက်တွေကို
အမြန်ဆုံးတူးဖော်ပေးမယ့်
အကောင်းဆုံးလက်နက်ပါပဲ။

သေချိန်ကို ကြိုသိစေနိုင်သော
အာနာပါနသံတိပဋ္ဌာန်

ကိုယ်သေရမယ့်အချိန်ကို ကြိုတင်ပြီး အတိအကျ သိရ
ခြင်းဟာ ကိုယ့်အတွက် လောကီဖက်မှာရော၊ လောကုတ္တရာဖက်
မှာပါ တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်ပါဘူး။

မလွဲမသွေ ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့ရမယ့် အခက်အခဲတစ်ခုအ
တွက် ကြိုတင်ပြင်ဆင်ခွင့်ရမယ်၊ ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားနိုင်မယ်
ဆိုရင် အဲဒီအခက်အခဲကို အလွယ်တကူနဲ့ သက်သက်သာသာ
ကျော်လွှားနိုင်မှာပါ။

သေမှာကို ကြိုသိရင် သေဖို့အတွက် ကြိုတင်ပြင်ဆင်နိုင်
တာပေါ့။

အကောင်းဆုံးသေခြင်းနဲ့ သေခွင့်ရအောင် လေကျင့်ထား နိုင်တာပေါ့။

“သေခြင်းတရား ဘယ်အချိန်မှာ လာမလဲ၊ ကိုယ့်ဖက်က တော့ သေဖို့ အဆင်သင့်ပဲ” လို့ ကြွေးကြော်နိုင်ဖို့အတွက် သေခြင်းတရားကို ကြိုတင်လက်ခံထားဖို့ လိုအပ်ပါတယ်။

သေခြင်းတရားကို ကြိုတင်လက်ခံထားပြီးထားနဲ့ တပြိုင်နက် သေဖို့ အဆင်သင့်ဖြစ်စေမယ့်အလုပ်တွေကို မမေ့မလျော့ပြုလုပ်အားထုတ်ရပါမယ်။

သေခြင်းတရားက အပြီးတိုင်လွတ်မြောက်စေမယ့်အလုပ်၊ အသေလွတ်ကြောင်းအလုပ်တွေကိုလုပ်ထားနိုင်ရင်တော့အကောင်းဆုံးပါပဲ။

အသေလွတ်ကြောင်းအလုပ်ကို ဆုံးခန်းတိုင်ရောက် ကိစ္စပြီးမြောက်အောင် လုပ်ထားနိုင်သူအတွက်တော့ သေခြင်းတရားဟာ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်စရာမဟုတ်ပါဘူး၊ ပြုံးပျော်ကြည်နူးစရာပါ။

မသိခြင်းငါးပါးနဲ့ အသက်ရှင်နေရတဲ့လူသားတွေအတွက် ကိုယ်သေရမယ့်အချိန်ကို ကြိုတင်ပြီး အတိအကျသိဖို့ဆိုတာ အင်မတန်ခက်ခဲတဲ့ ကိစ္စရပ်ကြီးဖြစ်ပါတယ်။

ဒါပေမယ့် အဲဒီ အခက်ခဲဆုံးကိစ္စကို အလွယ်တကူသိနိုင်တဲ့နည်းလမ်းရှိပါတယ်။

အဲဒါကတော့ အာနာပါနကမ္မဋ္ဌာန်း အားထုတ်ခြင်းပါပဲ။ အာနာပါနသတိပဋ္ဌာန်တရား ပွားများအားထုတ်လို့ ရဟန်း ကိစ္စ ပြီးမြောက်သွားတဲ့ ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်မြတ်များဟာ မိမိတို့ ဖရိနိဗ္ဗာန်ပြုရမယ့် အချိန်အခါကို မိနစ်၊ စက္ကန့်မလွဲအတိအကျကြိုတင်သိမြင်နိုင်ကြပါတယ်။

အာနာပါနကမ္မဋ္ဌာန်းမှတစ်ပါးသော တစ်ခြားကမ္မဋ္ဌာန်းတွေနဲ့ ပေါက်မြောက်သွားတဲ့ ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်တွေကတော့ ဖရိနိဗ္ဗာန်ပြုရမယ့်အချိန်ကို ကြိုသိဖို့မသေချာပါဘူး။

သိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်လဲရှိသလို မသိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်လဲ ရှိပါတယ်။ မသိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်က ပိုများပါတယ်။

အာနာပါနကမ္မဋ္ဌာန်းပိုင်ရှင်ကတော့ အဲလိုမဟုတ်ပါဘူး။ သေချာပေါက် သိကိုသိပါတယ်။

ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်ဆိုတာ အသာထားလိုက်ပါဦး။

အာနာပါနသတိပဋ္ဌာန်ကို အထိုက်အလျောက် ပေါက်မြောက်အောင် ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် အားထုတ်ထားတဲ့ ပုထုဇဉ်ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်တွေတောင်မှ ကိုယ်သေရမယ့်အချိန်ကို ကြိုတင်ပြီး အတိအကျ သိနိုင်ကြပါတယ်။ တစ်ချို့လည်း အနီးစပ်ဆုံး သိနိုင်ကြပါတယ်။

ကြိုတင်သိကြတဲ့အတွက် ကိုယ့်အလောင်းကိုယ် ကြိုတင်မြင်ဆင် သွားသူတွေ၊ ကြိုတင်စီမံပြောကြားသွားသူတွေ မရေ

မတွက်နိုင်အောင် ရှိပါတယ်။

သေခါနီးမှာ ကိုယ့်ဖာသာကိုယ် ရေမိုးချိုး၊ အဝတ်အစားအသစ်လဲ၊ အသုဘမှာ လှူဖို့မှာကြားပြီး ပြုံးပြုံးလေး သေသွားသူတွေ အများကြီးပါပဲ။

တစ်ခါတုန်းက သီဟိုဠ်ကျွန်း၊ စိတ္တလတောင်မှာ သီတင်းသုံးတဲ့ မထေရ်ကြီးတစ်ပါး လပြည့်ဥပုသ်နေ့ တစ်ခုမှာ သံဃဥပုသ် ပြုအပြီး ကိုယ့်ကျောင်းမှာကိုယ် သံဃာအများနဲ့ ခြံရံသီတင်းသုံးနေပါတယ်။

ကောင်းကင်ထက်က လရောင်ကို မော်ကြည့်ရင်း မိမိရဲ့ သက်တမ်းအကြွင်း အပိုင်းအခြားကို ဆင်ခြင်နုလုံးသွင်းနေရာက တပည့်သံဃာများဖက် ပြန်လှည့်ပြီးတော့ ခုလို မိန့်ကြားတော်မူလိုက်ပါတယ်။

“ငါ့ရှင်တို့ ...၊ သင်တို့ ဘယ်လိုပုံစံမျိုးနဲ့ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုတာကို မြင်ဖူးကြသလဲ”

ဒီလိုမေးလိုက်တော့ တစ်ချို့တပည့်တွေက “နေရာမှာထိုင်လျက် ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုတာကို မြင်ဖူးပါတယ်ဘုရား”

တစ်ချို့တပည့်တွေက...

“ကောင်းကင်မှာ တင်ပျဉ်ခွေလျက် ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုတာကို မြင်ဖူးပါတယ်ဘုရား”

စသည်အားဖြင့် ကိုယ်မြင်တွေ့ဖူးတဲ့ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုပုံတွေ

ကို အသီးအသီး လျှောက်ထားကြပါတယ်။

“စကြိုန်လျှောက်လျက်နဲ့ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုတာကိုရော မြင်ဖူးကြသလား” လို့မေးတော့....

လုံးဝ မမြင်ဖူးသေးကြောင်း တပည့်သံဃာအားလုံးက လျှောက်ထားကြပါတယ်။

“ကောင်းပြီ ငါ့ရှင်တို့...၊ ဒါဖြင့် သင်တို့ကို စကြိုန်လျှောက်ရင်း ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုတာကို ငါအခုပြမယ်”

လို့မိန့်ကြားတော်မူပြီး စကြိုန်လျှောက်တဲ့လမ်း(စကြိုန်လှမ်း)ရဲ့ တစ်နေရာမှာ မျဉ်းကြောင်းတစ်ခု သားလိုက်ပါတယ်။

“ငါ့ရှင်တို့၊ ကြည့်ကြနော်၊ ငါစကြိုန်လမ်းရဲ့ ဒီဖက်ထိပ်ကနေ ဟိုဖက်ထိပ်အရောက် ကြွပြီး ပြန်လှည့်လာမယ်၊ ဟောဒီမျဉ်းသားထားတဲ့နေရာ ရောက်ရင် ရောက်ရောက်ခြင်းပရိနိဗ္ဗာန်ပြုမယ်။”

အဲဒီလို မိန့်ကြားတော်မူပြီး တပည့်သံဃာများရဲ့ ရှေ့မှောက်မှာ စကြိုန်ကြွပြတော်မူပါတယ်။

တပည့်သံဃာများက စကြိုန်အစအဆုံး တည်တည် ငြိမ်ငြိမ် ကြွလှမ်းနေတဲ့ မထေရ်ကြီးကို မျက်တောင်မခတ် ကြည့်စုကြည့်ညှိနေကြပါတယ်။

မထေရ်ကြီး မိန့်တော်မူတဲ့အတိုင်းပဲ စကြိုန်တစ်ကော်စွန်းဆနေ ပြန်လှည့်အလာ၊ မျဉ်းသားထားတဲ့ နေရာမှာ မြေတော်တစ်

ဖက်ပဲ နင်းချရရှိသေး၊ မတ်တပ်ရပ်ရက်နဲ့ အဲဒီစကြိုန်မျဉ်းနေရာ
မှာပဲ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုတော်မူခဲ့ပါတယ်။

အဲဒီမထေရ်ကြီးနည်းတူ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုမယ့်အချိန်(သေ
မယ့်အချိန်)ကို ကြိုသိပြီး စနစ်တကျ ကြိုတင်ပြင်ဆင် ပရိနိဗ္ဗာန်ပြု
သွားခဲ့တဲ့ အရှင်မြတ်တွေ မရေမတွက်နိုင်အောင် များပြားလှပါ
တယ်။

သေမယ့်အချိန်ကို ကြိုသိပြီး စနစ်တကျ ပြင်ဆင်သေ
သွားနိုင်တာဟာ အာနာပါနကမ္မဋ္ဌာန်း၊ အာနာပါနသတိပဋ္ဌာန်
ရဲ့ အကျိုးကျေးဇူးပါပဲ။

သေရမယ့်အချိန်ကို ကြိုသိခြင်းဟာ မင်္ဂလာတစ်ပါးပါ။
ကျန်းမာစွာ အသက်ရှင်ရခြင်းဟာ
လာဘ်ကြီးတစ်ပါး ဖြစ်သလို
ချမ်းသာစွာ သေဆုံးရခြင်းဟာလဲ
လာဘ်ကြီးတစ်ပါး ဖြစ်ပါတယ်။

ဘဝပြတ်အောင်အားမထုတ်နိုင်သေးသူအတွက် သေခါ
နီးမှာ တမလွန်ဘဝကူးကောင်းဖို့ အလွန်အရေးကြီးပါတယ်။

သေရမယ့်အချိန်ကို ကြိုသိရင် ဘဝကူးကောင်းဖို့အတွက်
စိတ်တိုင်းကျ ကြိုတင်ပြင်ဆင်နိုင်ပါတယ်။

သေရမယ့်အချိန်ကို ကြိုသိချင်တယ်ဆိုရင်တော့ အာနာပါ
ပါနသတိပဋ္ဌာန်တရားကို လေးလေးစားစား ပွားများအားထုတ်ကြ

ရဲ့ပါပဲ။

သေချိန်ကို ကြိုသိခြင်းရဲ့
အသေချာဆုံး အကြောင်းဖြစ်တဲ့
အာနာပါနကမ္မဋ္ဌာန်းကို
ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ အားထုတ်ကြဖို့
တိုက်တွန်းပါတယ်။

www.burmeseclassic.com

တကယ်မသေခင် အစမ်းသေကြည့်ကြရအောင်

ဒီဘဝဒီခန္ဓာနဲ့ သံသရာဝဋ်ဇာတ် အမြစ်ပြတ်အောင် အမထုတ်နိုင်သေးဘူးဆိုရင်တော့ သေလွန်ပြီးတဲ့နောက် ကောင်းသူဂုဏ်တော်ရောက်ဖို့ကိစ္စကို အရေးတကြီး ထည့်သွင်းစဉ်းစားရပါမယ်။

သောတာပန်၊ သကဒါဂါမ်၊ အနာဂါမ်၊ အရိယာပုဂ္ဂိုလ်များကတော့ ကောင်းရာသုဂတိရောက်ဖို့ သေချာပြီးသားပါ။

အောက်ဆုံးအရိယာဖြစ်တဲ့ သောတာပန်ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်သူအပြီဆိုရင်ပဲ အပါယ်လေးပါးဆိုတဲ့ မကောင်းရာဒုဂ္ဂတိကို လုံးဝမရောက်နိုင်တော့ပါဘူး။

သောတာပန်ပုဂ္ဂိုလ် သေလွန်ခါနီးမှာ အပါယ်လေးပါးတွေ ရောက်သွားစေနိုင်တဲ့ အာရုံဆိုး၊ နိမိတ်ဆိုးတွေ ထင်မြင်မလာနိုင်

တော့ပါဘူး။

သောတာပန်မှ မဖြစ်သေးဘူးဆိုရင်တော့ ဘယ်လောက်ကောင်းတဲ့ ပုထုဇဉ်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဘယ်လောက် အဆင့်မြင့်တဲ့သူတောင် စင်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ အကြောင်းမတော်ရင် အာရုံဆိုး၊ နိမိတ်ဆိုးတွေ ထင်မြင်လာပြီး အပါယ်လေးပါး ကျရောက်သွားနိုင်ပါတယ်။

တကယ်သေလွန်ခါနီးအချိန်မှာ အာရုံဆိုး၊ နိမိတ်ဆိုးတွေ ထင်မြင်မလာဖို့အတွက် မသေခင်ကတည်းက ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားဖို့ လိုအပ်ပါတယ်။

အသေကြီးကို

ရင်ဆိုင်နိုင်ဖို့အတွက်

အသေလေးနဲ့

လှေကျင့်ထားရပါမယ်။

“အသေကြီး” ဆိုတာ ဘဝတစ်ခုလုံးရဲ့ နောက်ဆုံးအပြီးအပြတ် သေလွန်ခြင်းကို ပြောတာပါ။ တကယ်သေသွားတာကို ပြောတာပါ။

“အသေလေး” ဆိုတာကတော့ ဘဝတစ်နေ့တာရဲ့ နောက်ဆုံး အိပ်စက်ခြင်းကိုပြောတာပါ။ တဒင်္ဂ၊ တစ်ခဏ သေသလိုဖြစ်သွားတာကို ပြောတာပါ။

အသေကြီးဆိုတာ

မနိုးသောအိပ်စက်ခြင်းဖြစ်ပြီး

အသေလေးဆိုတာ

နီးသောအိပ်စက်ခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။

မနီးသောအိပ်စက်ခြင်းနဲ့ အိပ်စက်ခါနီးအချိန်မှာ အကောင်းဆုံး အနေအထားဖြစ်နေဖို့အတွက် နီးသောအိပ်စက်ခြင်းနဲ့ အိပ်စက်ခါနီးအချိန်ကို အကောင်းဆုံး အနေအထားဖြစ်အောင် လေ့ကျင့်ထားဖို့ လိုအပ်ပါတယ်။

အသေကြီးနဲ့ သေခါနီးအချိန်မှာ အာရုံကောင်း၊ နိမိတ်ကောင်းတွေ ထင်မြင်နေဖို့အတွက် အသေလေးနဲ့ သေခါနီးအချိန်ကို အာရုံကောင်း၊ နိမိတ်ကောင်းတွေနဲ့ ထုံမွမ်းပေးထားရပါမယ်။

ညအိပ်စက်တာဟာ အသေလေးနဲ့ သေတာပါ။

ညအိပ်တော့မယ်လို့ မျက်စိမှိတ်လိုက်တာနဲ့ တပြိုင်နက် အာရုံကောင်းတွေ၊ ကုသိုလ်အာရုံတွေပဲ ထင်မြင်နေစေရပါမယ်။

ကုသိုလ်အာရုံက ဒါနအာရုံ၊ သီလအာရုံ၊ သမထအာရုံ၊ ဝိပဿနာအာရုံလို့ လေးမျိုးရှိပါတယ်။

တကယ်သေခါနီးအချိန်မှာ ဘယ်ကုသိုလ်အာရုံထင်လာမယ်၊ ဘယ်ကုသိုလ်ကို အာရုံယူလို့ရမယ် ဆိုတာကြိုတင်မသိနိုင်တဲ့အတွက် အိပ်ခါနီးအချိန်မှာ ကုသိုလ်အာရုံလေးမျိုးလုံးကို ယူထားရပါမယ်။

စနစ်တကျ ကြိုတင်လေ့ကျင့်ထားတာတောင်မှ တကယ်တကယ် သေခါနီးကျတော့ ဘယ်ကုသိုလ်ကို အာရုံယူရမှန်းမသိ

ဖြစ်နေတတ်ပါတယ်။

တကယ်လို့ သိခဲ့ရင်တောင်မှ အင်အားကြီးမားတဲ့ အလမ်းအာရုံတွေ၊ အတွယ်အတာအာရုံတွေရဲ့လွှမ်းမိုးမှုကြောင့် ကုသိုလ်အာရုံကို အာရုံယူဖို့ ခက်ခဲနေတတ်ပါတယ်။

ဒါ့ကြောင့် ညအိပ်ခါနီးအချိန်ကို တကယ်သေခါနီးအချိန်လို့ သဘောထားပြီး ကုသိုလ်အာရုံ စွဲမြဲအောင် အလေးအနက်ထားကြိုးစားကြရပါမယ်။

ဒါနအာရုံအနေနဲ့ ဒီနေ့ဒီအချိန်အထိ ဘဝတစ်သက်တာမှာ ပြုခဲ့တဲ့ ဒါနကောင်းမှုတွေထဲက ကိုယ်အနှစ်သက်ဆုံး၊ ကိုယ်ပိုအဖြစ်ဆုံး ဒါနကောင်းမှုတစ်ခုခုကို အာရုံပြုရပါမယ်။

အဲဒီဒါနကောင်းမှုဟာ ငွေကြေးအကုန်အကျအနေနည်းချင်လည်းနည်းမယ်၊ များချင်လည်းများမယ်၊ လုံးဝမကုန်ကျရင်လဲရှိမယ်။

အကုန်အကျအနည်းအများက အဓိကမဟုတ်ပါဘူး။ ကိုယ်တကယ်နှစ်သက်ကျေနပ်ဖို့၊ ကိုယ်တကယ်ဝမ်းမြောက်ပီတိဖြစ်စေရန်က အဓိကပါ။

- အကုန်အကျများတိုင်း
- အကျိုးပေးထက်သန်တာ မဟုတ်ပါဘူး။
- ပီတိအားကောင်းမှ
- အကျိုးပေးထက်သန်တာပါ။

ကိုယ်ပီတိအဖြစ်ဆုံး ဒါနကောင်းမှုကို ခုလောလောဆယ် လူ့နေရသလို အာရုံထင်မြင်ပြီး ဝမ်းမြောက်ပီတိဖြစ်နေရပါမယ်။

ညအိပ်ရာဝင်ခါနီးတိုင်း ဘုရားသောက်တော်ရေ အသစ် လဲတဲ့အကျင့် စွဲစွဲမြဲမြဲလုပ်ပေးပါ။

အိပ်ခါနီး(အသေလေးနဲ့ သေခါနီး)ရဲ့ အနီးကပ်ဆုံးဒါန ကုသိုလ်ဖြစ်လို့ အာရုံယူရတာ အလွန်လွယ်ကူပါတယ်။

အေးချမ်းမှုနဲ့ တစ်နေ့တာကို အဆုံးသတ်လိုက်ရတဲ့ အတွက် ဘဝတစ်လျှောက်လုံး အစစအရာရာအဆင်ပြေပြီး အေးချမ်း ရပါလိမ့်မယ်။

သီလကုသိုလ်အနေနဲ့ အောက်ထစ်ဆုံး ငါးပါးသီလ၊ လူ့ ဝတ်ကြောင်တိုင်း မစောင့်မဖြစ် စောင့်ရမယ့် ငါးပါးသီလကို ဆင် ခြင်ရပါမယ်။

ဆင်ခြင်လိုက်တဲ့အချိန်မှာ ငါးပါးသီလလုံခြုံသူဖြစ်နေဖို့ အတွက် ညအိပ်ရာဝင်ခါနီးတိုင်း ငါးပါးသီလကို အသစ် ခံယူ ဆောက်တည်ပါ။

ဆောက်တည်ပြီးတဲ့အချိန်ကစပြီး မကျိုးပေါက်ပါစေနဲ့။ အိပ်တော့မယ်ဆိုတော့လဲ ကျိုးပေါက်စရာမရှိတော့ပါဘူး။

ဒါဆိုရင် “ငါ အခုနောက်ဆုံး ငါးပါးသီလယူပြီးတဲ့အချိန် ကစပြီး ငါးပါးသီလလုံခြုံနေပြီ”လို့ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်နိုင် ပါတယ်။

ရှစ်ပါးသီလ၊ သာမဏေသီလ၊ ရဟန်းသီလ ကျင့်သုံးနေသူ ဆွာကလဲ ကိုယ့်သီလကိုယ် ဆင်ခြင်နှလုံးသွင်းပြီး ဝမ်းမြောက်ဝမ်း သာ ဖြစ်နေရပါမယ်။ ကုစားသင့်တာရှိရင် မအိပ်ခင်က ကြိုတင် ထုစားထားရပါမယ်။

သမထကုသိုလ်အနေနဲ့ ကိုယ်အနှစ်သက်ဆုံး၊ ကိုယ်အ ကြည်ညိုဆုံး ဘုရားဂုဏ်တော် တစ်ခုခုကို ပွားများပါ။

ဥပမာ၊ အရဟံဂုဏ်တော်ကို အနှစ်သက်၊ အကြည်ညိုဆုံး ဆိုရင်

“အရဟံ-ကိလေသာကင်းစင်တော်မူသောမြတ်စွာဘုရား၊ အရဟံ-ဆိတ်ကွယ်ရာအရပ်၌ပင် မကောင်းမှုကို ပြု တော်မမူသော မြတ်စွာဘုရား။

အရဟံ-ပူဇော်အထူးကို ခံယူတော်မူထိုက်သော မြတ်စွာ ဘုရား” လို့

အရဟံဂုဏ်တော်ရဲ့ အဓိပ္ပါယ်ကို အာရုံထင်မြင်အောင် စိတ်ထဲကနေ နှလုံးသွင်း ပွားများရပါမယ်။

ဘုရားဂုဏ်တော်ကိုးပါးလုံးကို အဓိပ္ပါယ်သိသိ ပွားနိုင် ဖို့အတွက် ဗမာလို အဓိပ္ပါယ်ဖွင့်ဆိုချက်တွေကို လေ့လာထားရပါ မယ်။ ကျက်သင့်တာတွေကိုလဲ ကျက်ထားရပါမယ်။

နောက်တစ်ခု သမထအနေနဲ့ မေတ္တာဘာဝနာ ပွားများ နေရပါမယ်။

အနည်းဆုံး “သတ္တဝါအားလုံး ချမ်းသာကြပါစေ” လို့ သုံးခေါက်လောက် ပွားများရပါမယ်။

ကိုယ်နှစ်သက်ရာ၊ ကိုယ်အားသန်ရာမေတ္တာပွားနည်းတွေ နဲ့လဲ မေတ္တာပွားနိုင်ပါတယ်။

ဒါနကုသိုလ်၊ သီလကုသိုလ်၊ သမထကုသိုလ်တွေကို အစဉ်အတိုင်း အာရုံပြု ဝမ်းမြောက်ပြီးပြီဆိုရင် နောက်ဆုံးဝိပဿနာကုသိုလ်နဲ့ အိပ်လိုက်ပါတော့။

နာသီးဝလေထိရာအရပ်မှာ သတိကပ်ထားပြီး လေဝင်ရင် ‘ဝင်တယ်’၊ လေထွက်ရင် ‘ထွက်တယ်’ ရှုမှတ်ပြီးနေပါ။

ဝင်တိုင်း၊ ထွက်တိုင်းသာ တစ်ဆက်ထဲသိနေမယ်ဆိုရင် လေးငါးချက်ထက် ပိုမမှတ်ရပါဘူး။ ချက်ချင်းအိပ်ပျော်သွားပါလိမ့်မယ်။

ဝင်လေထွက်လေ ရှုမှတ်ခြင်းဟာ အကောင်းဆုံးအိပ်ဆေးပါပဲ။

လေဝင်၊ လေထွက်တိုင်းထိတွေ့ တွန်းကန်မှုတွေကို သိနေမယ်ဆိုရင် လောဘ၊ ဒေါသစတဲ့ ကိလေသာတွေလဲ ဖြစ်ခွင့်မရတော့ပါဘူး။

သမာဓိ၊ ဉာဏ်ရင့်သန်ပြီးသားပုဂ္ဂိုလ်ဆိုရင် အိပ်ရာဝင်မှာ လေဝင်လေထွက် မှတ်ရင်းနဲ့ မဂ်စိတ်ကျပြီး နိဗ္ဗာန်ကို မျက်မှောက်ပြုသွားနိုင်ပါတယ်။

ညအိပ်တိုင်း ဒါနအာရုံ၊ သီလအာရုံ၊ သမထအာရုံ၊ ဝိပဿနာအာရုံနဲ့ အိပ်စက်သွားမယ်ဆိုရင် သေလွန်ခါနီးမှာလဲ အဲဒီအာရုံလေးမျိုး တစ်မျိုးမျိုးနဲ့ သေလွန်ရမှာ သေချာပါတယ်။

ကုသိုလ်အာရုံနဲ့ သေလွန်သွားသူကို ကောင်းရာသုဂတိတုံ့တွေက သူဦးကိုယ်ဦး လက်ကမ်းကြိုဆိုနေကြမှာပါ။

ဒါ့ကြောင့် ညအိပ်ရာဝင်၊ ခေါင်းအုံးပေါ်ခေါင်းချ၊ ကျောဆန့်ပြီးတာနဲ့ တပြိုင်နက် “ငါ ခဏ သေလိုက်ဦးမယ်” လို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို စိတ်ထဲကပြောပြီး သေနည်းလေ့ကျင့်ကြဖို့ အထူးတိုက်တွန်းလိုက်ပါတယ်။

မသေခင်လုပ်ရမယ့်
အလုပ်တွေထဲမှာ
သေနည်းလေ့ကျင့်တဲ့
အလုပ်ကိုလဲ
ထိပ်ဆုံးနေရာက
ထည့်သွင်းထားရပါမယ်။

ကိုယ့်အကျိုးမထိခိုက်သော သူတစ်ပါးအကျိုး
 သူတစ်ပါးအကျိုးမထိခိုက်သော ကိုယ့်အကျိုး
 ဘဝဆိုတာ အလုပ်လုပ်ခြင်းဖြစ်လို့ လူမှန်ရင် အလုပ်
 လုပ်ရပါတယ်။
 အကြောင်းတရားဖြစ်တဲ့ အလုပ်တွေကို လုပ်နေကြတာ
 ဟာ အကျိုးတရားတွေအတွက်ပါ။
 အကျိုးတရားက ကိုယ့်အကျိုးနဲ့ သူတစ်ပါးအကျိုးလို့ နှစ်
 မျိုးရှိပါတယ်။
 တချို့လူတွေက ကိုယ့်အကျိုးအတွက်ပဲ အလုပ်လုပ်ကြ
 ပြီး တချို့လူတွေကတော့ သူတစ်ပါးအကျိုးအတွက်ပဲ အလုပ်လုပ်
 ကြပါတယ်။

မြင့်မြတ်တဲ့ လူတွေကတော့ ကိုယ့်အကျိုးအတွက်ရော
 သူတစ်ပါးအကျိုးအတွက်ရော အလုပ်လုပ်ကြပါတယ်။

တကယ်တော့ ကိုယ့်အကျိုးအတွက် သက်သက်လုပ်နေရုံ
 နဲ့လဲ စိတ်ချမ်းသာမှုအပြည့်အဝ မရနိုင်သလို၊ သူတစ်ပါးအကျိုး
 အတွက်သက်သက်လုပ်ရုံနဲ့လဲ စိတ်ချမ်းသာမှု အပြည့်အဝ မရနိုင်
 ပါဘူး။

ကိုယ့်အကျိုးအတွက်ရော သူတစ်ပါးအကျိုးအတွက်ပါ မှ
 မှတတ၊ ဟန်ချက်ညီညီ လုပ်နိုင်ပါမှ စိတ်ချမ်းသာမှု အပြည့်အဝ
 ရနိုင်ပါတယ်။

ကိုယ့်ဘဝကိုယ် ကျေနပ်မှု အပြည့်အဝရခြင်းဆိုတဲ့ ဆု
 လာဘ်ဟာ ကိုယ့်အကျိုးအတွက်ရော၊ သူတစ်ပါးအကျိုးအတွက်ပါ
 အလုပ်လုပ်သူတွေအတွက် သဘာဝတရားကြီးက ပေးအပ်ထားတဲ့
 သီးသန့်အခွင့်အရေးတစ်ခု ဖြစ်ပါတယ်။

မြင့်မြတ်တဲ့လူမှန်ရင်
 မသေခင်မှာ
 ကိုယ့်အကျိုးမထိခိုက်တဲ့
 သူတစ်ပါးအကျိုး၊
 သူတစ်ပါးအကျိုးမထိခိုက်တဲ့
 ကိုယ့်အကျိုး၊
 အကျိုးနှစ်မျိုးလုံးကို

သယ်ပိုးထမ်းရွက်ရပါမယ်။

“ကိုယ့်အကျိုးမထိခိုက်တဲ့ သူတစ်ပါးအကျိုး သယ်ပိုးရမယ်” ဆိုတာက “အကုသိုလ်အလုပ် မလုပ်ဖို့” ပြောတာပါ။

“သူတစ်ပါးအကျိုး မထိခိုက်တဲ့ ကိုယ့်အကျိုး သယ်ပိုးရမယ်” ဆိုတာက “ကုသိုလ်အလုပ် လုပ်ဖို့” ပြောတာပါ။

အများအကျိုး သယ်ပိုးတာဟာ ချီးမွမ်းစရာကောင်းလှပေမယ့် အဲဒီသယ်ပိုးမှုမှာ မကောင်းမှုလုပ်ရပ်တွေ၊ အကုသိုလ်စိတ်ထားတွေ ရောယှက်ပါလာပြီဆိုရင်တော့ သန့်စင်မွန်မြတ်တဲ့အများအကျိုးသယ်ပိုးမှု မဖြစ်နိုင်တော့ပါဘူး။

တစ်ချို့က ကောင်းတဲ့အလုပ်၊ ကုသိုလ်အလုပ်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ မကောင်းတဲ့အလုပ်၊ အကုသိုလ်အလုပ်ပဲဖြစ်ဖြစ် လောကလူသားအကျိုးအတွက်၊ အများအကျိုးအတွက် လုပ်တာဆိုရင် မြင့်မြတ်တယ်၊ ပါရမီဖြစ်တယ်လို့ ယူဆပြောဆိုနေကြပါတယ်။

အင်မတန်လွဲမှားပြီး အင်မတန်ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ အယူအဆပါပဲ။

အဲဒီအယူအဆကို သဘောကျဆုပ်ကိုင်ပြီး အများအကျိုးဖြစ်ရင်ပြီးရော၊ လုပ်ချင်ရာလုပ်မယ်ဆိုတဲ့သူတွေ လောကမှာပေါများလာရင်တော့ လောကလူသားတွေဟာ ပါရမီဖြည့်တဲ့လူသားတွေ မဖြစ်ပဲ၊ ပါရမီဖျက်တဲ့ လူသားတွေ ဖြစ်လာတော့မှာ သေချာပါတယ်။

ပါရမီဆိုတာ မြင့်မြတ်သူတွေရဲ့ အလုပ်ပါ။ မြင့်မြတ်သူတွေလုပ်တဲ့အလုပ်ကို ပါရမီလို့ ခေါ်ပါတယ်။

တနည်းအားဖြင့် ပါရမီဆိုတာ မြင့်မြတ်သူဖြစ်ကြောင်းအလုပ်ပါ။ လူတစ်ယောက်ကို မြင့်မြတ်သူ ဖြစ်လာအောင် ခွမ်းဆောင်ဖန်တီးပေးတဲ့အလုပ်ကို ပါရမီလို့ခေါ်ပါတယ်။

မကောင်းတဲ့အလုပ်၊ အကုသိုလ်အလုပ်ဟာ မြင့်မြတ်သူတွေ လုပ်တဲ့အလုပ်လား၊ မကောင်းတဲ့အလုပ်၊ အကုသိုလ်အလုပ်လုပ်ခြင်းကြောင့် လူတစ်ယောက်ဟာ မြင့်မြတ်သူဖြစ်လာနိုင်သလား၊ ဉာဏ်သွင်းပြီး စဉ်းစားကြည့်ရင် သိနိုင်ပါတယ်။

“ငါ့အတွက်မပါ၊ လောကအတွက် လုပ်တာမှန်သမျှ ပါရမီဖြစ်တယ်” ၊ “လောကအကျိုးအတွက် မိမိဘဝကို အနစ်နာခံစတေးပြီး အလုပ်လုပ်ရင် ပါရမီဖြစ်တယ်” ဆိုတဲ့ မှားယွင်းတဲ့ အယူအဆကို လုံးဝဖယ်ရှားပြီး ...

ကိုယ့်အကျိုးမထိခိုက်တဲ့ သူတစ်ပါးအကျိုးပြုလုပ်ငန်းတွေကို သန့်စင်မွန်မြတ်စွာ ပါရမီမြောက်အောင် သယ်ပိုးရွက်ဆောင်ကြရပါမယ်။

သူတစ်ပါးအကျိုးပြုလုပ်ငန်းမှာ အကုသိုလ်ပါလာတာကို ကိုယ့်အကျိုးထိခိုက်တယ်လို့ ဆိုလိုပါတယ်။

“အနစ်နာခံစိတ်နဲ့လုပ်မှ ပါရမီဖြစ်တယ်” လို့ တစ်ချို့က အယူမှားနေကြပါတယ်။ အနစ်နာခံတယ် ဆိုကတည်းက “ငါနစ်

နာသွားပြီ” ဆိုတဲ့အတွေး ပါနေပါပြီ။ ငါနစ်နာသွားပြီဆိုတဲ့ အတွေးဟာ ဒေါသဦးစီးတဲ့ အကုသိုလ်စိတ်ပါ။ ဝမ်းနည်းမှုအရိပ် အငွေ့တွေ လွှမ်းခြုံနေပါတယ်။

ပါရမီစစ်စစ်ဖြစ်ချင်ရင် အကုသိုလ်စိတ်ကင်းစေရပါမယ်။

“အနစ်နာခံတယ်” လို့မတွေးဘဲ “အကူညီပေးတယ်” လို့ တွေးပြီး ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ တက်တက်ကြွကြွ ဖြစ်နေရပါမယ်။

အကူအညီပေးတဲ့ လုပ်ရပ်တွေမှာ စွန့်လွှတ်ခြင်းတွေ အနည်းနဲ့အများ၊ အပေါ့နဲ့အလေး၊ အပါးနဲ့အထူ ပါဝင်နိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့်.....

စွန့်လွှတ်ခြင်းဟာ
အနစ်နာခံခြင်း မဟုတ်သလို
အနစ်နာခံခြင်းဟာလဲ
ပါရမီဖြည့်ခြင်း မဟုတ်ပါဘူး။

ဒီသဘောတွေကို နောင်အလျဉ်းသင့်တဲ့တရားတော်တွေ ကျမှပဲ အကျယ်တဝင့် ပြောပါတော့မယ်။ အခုတော့ ဒီလောက်ပဲ အကျဉ်းချုပ်မှတ်ထားပါ။

ကိုယ့်အကျိုးအတွက် အလုပ်လုပ်တဲ့အခါမှာလည်း သူတစ်ပါးအကျိုး မထိခိုက်အောင် ဂရုစိုက်ဖို့လိုပါတယ်။

စစ်မှန်တဲ့ ကိုယ့်အကျိုးဆိုတာ ကုသိုလ်အလုပ်၊ တရားဘာဝနာအလုပ်ကို ပြောတာပါ။

ကုသိုလ်အလုပ်၊ တရားဘာဝနာအလုပ်တွေဟာ အများအကျိုး၊ သူတစ်ပါးအကျိုးနဲ့ တိုက်ရိုက် မသက်ဆိုင်ပေမယ့်၊ အများကို၊ သူတစ်ပါးကို မထိခိုက်တဲ့အတွက် ချီးမွမ်းဖွယ်ကောင်းတဲ့ အလုပ်၊ မြင့်မြတ်တဲ့အလုပ်ဖြစ်ပါတယ်။

တကိုယ်ကောင်းဆန်တဲ့အလုပ် မဟုတ်ပါဘူး။

ဒါပေမယ့် ကုသိုလ်အလုပ်၊ တရားဘာဝနာအလုပ်ကို သူတစ်ပါးထိခိုက်အောင်၊ ပတ်ဝန်းကျင်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်အောင် လုပ်ရင်တော့ သန့်စင်မွန်မြတ်တဲ့ ကိုယ့်အကျိုးသယ်ပိုးမှု မဖြစ်နိုင်တော့ပါဘူး။

ဥပမာ၊ အသံကျယ်ကြီးနဲ့ ဘုရားအော်ရှိခိုးတာမျိုး၊ အသံချဲ့စက်ကြီးတွေနဲ့ တစ်နေ့လုံး၊ တစ်ညလုံး အဆက်မပြတ်တရားစာအော်ရွတ်နေတာမျိုး။

အဲဒီလို

“ငါကုသိုလ်ရရင်ပြီးရော၊ ပတ်ဝန်းကျင်ဘာဖြစ်ဖြစ်”

“ငါကောင်းတာလုပ်တာပဲ၊ သူတို့မကြိုက်လဲမတတ်နိုင်ဘူး” ဆိုတဲ့ တကိုယ်ကောင်းဆန်အယူအဆအမှားတွေကို လုံးဝဖယ်ရှားပြီး

သူတစ်ပါးအကျိုး မထိခိုက်တဲ့ ကိုယ့်အကျိုးပြုလုပ်ငန်းတွေကို သန့်စင်မွန်မြတ်စွာ ပါရမီမြောက်အောင် သယ်ပိုးရွက်ဆောင်ကြရပါမယ်။

နေမင်းကြီးဟာ
မကွယ်ခင်မှာ
ကိုယ်တိုင်လဲတောက်ပ
လောကကိုလဲ
အလှဆင်သလို
လူဟာလဲ
မသေခင်မှာ
ကိုယ့်အကျိုးလဲ ဆောင်ရွက်
သူတစ်ပါးအကျိုးလဲ
သယ်ပိုးကြရပါမယ်။

မသေခင် ဖြည့်ဆည်းရမည့်

ဘဝအရည်အသွေးများ

မြတ်စွာဘုရားရှင်က “မသေခင်သုတ္တန်” လို့ အဓိပ္ပါယ်ရတဲ့ “ပုရာဘေဒသုတ္တန်” မှာ မသေခင်ဖြည့်ဆည်းရမယ့် ဘဝအရည်အသွေးတွေကို တစ်စုတစ်ဝေးတည်း ဟောကြားထားပါတယ်။

မြင့်မြတ်တဲ့လူသားတိုင်းနဲ့ မြင့်မြတ်လိုတဲ့လူသားတိုင်း မဖြည့်မဖြစ် ဖြည့်ဆည်းရမယ့် စိတ်ဓာတ်အရည်အသွေး၊ ဘဝအရည်အသွေးတွေဖြစ်လို့ အကျဉ်းဆုံး ချုပ်ပြီး ပြောပြချင်ပါတယ်။

မသေခင်မှာ တဏှာကင်းအောင် ကြိုးစားရပါမယ်။ လုံးဝမကင်းတောင် နည်းနိုင်သမျှ နည်းရပါမယ်။ အစွန်းထွက်တဲ့ တဏှာမျိုး၊ လွန်ကဲဖောက်ပြန်တဲ့ တဏှာမျိုး လုံးဝမဖြစ်အောင်

သတိနဲ့ ထိန်းသိမ်းနိုင်ရပါမယ်။

ပြီးဆုံးခဲ့တဲ့အတိတ်အကြောင်း၊ ဖြစ်မလာသေးတဲ့ အနာဂတ်အကြောင်းတွေကို မလိုအပ်ပဲ တွေးတောနေပြီး စိတ်ပင်ပန်းမနေသင့်ပါဘူး။ မသေခင် ကိုယ်တကယ်ပိုင်တဲ့ ပစ္စုပ္ပန် တစ်ခဏလေးမှာပဲ စိတ်ကို တည့်တည်ချထားပြီး လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်တာကို အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် လုပ်ရပါမယ်။

မသေခင်မှာ ကိုယ့်စိတ်ကိုယ် ဒေါသမီး မလောင်မြိုက်အောင် တိမ်းရှောင်နိုင်ရပါမယ်။ ထစ်ကနဲရှိ ဒေါသထွက်တာမျိုး၊ ကိုယ်မကျေနပ်တဲ့လူကို ရန်ငြိုးဖွဲ့ ကလဲ့စားချေဖို့ ကြိုးစားတာမျိုး မလုပ်သင့်ပါဘူး။ သူလဲ တစ်နေ့သေ၊ ကိုယ်လဲ တစ်နေ့သေမယ့် ကိစ္စ၊ ဘာလို့ ဒေါသထွက်နေဦးမှာလဲ။

နေရာတကာမှာ စိတ်ပူပန်တတ်တဲ့သူလည်း မဖြစ်သင့်ပါဘူး။ တိုတောင်းလှတဲ့ ဘဝလေးကို စိတ်ပူလောင်မှုတွေနဲ့ ဘာလို့ အချိန်ဖြုန်းပစ်မှာလဲ။ စိတ်အေးအေး၊ ခေါင်းအေးအေးနဲ့ အရာရာကို ယောနိသော မနသိကာရ ထားတတ်ဖို့ အရေးကြီးပါတယ်။

ရှိတဲ့ဂုဏ်နဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ မရှိတဲ့ဂုဏ်နဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ် ကြွားတတ်ဝါတတ်၊ ဂုဏ်ပြိုင်တတ်တာမျိုးလဲ ရှောင်ကြဉ်ရပါမယ်။ ကိုယ်လုပ်တာ၊ ကိုယ်ပိုင်တာ လူတကာလှည့်ကြွားနေရတဲ့ အရသာက သေရင် ကိုယ့်အတွက် ဘာများအကျိုးပြုနိုင်မှာမို့လဲ။

လုပ်သင့်တာ မလုပ်ခဲ့မိလေခြင်း၊ မလုပ်သင့်တာ လုပ်ခဲ့မိ

လေခြင်းလို့ နောင်တရ စိတ်ပူပန်နေတာမျိုးလဲ မဖြစ်သင့်ပါဘူး။ အသိမှန်၊ သတိမှန်ရတဲ့အချိန်ကစပြီး လုပ်သင့်တာလုပ်၊ မလုပ်သင့်တာမလုပ်ပဲနေရင် မသေခင်ကိုယ့်ဘဝဟာ ကျေနပ်စရာကောင်းနေပါပြီ။

နှုတ်စောင့်စည်းသူ၊ စကားကိုဉာဏ်နဲ့ချင့်ချိန်ပြောသူလဲ ဖြစ်ရပါမယ်။ အပိုစကားတွေ၊ အကျိုးမဲ့စကားတွေကို စိတ်ထင်တိုင်း လျှောက်ပြောနေလို့ ကိုယ့်ပါးစပ်လဲ ကျက်သရေရှိမလာနိုင်သလို၊ မသေခင်ကိုယ့်ဘဝလဲ ကျက်သရေရှိမလာနိုင်ပါဘူး။

မသေခင်ကာလလေးက တိုတိုလေးမို့ စိတ်ပျံ့လွင့်တွေးတောပြီးလဲ အချိန်မဖြုန်းသင့်ပါဘူး။ ကုန်သွားတဲ့အချိန်က ပြန်မရနိုင်တဲ့အတွက် လက်ထဲရောက်လာသမျှ အချိန်တိုင်းကို စိတ်တည်ငြိမ်မှုအပြည့်နဲ့ အကျိုးရှိရှိ အသုံးချတတ်ရပါမယ်။

ကိုယ့်ရဲ့လက်ရှိဘဝကို မကျေနပ်ပဲ မရေရာ မသေချာတဲ့ အနာဂတ်ဘဝကို ပုံဖော်တပ်မက်နေတာမျိုးလဲ လုံးဝမဖြစ်စေသင့်ပါဘူး။ ကိုယ်နဲ့ ထိုက်တန်လို့ရလာတဲ့ ကိုယ့်ဘဝကို ကျေကျေနပ်နပ် လက်ခံပြီး နေတတ်အောင် နေရပါမယ်။ ပစ္စုပ္ပန်ဘဝကို ဖန်တီးပေးလိုက်တဲ့ အတိတ်ကံရဲ့ ဖြစ်တည်ရာ ဘဝတွေကိုလဲ စိတ်နာမလို့ အပိုပါပဲ။

ကံ၊ ကံရဲ့အကျိုးမရှိ၊ ရှေးဘဝ၊ နောက်ဘဝမရှိ အစရှိတဲ့ အယူမှား မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိတွေလဲ ကင်းရှင်းနေရပါမယ်။ အယူမှားရင်

အလုပ်မှားမယ်၊ အလုပ်မှားရင် အကျိုးတရားလဲမှားပြီး ပစ္စုပ္ပန်မှာ ရော၊ သံသရာမှာပါ ဆင်းရဲဒုက္ခတွေ ပင်လယ်ဝေရပါလိမ့်မယ်။

ကိလေသာဖြစ်မယ့်ကိစ္စ၊ အကုသိုလ်ဖြစ်မယ့်ကိစ္စတွေမှာ တွန့်ဆုတ်တဲ့သူ ဖြစ်ရပါမယ်။ ကိလေသာစိတ်မဖြစ်ရဲ၊ အကုသိုလ်အလုပ် မလုပ်ရဲတဲ့သူဟာ သူ့ရဲကောင်းအစစ်ပါ။

ကိုယ့်ကို သူတပါးတွေ အထင်ကြီးအောင် မဟုတ်မမှန် လုပ်ကြံ လှုံ့ဆော်တာမျိုး လုံးဝမပြုလုပ်ရပါဘူး။ အံ့ဖွယ်ထူးဆန်း တွေ လိမ်ညာဖန်တီးပြပြီး နာမည်ကြီး၊ လာဘ်ပေါ၊ ပရိသတ်များ အောင် လုပ်ခြင်းဟာ ကိုယ့်ရဲ့မသေခင်ဘဝကို အမည်းရောင် ဆိုး နေတာပါပဲ။

လူသားတွေရဲ့ မသေခင်ဘဝကို အရုပ်ဆိုးအကျည်းတန် စေတဲ့မနာလို၊ ဝန်တိုမှု(ဣဿ၊မစ္ဆရိယ)ကိုလဲ တွန်းလှန်နိုင်ရပါ မယ်။ ကိုယ့်ထက်သာ မနာလိုတဲ့စိတ်၊ ကိုယ့်လိုပြည့်စုံမှာ ဝန်တိုတဲ့ စိတ်လွမ်းမိုးနေတဲ့သူဟာ မသေခင်က ပုပ်နေတဲ့ သက်ရှိအလောင်း ကောင်ပါပဲ။

ကိုယ်အပြုအမူကြမ်းတမ်းသူ၊ နှုတ်အပြောအဆိုကြမ်း တမ်းသူ၊ စိတ်နေသဘောထားကြမ်းတမ်းသူ မဖြစ်စေရပါဘူး။

ကိုယ်ကျင့်တရား မကောင်းသူ(သီလမရှိသူ)ကို ပတ်ဝန်း ကျင်က ရွံရှာစက်ဆုပ်ကြပါတယ်။ မသေခင်မှာ ပတ်ဝန်းကျင်ထဲ ရွံရှာစက်ဆုပ်တဲ့ ကိုယ်ကျင့်တရားပျက်သူ မဖြစ်ပါစေနဲ့။

ချစ်ခင်နေသူအချင်းချင်း၊ အဆင်ပြေနေသူအချင်းချင်း ကွဲ ပြားအောင် လှုံ့ဆော်သူ၊ ကုန်းတိုက်သူ မဖြစ်ပါစေနဲ့၊ သူ့ရေစက် နဲ့သူ၊ သူ့အကြောင်းဆက်နဲ့သူ ချစ်ကြ၊ ခင်ကြ၊ အဆင်ပြေနေကြ တာကို မနာလိုဝန်တိုဖြစ်ပြီး ကွဲပြားအောင် ကုန်းတိုက်တဲ့သူ လောက် ကျက်သရေယုတ်တဲ့သူ လောကမှာမရှိတော့ပါဘူး။

မျက်စိ၊နား၊နှာ၊လျှာ၊ကိုယ်၊စိတ်လို့ ခေါ်တဲ့ တံခါးခြောက် ပေါက်ကနေ အဆင်း၊အသံ၊အနံ့၊အရသာ၊ အထိအတွေ့လို့ခေါ်တဲ့ အာရုံခြောက်ပါးဆီကို တဏှာလောဘအစရှိတဲ့ ကိလေသာ ရေအလျဉ်တွေ စီးဆင်းမသွားအောင် စောင့်ရှောက်နိုင်ရပါမယ်။ မြင်-မြင်ကာမျှ၊ ကြား-ကြားကာမျှနဲ့ ပြီးအောင် သတိပဋ္ဌာန် တရားကိုပွားများနိုင်ရင် ကိလေသာရေစီးဆင်းမှု ရပ်တန့်သွားမှာ ပါ။

မာနလွန်ကဲပြီး အောက်ခြေလွတ် ဘဝင်မြင့်နေတဲ့သူလဲ မဖြစ်စေရပါဘူး။မာနကြီးတယ်ဆိုတာ အထင်ကြီးတာပါ။ပစ္စည်း ရုပ်ရည်၊ အာဏာ၊ သူများထက်သာတယ်လို့ထင်နေတဲ့ "အထင် ကြီးနေတာပါ။ အထင်ဟာ အထင်ပါပဲ။ တကယ်မဟုတ်ပါဘူး။

မသေခင်မှာ တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ ဉာဏ်ပညာကြီးမားသူ ဖြစ်အောင် ကြိုးစားနေရပါမယ်။ လောကီဉာဏ်သာမက ဝေဿ တုတ္တရာဉာဏ်ပါရမှ လူ့ဘဝ ဖြစ်ရကျိုးနပ်ပါတယ်။

ဘယ်အရာမျိုးကိုမဆို ကိုယ်တွေအသိမပါပဲ သူတစ်ပါးအ

ပြောနဲ့ ယုံတတ်တဲ့သူလဲ မဖြစ်စေရပါဘူး။ သိသင့်သိထိုက်တာ မှန်သမျှ သူတစ်ပါးပါးစပ်မှာ လမ်းဆုံး၊ သူတစ်ပါးပြောတာ ယုံနေ ရုံလောက်နဲ့ မပြီးဘဲ ကိုယ်တိုင်သိ၊ ကိုယ်တိုင်မြင်အောင် ကြိုး ပမ်းအားထုတ်ရပါမယ်။

ဒါန၊ သီလ၊ သမထ၊ ဝိပဿနာ ကုသိုလ်ကောင်းမှုတွေ ပြုလုပ်တဲ့အခါမှာလဲ လာဘ်မျှော်တဲ့စိတ်နဲ့ မပြုလုပ်ရပါဘူး။ လူ့ မှုရေးလာဘ်လာဘာလို့ခေါ်တဲ့ ထင်ပေါ်ကျော်စောမှု၊ စီးပွားရာထူး တိုးတက်မှု၊ သံသရာကောင်းစားမှုတွေကို လုံးဝမျှော်ကိုးပဲ သံသ ရာဝဋ်ဆင်းရဲမှ လွတ်မြောက်လိုတဲ့စိတ်၊ သတ္တဝါအများ ကောင်း စားစေလိုတဲ့စိတ်နဲ့ ပြုလုပ်ကြရပါမယ်။

အကောင်း၊ အဆိုး လောကခံအမျိုးမျိုးနဲ့ တွေ့ကြုံလာတဲ့ အခါမှာလဲ စိတ်မတက်၊ စိတ်မပျက်ဘဲ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်နဲ့ ခံနိုင် ရည်ရှိရပါမယ်။

သက်ရှိ၊ သက်မဲ့တစ်ခုခုအပေါ် တပ်မက်စွဲလမ်းတဲ့ တဏှာ ကို အကြောင်းပြုပြီး ဘယ်သူနဲ့မှ ဆန့်ကျင်ဘက် မဖြစ်စေရပါဘူး။ တဏှာတစ်ခုခုရဲ့ နောက်မှာ ဆင့်ပွားအကုသိုလ်စိတ်တွေ၊ မကောင်း မှု ဒုစရိုက်တွေ တွဲပါမလာအောင် ထိန်းသိမ်းနိုင်ခြင်းဟာ အဆင့် မြင့်ပုထုဇဉ်တွေရဲ့ အရည်အချင်းတစ်ခုပါပဲ။

အစားအသောက်နဲ့ပတ်သက်ပြီးတော့လဲ ဒါမစားရ မနေ နိုင်၊ ဒါမသောက်ရ မနေနိုင် တမ်းတမ်းစွဲမက်မောမှု ကင်းရှင်း

ရပါမယ်။ ရသတဏှာကို ထိန်းချုပ်စောင့်စည်းနိုင်ရပါမယ်။

ကိုယ်အပြုအမူဖြစ်သမျှ၊ စိတ်အနေအထားဖြစ်သမျှကို အမြဲ သတိကပ် ရှုမှတ်နိုင်တဲ့အတွက်ကြောင့် ကြုံလာသမျှအာရုံ ကောင်းဆိုးအမျိုးမျိုးကို မချစ်၊မမုန်းဘဲ ဥပေက္ခာပြု အညီအမျှ နိုင်တဲ့သူ ဖြစ်ရပါမယ်။

ကိုယ့်အထက်လူနဲ့ နှိုင်းယှဉ်တဲ့မာန၊ ကိုယ့်တန်းတူလူနဲ့ နှိုင်းယှဉ်တဲ့မာန၊ ကိုယ့်အောက်တန်းလူနဲ့ နှိုင်းယှဉ်တဲ့ မာန၊ မာန သုံးမျိုးလုံးလဲ ကင်းရှင်းရပါမယ်။

သေပြီးရင် အသက်ကောင်၊ ဝိညာဉ်ကောင်လေး နောက် ဘဝလိုက်တယ်ဆိုတဲ့ သဿတဒိဋ္ဌိ၊ သေပြီးပြတ်တယ်၊ ဘာမှ မဖြစ်တော့ဘူးဆိုတဲ့ ဥစ္ဆေဒဒိဋ္ဌိ၊ ဒီဒိဋ္ဌိနှစ်ပါးလဲ ကင်းရှင်းရပါမယ်။ ဒီဒိဋ္ဌိနှစ်ပါးရှိနေရင် မသေခင်လုပ်ရမယ့် အလုပ်တွေ ကမောက်က မဖြစ်ပြီး သံသရာမှာ ချောက်ကျရပါလိမ့်မယ်။

ကိုယ်နိပတ်သက် ဆက်စပ်နေတဲ့ သားသမီး စတဲ့ သက်ရှိ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ၊ အိမ်၊မြေစတဲ့ သက်မဲ့အရာဝတ္ထုတွေကို ငါ့သား၊ ငါ့ သမီး၊ ငါ့အိမ်၊ ငါ့မြေဆိုပြီး ငါ့စွဲကြီးကြီး၊ ငါ့ဥစ္စာအစွဲကြီးကြီးနဲ့ သိမ်းပိုက်ထားတဲ့စိတ်မျိုး ကင်းရှင်းရပါမယ်။

ဘာအလုပ်ပဲလုပ်လုပ် ကိလေသာကို ရှေ့တန်းတင်တဲ့ အလုပ်၊ ကိလေသာကို ဆရာတင်တဲ့အလုပ်မျိုး မဖြစ်အောင် သတိ ထားရပါမယ်။

ကိလေသာအရင်းမခံဘဲ အလုပ်လုပ်နေပါရက်နဲ့ သူတစ်ပါးတို့က ကိလေသာအရင်းခံတယ်လို့ ထင်မှားစွပ်စွဲလာရင်လဲ မတုန်မလှုပ် သည်းခံနိုင်ရပါမယ်။

“တစ်လောကလုံးမှာ ကိုယ်ပိုင်တာ ဘာမှမရှိပါလား” ဆိုတဲ့အသိ စွဲစွဲမြဲမြဲ ရှိနေရပါမယ်။ အဲဒီအသိစွဲစွဲမြဲမြဲရှိနေပြီဆိုရင် ရှိချင်တာမရှိလို့လဲ မပူပန်တော့ပါဘူး။ရှိပြီးတာ မရှိလို့လဲ မဆူညံတော့ပါဘူး။

ချစ်ခြင်း၊မုန်းခြင်းစတဲ့ ကိလေသာကို အရင်းခံပြီး မလုပ်သင့်မလုပ်ထိုက်တာ လုပ်တဲ့ အဂတိလိုက်စားမှုလဲ ကင်းရှင်းရပါမယ်။ အဂတိရဲ့လားရာဟာ ဒုဂ္ဂတိပါ။

လောကမှာ လူသားတွေ မလုပ်သင့်မလုပ်ထိုက်တာလုပ်၊ လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်တာမလုပ် ဖြစ်နေကြတာဟာ အရင်းခံကတော့ ကိလေသာပါပဲ။

ကိလေသာခေါင်းပါးလာတာနဲ့အမျှ မလုပ်သင့်မထိုက်တာတွေလဲ ရှောင်ကြဉ်နိုင်လာပါလိမ့်မယ်။ လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်တာတွေလဲ ဆောင်ငင်နိုင်လာပါလိမ့်မယ်။

မလုပ်သင့်တာအားလုံး အကြွင်းမဲ့ရှောင်နိုင်ပြီး လုပ်သင့်တာအားလုံး အကြွင်းမဲ့ဆောင်နိုင်ပြီဆိုရင်တော့ အကြွင်းမဲ့ဘဝလွတ်မြောက်မှုကို ရပါပြီ။

သေခြင်းတရားက အပြီးတိုင်လွတ်မြောက်ပါပြီ။

ထပ်တလဲလဲ တစ်သေထဲ သေနေရတဲ့အဖြစ်ဆိုး၊ ဒုက္ခဆိုးတွေက ထာဝရလွတ်မြောက်ပါပြီ။
အနှိုင်းမဲနိဗ္ဗာန်မှာ အကြွင်းမဲ့ပျော်စံနိုင်ပါပြီ။
ဒါကြောင့်....
မသေခင်လုပ်ရမယ့်
အလုပ်တွေထဲမှာ
အရေးအကြီးဆုံး၊
ပမာနအကျဆုံးကတော့
ကိလေသာခေါင်းပါးရေးအလုပ်၊
ကိလေသာအမြစ်ပြတ်ရေးအလုပ်ပါပဲ။

ကြံရင်းနဲ့ ကြံဖျား ဘယ်နားက စ စုပ်မလဲ
 မိမိကိုလူတစ်ယောက်က ကြံချောင်းတစ်ချောင်း ပေးလာ
 ခဲ့မယ်ဆိုပါတော့၊
 အဲဒီကြံကို အရင်းကစပြီးတော့ စုပ်မလား၊ အဖျားကစပြီး
 တော့ စုပ်မလား။
 သေခြင်းတရားကို မဆင်ခြင်မိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်များကတော့ အ
 ဖျားပိုင်းကနေ စပြီးတော့စုပ်မယ်။
 သေခြင်းတရားကို ဆင်ခြင်မိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်များကတော့အရင်း
 ပိုင်းကနေ စပြီးတော့စုပ်မယ်။
 အဖျားပိုင်းကနေစပြီးစုပ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်က

တော့ ကြံရဲ့ အကောင်းဆုံးအရသာဟာ အရင်းပိုင်းမှာရှိတဲ့အတွက်
 ကြောင့် အရသာကို တဖြည်းဖြည်း တိုးပြီးခံစားမယ်ဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်
 ချက်ပါ။

ဒါပေမယ့် အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်ဟာ အဖျားပိုင်းကိုစုပ်နေရင်း တန်း
 လန်းနဲ့ သေဆုံးသွားခဲ့မယ်ဆိုရင် အရင်းပိုင်းမှာရှိတဲ့ အကောင်းဆုံး
 အရသာကို ခံစားခွင့်ရလိုက်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး။

သေခြင်းတရားကိုဆင်ခြင်ထားတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်က အရင်းပိုင်း
 ကနေ စပြီးစုပ်တော့ အဖျားပိုင်းကို မရောက်ခင်မှာ သေသွားခဲ့
 မယ်ဆိုရင်လဲ အကောင်းဆုံးအရသာကို ခံစားပြီးပြီ ဖြစ်တဲ့အတွက်
 ကြောင့် သူ့အတွက် သေရကျိုးနပ်ပါတယ်။

လောက်အာရုံကာမဂုဏ်ချမ်းသာဆိုတာ ကြံရဲ့အဖျားပိုင်း
 အရသာနဲ့တူပါတယ်။

ဝိပဿနာချမ်းသာနဲ့တကွ မဂ်ချမ်းသာ၊ ဖိုလ်ချမ်းသာ၊
 နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာ ဆိုတာကတော့ ကြံရဲ့ အရင်းပိုင်းအရသာနဲ့တူ
 ပါတယ်။

ရခဲ့တဲ့လူ့ဘဝ ရတဲ့အခိုက် အဖျားပိုင်းချမ်းသာနဲ့ပဲ အချိန်
 ကုန်ပြီးတော့ မိမိရဲ့ဘဝတန်ဖိုးကို နှိမ့်ချပစ်လိုက်မလား၊

ဝိပဿနာချမ်းသာ၊ မဂ်ချမ်းသာ၊ ဖိုလ်ချမ်းသာလို့ ခေါ်တဲ့
 အရင်းပိုင်းချမ်းသာကို ခံစားပြီးတော့ပဲ မိမိရဲ့ဘဝတန်ဖိုးကို မြင့်
 တင်မလား ဆိုတာကတော့ ကိုယ်ကိုယ်တိုင် ဆုံးဖြတ်ကြရမှာပါ။

ပါရမီဓာတ်ခံလဲ အားကောင်း၊ အသိဉာဏ်လဲရင့်သန်တဲ့
ပညာရှိသူတော်ကောင်းဆိုရင်တော့ အဖျားပိုင်းချမ်းသာထက် အ
ရင်းပိုင်းချမ်းသာကို ပိုပြီးတန်ဖိုးထားမှာ သေချာပါတယ်။

အပ္ပမာဒေန သမ္မာဒေထ

သံသရာနဲ့ချိပြီးတော့ ကြုံတွေ့ခဲ့လှတဲ့ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာသာ
သနာတော်ကြီးနဲ့တွေ့ကြုံတဲ့အခိုက်မှာ....

မသေခင် အချိန်ကာလလေးအတွင်း အလုပ်သင့် အ
လုပ်ထိုက်ဆုံးဖြစ်တဲ့ ဝိပဿနာအလုပ်ကို အရှိန်အဟုန်ကောင်း
ကောင်း၊ အင်အားပါပါ ၊ စွမ်းရည်ပြည့်ပြည့်နဲ့ လုပ်နိုင်ဖို့အတွက်
သေခြင်းတရားကို အမြဲမပြတ် ဆင်ခြင်နိုင်ကြပါစေ....

ဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ဟောကြားတဲ့ “မသေခင် ဘာလုပ်
ကြမလဲ” ဆိုတဲ့ ဦးဇင်းတို့ရဲ့ တရားကို ဒီနေရာမှာပဲ နိဂုံးချုပ်ပါ

www.burmeseclassic.com

တယ်။

“မသေခင် ဘာလုပ်ကြမလဲ” တရားကို နာကြားကြရတဲ့
တရားနာပရိသတ်များ

သေခြင်းတရားကို
အမြဲမပြတ်၊ မကြာခဏ
သတိရ ဆင်ခြင်နိုင်ကြပါစေ။
သေခြင်းတရားကို
သတိရ ဆင်ခြင်ခြင်းကြောင့်
ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့

ထူးခြားထက်မြက်သော စိတ်စွမ်းအားနဲ့
ဒါန၊ သီလ၊ သမထ၊ ဝိပဿနာ ကုသိုလ်ကောင်းမှု
များကို အရှိန်အဟုန်ကောင်းကောင်း၊ အင်အားပါပါ၊
စွမ်းရည်ပြည့်ပြည့် ပြုလုပ်အားထုတ်နိုင်ကြပါစေ။

နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာကို ဒီဘဝ၊ ဒီခန္ဓာ နောက်ဆုံးအဖြစ်နဲ့ မျက်
မှောက်ပြုနိုင်ကြပါစေလို့ ဆုတောင်းရင်း ဦးဇင်းတို့ရဲ့ တရားကို
ဒီနေရာမှာပဲ နိဂုံးချုပ်ပါတော့မယ်။

တရားနာပရိသတ်များအားလုံး လက်အုပ်ချီထားကြပါ။
အရေးကြီးဆုံးစကားတစ်ခွန်းနဲ့ တရားနိဂုံးချုပ်ပါတော့

မယ်။

အပ္ပမာဒေန သမ္မာဒေထ။

အပ္ပမာဒေန၊ မမေ့မလျော့၊ မပျော်မတန့်၊ ထက်သန်သော
သတိတရားဖြင့်။

သမ္မာဒေထ။ သီလ၊ သမာဓိ၊ ပညာဟုဆိုအပ်သော
သိက္ခာသုံးပါးတို့ကို ကိုယ်စီကိုယ်င ပြည့်စုံအောင် ကြိုးစားအား
ထုတ်နိုင်ကြပါစေကုန်သတည်း။ ။

သာဓု သာဓု သာဓုပါဘုရား.....။

ပြီးပါပြီ။

၁၉၉၇ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ (၂၇) ရက်နေ့ဟောပြောချက်။
[ရန်ကုန်မြို့၊ တာမွေမြို့နယ်၊ ၁၃၃ လမ်း။]

www.burmeseclassic.com

စာရားသိမ်း မေတ္တာပို့

အရပ်ဆယ်မျက်နှာ၌ ရှိကြသော
နတ်လူသတ္တဝါ အားလုံးတို့သည်
ဘေးရန် ရောဂါ ကင်းစင်ကွာရှု၍
ကိုယ်စိတ်နှစ်ဖြာ ကျန်းမာ ချမ်းသာကြပါစေ။

ရွှေပါရမီဓမ္မစာပေပြန်ပွားရေး ထာဝရငွေပေးသောအဖွဲ့

ဓမ္မဒါနအလှူရွှင်များ

ကျပ်ဆယ်သိန်းအလှူရှင်

- ၁။ ဦးရှိန်ဝင်း၊ ဒေါ်ခင်ချိုဦး၊ တက်လမ်းဆောက်လုပ်ရေး မိသားစု။

ကျပ်တစ်သိန်းအလှူရှင်များ

- ၁။ ခမည်းတော် ဦးစိန်ဝင်း၊ မယ်တော် ဒေါ်သိန်းသိန်း မိသားစု။
- ၂။ ဝန်ကြီး ဗိုလ်မှူးချုပ်လွန်းသီ၊ ဒေါ်ခင်မာအေး မိသားစု။
- ၃။ ဦးအေးကျော်၊ ဒေါ်လှဝင်းတင်၊ ရွှေကြက်ဖ ငရုပ်မှုန့် မိသားစု။
- ၄။ ကိုစိုးနိုင်၊ မစိမ့်ဟန်နီ၊ ဇီဝဇိုးပွဲရုံ မိသားစု။

ကျပ်ငါးသောင်းအလှူရှင်များ

- ၁။ ဒေါ်ရင်ကြူ၊ ဒေါ်သီတာခင်၊ ဒေါ်ဝင်းဝင်းကြည် မိသားစု။
- ၂။ ဒေါ်ခင်စောတင့် မိသားစု။